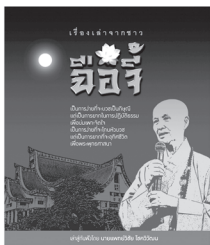

“

มนุษยชาติจะพ้นวิกฤตได้ก็ต่อเมื่อ
มีการปฏิวัติจิตสำนึก (Consciousness Revolution)
จาก ‘จิตเล็ก’ ที่คับแคบไปสู่การมี ‘จิตใหญ่’
ที่เข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียว
ของมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด

”

เรื่องเล่าจากชาวดืออี

นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์

ISBN : 978-616-7697-01-7

ที่ปรึกษา

อำพล จินดาวัฒนะ

บรรณาธิการ

วิชัย โชควิวัฒน์

สุนีย์ สุขสว่าง

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.)

ชั้น ๓ อาคารสุขภาพแห่งชาติ

๘๘/๓๙ หมู่ที่ ๔ ถนนติวานนท์ ๑๔

ตำบลตลาดขวัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๓๒ ๙๐๐๐ โทรสาร ๐ ๒๘๓๒ ๙๐๐๑

เว็บไซต์ : www.nationalhealth.or.th

พิมพ์ที่

พีเอ็นเอส ครีเอชั่น โทรศัพท์ ๐ ๒๙๒๑ ๘๑๓๔

พิมพ์ครั้งที่ ๑

มิถุนายน ๒๕๕๕ จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

แบบปก-รูปเล่ม

ไพโรจน์ ชินศิริประภา piroj1961@yahoo.com

โทรศัพท์ ๐๘ ๑๓๔๓ ๑๕๕๙

สารบัญ

คำนำ	๔
คำนิยม	๑๑
บทนำ	๑๕
๑ ปลุกศรัทธา สร้างสมประสบการณื	๑๗
๒ สงเคราะห์ สู่ บรรเทาทุกข์	๓๑
๓ การเติบโตอย่างก้าวกระโดด	๔๖
๔ ทดสอบศักยภาพ	๘๓
๕ ภูมิปัญญาท่านธรรมจารย์	๑๓๓
๖ บรรเทาทุกข์นานาชาติ	๑๗๕

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองของผู้เขียนที่เขียนเกี่ยวกับ **มูลนิธิจื้อจี้** ที่ไต้หวัน เล่มแรกเป็นความเรียงชื่อ **“ไปไหว้พระโพธิสัตว์ที่ไต้หวัน”** สรุปเรื่องราวโดยสังเขปของมูลนิธิแห่งนี้ พร้อมด้วยเรื่องราวของไต้หวันและระบบประกันสุขภาพของไต้หวันที่สามารถสร้างระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าที่มีคุณภาพ ประสิทธิภาพ และเท่าเทียมได้อย่างแท้จริง จนได้รับยกย่องว่าเป็น **“สวรรค์ด้านสุขภาพ”** ลำดับสองของโลกรองจากสวีเดนซึ่งเป็นรัฐสวัสดิการ

นอกจากความสนใจศึกษาเรื่องราวของมูลนิธิจื้อจี้อย่างจริงจังจากเอกสาร หนังสือ วิดีทัศน์ และสื่ออื่นๆ จำนวนไม่น้อย รวมทั้งมีโอกาสไปเยือนองค์กรแห่งนี้ถึงเจ็ดครั้ง ทั้งด้วยเหตุผลที่ต้องการคำตอบต่อคำถามมากมายที่ยังต้องการความกระจ่าง และด้วยเหตุเพราะหลายกลุ่ม องค์กร ที่ไปเยือนมูลนิธิแห่งนี้ ขอให้ไปเป็น **“ผู้ช่วยมัดคุเทศก์”**

จากข้อมูลและประสบการณ์ดังกล่าว ทำให้เกิดหนังสือเล่มนี้
ขึ้นเพื่อ “**แบ่งปัน**” แก่คนไทยจำนวนมากที่ “**จาริก**” ไปสู่องค์กร
การกุศลแห่งนี้ และที่ได้ยินกิตติศัพท์แต่ยังไม่มีโอกาสได้ไป จะได้
ศึกษาเพื่อให้เข้าถึงสาระและแก่นแท้ของมูลนิธิได้ดียิ่งขึ้น

คงไม่ผิดนักที่จะกล่าวว่า มูลนิธิคือใจเป็นองค์กรการกุศล
สาธารณประโยชน์ของชาวพุทธที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีผลงานแผ่ไพศาล
ไปหลายสิบประเทศทั่วโลก มีสมาชิกที่ร่วมบริจาคและทำกิจกรรม
นับสิบล้าน โดยเริ่มต้นจากหญิงสาววัยยี่สิบต้นๆ ที่ต้องการหลุดพ้น
จากความทุกข์ทรมานจากการสูญเสียบิดาบุญธรรมที่เธอรักและ
รักเธอดุจแก้วตาดวงใจ ทำให้เธอตัดสินใจหนีจากครอบครัวและ
ความสะดวกรสบายออกไปบวชเป็นภิกษุณี โดยเริ่มเดินตามปณิธาน
อันแน่วแน่ที่จะดำรงชีวิตอย่างอิสระด้วยการพึ่งตนเองอย่างแท้จริง
นั่นคือจะทำมหาเสีงชีพด้วยตนเอง โดยนอกจาก “**ถือเคร่ง**” ที่จะ
ไม่รับบิณฑบาตเข้าตนและเข้าวัดแล้ว ต่อมาเมื่อเริ่มงานการกุศล
ก็รับแต่เงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น และทั้งทางวัดและตัวท่านเอง
ก็ยังคงเป็นผู้ร่วมบริจาคด้วย

น่าสนใจว่าท่าน**ธรรมจารย์เจิ้งเหยียน** ผู้นำของงานมหากุศล สาธารณะนี้ ขณะเริ่มชีวิตนักบวชที่ลำบากยากแค้นเพราะยึดปณิธาน ไม่รับบิณฑบาตและคติ **“วันไหนไม่ทำงาน วันนั้นไม่ต้องกิน”** ท่านใช้เวลาศึกษาปฏิบัติธรรม ท่องป่น สวด และคัดลอกพระสัทธรรม- ปุณฺทริกสูตร อันเป็นพระสูตรสำคัญของฝ่ายมหายานเพียงสามปี ก็เริ่มงานการกุศลอันดับแรกคือ **การสงเคราะห์คนยากไร้**

หลักธรรมในพระพุทธศาสนาเป็นปรัชญาที่ลุ่มลึก หากจะมุ่งหมกมุ่นครุ่นคิดและถกเถียงปัญหาทางปรัชญาและมุ่ง **“ปฏิบัติ”** ในทางวิปัสสนาธุระ ก็สามารถใช้เวลาศึกษาและทดลองปฏิบัติ ได้ตลอดอายุขัย แต่ท่านธรรมจารย์เลือกหนทางศึกษาและปฏิบัติ โดยการสงเคราะห์ผู้อื่น เป็นการปฏิบัติจากการทำงานช่วยเหลือผู้อื่น คู่ขนานไปกับการฝึกปฏิบัติขัดเกลาตนเอง

ดังเป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า **พระพุทธคุณ** ประกอบด้วย องค์สาม คือ **พระปัญญาธิคุณ พระบริสุทธิคุณ และพระมหากรุณา- ธิคุณ** นอกจากพระปัญญาธิคุณที่ชาวพุทธทุกสายมุ่งบรรลุแล้ว ขณะที่พุทธฝ่ายเถรวาทมุ่งเน้นที่บริสุทธิคุณ ทางฝ่ายมหายานจะมุ่งเน้นมหากรุณาธิคุณ การที่ท่านธรรมจารย์มุ่งเดินตามแนวทาง

“เมตตาสงเคราะห์” จึงเป็นการเดินตามแนวทาง **“พระมหากรุณาธิคุณ”** ของฝ่ายมหายานนั่นเอง

นอกจากตรงนำด้วย **“มหากรุณาธิคุณ”** แล้ว การยึดปณิธาน ไม่รับบิณฑบาตอย่างเคร่งครัด และวัตรปฏิบัติของท่านธรรมมาจารย์ และพระภิกษุณีใน “สมณาราม” ของท่าน ยังสะท้อนถึง **“บริสุทธิ์คุณ”** อย่างแจ่มชัด อันส่งผลให้มุลินีของท่านเป็น **“เนื่อนาบุญอันประเสริฐ”** ทำให้มีผู้ศรัทธาบริจาคให้มากมายสืบต่อมา และแน่นอน เมื่อมุลินี เติบโตใหญ่ขึ้น ปัญหาต่างๆ ก็เพิ่มทวีขึ้นมากมาย แต่ท่านธรรมมาจารย์ ก็สามารถแก้ปัญหาและพัฒนาขบวนการของท่านจนยิ่งใหญ่ สามารถสร้างมหากุศลแผ่ไพศาลออกไปได้อย่างเข้มแข็งยิ่งใหญ่และงดงามนี้ ย่อมสะท้อนถึง **“ปัญญาธิคุณ”** อย่างชัดเจน

นอกจากพระพุทธรูปคุณทั้งสามประการจะเป็นปัจจัยสำคัญ ของการก่อกำเนิด เติบโต และพัฒนาการของมุลินีคือจี๊แห่งนี้แล้ว ย่อมต้องมีเหตุปัจจัยอื่นอีกเป็นอันมาก หนังสือเล่มนี้เป็นความ พยายามที่จะอธิบายถึงเหตุปัจจัยเหล่านั้น หวังว่าผู้อ่านคงจะได้ ประโยชน์ตามสมควรจากหนังสือเล่มนี้

อย่างไรก็ดี หนังสือเล่มนี้คงไม่สามารถตอบทุกคำถาม หรือข้อสงสัยได้ทั้งหมด และอาจมีใช้คำตอบที่ถูกต้องไปทั้งหมด ผู้อ่านพึงยึดหลัก “กาลามสูตร” เพื่อความมั่งคั่งทางสติปัญญา และสัมมาทิฐิ หากมีข้อแนะนำ ทักท้วงประการใด ผู้เขียนยินดี น้อมรับเสมอ

ท้ายที่สุด ขอกราบขอบพระคุณท่านศาสตราจารย์นายแพทย์ **ประเวศ วะสี** ที่ให้ความเมตตาอย่างยิ่งแก่ผู้เขียนมาตั้งแต่ครั้งเป็น นักศึกษาแพทย์ที่ศิริราชตราบจนกระทั่งทุกวันนี้ และท่านได้กรุณา เขียนคำนิยมเพื่อเป็นสิริมงคล และเพิ่มคุณค่าให้แก่หนังสือเล่มนี้ อย่างยิ่ง ๕

นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์
วิสาขบูชา ๒๕๕๕

“

มนุษย์ขาดความดีไม่ได้
เพราะจะทำให้เกิดความพร่องในตัวเอง
แล้วต้องหาสิ่งอื่นมาเติม เช่น ยาเสพติด
ความฟุ่มเฟือย ความรุนแรง

”

ศ.นพ.ประเวศ วะสี
ราษฎรอาวุโส

- ท่านธรรมอาจารย์เจิ้งเหยียน ประธานมูลนิธิพุทธจื่อจี้ที่ไต้หวัน
ภาพวาดโดย ดินหิน รักพงษ์โสภ

คำนิยาม

การได้เห็นพระโพธิสัตว์เป็นบุญ

พระโพธิสัตว์ คือผู้ที่ตั้งความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะช่วยให้เพื่อนมนุษย์จำนวนมากพ้นทุกข์ด้วยมหารุณา

บุญ คือ ความปีติ ความอิมเอิบ ความสุข
ที่แผ่ซ่านไปทั่วสรรพางค์กาย

ธรรมชาติของมนุษย์นั้นเมื่อได้สัมผัสความดีแล้ว ร่างกายจะผลิตสารเอ็นดอร์ฟิน หรือ **“สารสุข”** ออกมามาก ทำให้เกิดความสุขแผ่ซ่านไปทุกซอกซุน ทำให้สุขภาพดี มีภูมิคุ้มกันเพิ่มขึ้น ความดีจึงเป็นไปเพื่อความสุขภาพดี อายุยืน เกิดความสมบูรณ์ในตัวเอง อาจจะเรียกว่า **มนุษย์ขาดความดีไม่ได้** เพราะจะทำให้เกิดความพร่องในตัวเอง แล้วต้องหาสิ่งอื่นมาเติม เช่น ยาเสพติด ความฟุ่มเฟือย ความรุนแรง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๒

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียน ภิกษุณีผู้เป็นประธานมูลนิธิพุทธ-
ฉือจี้ที่ได้หวัน เป็นพระโพธิสัตว์ที่มีชีวิตจริงให้สัมผัสได้ ขบวนการ
มูลนิธิพุทธฉือจี้เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ทั้งใหญ่โตทางปริมาณ
และทั้งลึกซึ้งในหัวใจของความเป็นมนุษย์ที่ทุกคนสัมผัสได้ และ
เกิดความตระหนักรู้ว่ากระบวนการโพธิสัตว์นั้นเป็นอย่างไร

ชาวสาธารณรัฐฯได้ตั้งปณิธานที่จะขับเคลื่อนบริการสุขภาพ
ด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ จึงมีความชื่นใจมากเมื่อได้ไปเยือน
มูลนิธิฉือจี้ที่ได้หวัน

รองศาสตราจารย์ประภาภัทร นิยม

ผู้อำนวยการโรงเรียนรุ่งอรุณ หลังจากกลับมา
มาจากการไปเยือนมูลนิธิพุทธฉือจี้ที่ได้หวัน
ตั้ง ๑ สัปดาห์แล้ว บอกว่า “ความสุขใน
เนื้อตัวยังไม่จางหายไปเลย”

ท่านศาสตราจารย์กิตติคุณสุนน-

อมรวิวัฒน์ หลังจากไปเห็นเขาดูแลผู้ป่วย
ระยะสุดท้ายด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์
แล้ว ถึงกับเอ่ยว่า “อยากตายที่นั่น”

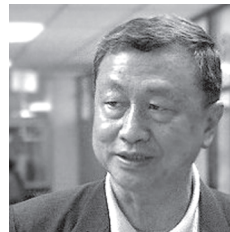

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉี

๑๓

“ที่นั่น” มีความเป็นมาอย่างไร และเป็นอย่างไร ท่านจะได้ทราบจาก **“เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉี”** โดย **นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์** เล่มนี้

ปกติคุณหมอวิชัยไม่ค่อยเชื่อและศรัทธาใครง่าย ๆ ท่านคงมีความประทับใจถึงขนาด จึงได้เดินทางไปเยือนมูลนิธิพุทธนี้อัจฉีหลายครั้งแล้ว ที่ไปหลายครั้งก็โดยพนักศึกษามหาวิทยาลัยในหลักสูตร **“การสร้างผู้นำรุ่นใหม่”** ไปเยือน หลักสูตรนี้องค์กรสุขภาพต่างๆ ร่วมกันจัดขึ้น เพื่อเสริมสร้างผู้นำคนรุ่นใหม่ที่มีทั้งความเก่งและความดี เพื่อทำประโยชน์ให้แก่บ้านเมือง ส่วนหนึ่งของหลักสูตรนี้คือ การเดินทางไปสักการะสังเวชนียสถานในอินเดียและเนปาล และไปเยือนมูลนิธิพุทธนี้อัจฉีที่ไต้หวัน **เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในตัวเองอย่างลึกซึ้ง (Transformation)**

โลกกำลังวิกฤตอย่างรุนแรงและลึกซึ้ง เป็นวิกฤตทางอารยธรรม (Civilization Crisis) เพราะดำเนินมาด้วยมัจฉาปัญญา วิกฤตการณ์คราวนี้แก้ไขไม่ได้ด้วยความคิดและจิตใจแบบเดิมๆ เพราะความคิดและจิตใจแบบเดิมๆ นั้นแหละที่ทำให้วิกฤต

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔

มนุษยชาติจะพ้นวิกฤตได้ก็ต่อเมื่อมีการปฏิวัติจิตสำนึก (Consciousness Revolution) จากจิตเล็กที่คับแคบไปสู่การมีจิตใหญ่ที่เข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียวของมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด

เรื่องเล่าของชาวฉือจี้ก่อให้เกิดจิตสำนึกใหม่ได้เป็นอย่างดี

คุณหมอวิชัย โชควิวัฒน์ เป็นคนช่างสังเกต ช่างคิด ช่างอ่าน ช่างเขียน ช่างเล่า จึงเหมาะที่สุดที่จะเล่าเรื่องของชาวฉือจี้

หวังว่า “เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้” เล่มนี้ จะก่อแรงบันดาลใจให้เพื่อนคนไทยจำนวนมากได้ตระหนักรู้ว่า “การเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานในตัวเอง เป็นประโยชน์ต่อตัวเราเองและการอยู่ร่วมกันอย่างศานติสุขเพียงใด” ☸

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

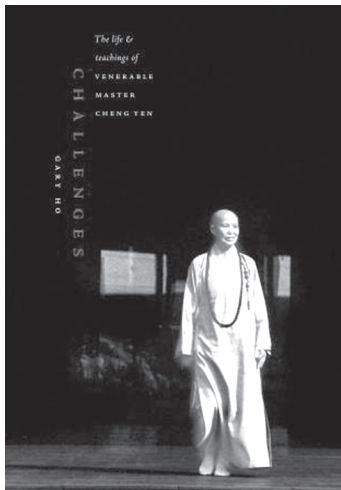

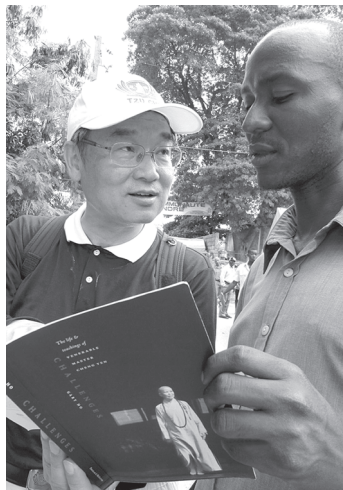
บทนำ

ปัจจุบัน **มูลนิธิฉือจี้** หรือ **มูลนิธิเมตตาสงเคราะห์** เป็นองค์กรการกุศลสาธารณประโยชน์ที่ใหญ่โตมโหฬาร มีภารกิจช่วยเหลือไม่แต่ชาวไทยได้เท่านั้น แต่ขยายภารกิจออกไปอย่างกว้างขวางทั่วโลก คนไทยจำนวนมากมาได้มีโอกาสไปศึกษาดูงานของฉือจี้ ต่างพากันอัศจรรย์ใจในคุณงามความดีและความยิ่งใหญ่ของฉือจี้ และพยายามศึกษาหาคำตอบว่า มูลนิธิแห่งนี้เติบโตมาถึงขนาดนี้ได้อย่างไร แต่ดูเหมือนจะยังไม่มีคำตอบที่ชัดเจน

ช่วงต้นเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้เขียนได้มีโอกาสไปเยือนมูลนิธิฉือจี้เป็นครั้งที่สี่ ได้พบหนังสือเล่มหนึ่ง ชื่อ **“สิ่งท้าทาย” (Challenges)** เขียนโดย **แกรี่ โฮ (Gary Ho)** ชาวไต้หวัน ซึ่งไปประกอบอาชีพอยู่ในแคนาดาและตั้งสาขาของมูลนิธิฉือจี้ขึ้นที่นั่น

■ หนังสือ “สิ่งท้าทาย” (Challenges)
เขียนโดย แกร์รี่ โฮ (Gary Ho)

■ แกร์รี่ โฮ (Gary Ho) (สวมหมวก)
ผู้เขียนหนังสือ Challenges

หนังสือเล่มนี้อธิบายวิวัฒนาการของมูลนิธิจี้จี้ไว้อย่างชัดเจน ทำให้เข้าใจจี้จี้ได้อย่างดียิ่ง ผู้เขียนจึงพยายามเก็บความจากหนังสือเล่มนี้ ประกอบกับความรู้ความเข้าใจที่มีโอกาสศึกษาทั้งจากเอกสาร คำบอกเล่า และการไปทัศนศึกษาที่มูลนิธิจี้จี้หลายครั้ง มาประมวลเป็นหนังสือเล่มนี้ เชื่อว่าจะช่วยขยายความเข้าใจแก่ผู้สนใจชาวไทยในวงกว้าง เพื่อให้สามารถนำความรู้ความเข้าใจนี้ มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์สุขแก่เพื่อนมนุษย์บนผืนแผ่นดินของเราได้ต่อไป ☸

ปลูกสร้างศรัทธา
สั่งสมประสบการณ์

■ ท่านธรรมอาจารย์อินชุ่น พระอุปัชฌาย์ กับท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียน

เรื่องเล่าจากชาวหนังสือ

๑๙

ยุคแรก ยุคแห่งการปลูกสร้างศรัทธา และสั่งสมประสบการณ์

เมื่อท่านธรรมจารย์แจ้งเหยียน ได้พระอุปัชฌาย์ คือ **ท่านธรรมจารย์อินซุน** บวชให้ เมื่อท่านอายุได้ ๒๖ ปี ช่วงสามปีแรกท่านได้ใช้เวลากระทำการสำคัญ ๓ อย่างคือ

ประการแรก ท่านได้วางหลักการดำเนินชีวิตอันเคร่งครัดของท่านตามหลัก **ท่านไฝจาง (Baizhang Huanhai)** พระอาจารย์เซนซึ่งมีชีวิตอยู่ในช่วงปี พ.ศ. ๑๒๖๓ - ๑๓๕๗ ที่ว่า **“วันไหนไม่ทำงาน วันนั้นไม่ต้องกิน”** โดยวางหลักการสำคัญ ๒ ข้อ คือ

- ๑) ไม่รับบิณฑบาต และ
- ๒) ไม่รับบริจาคใดๆ

ทั้งนี้เพราะเห็นว่าเป็นวิถีปฏิบัติที่นักบวชพึงยึดถือ และเห็นว่าชาวบ้านละแวกนั้นยากจนอยู่ด้วย หลักการดังกล่าวนี้เน้นเป็นความ

■ Baizhang Huanhai
พระอาจารย์เซน

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๒๐

กล้าหาญอย่างยิ่งของท่าน เพราะท่านเป็นผู้หญิงและเติบโตมาในเมืองในฐานะลูกคนฐานะค่อนข้างดี บิดามารดาบุญธรรมซึ่งรับท่านไปเลี้ยงดูตั้งแต่อายุยังน้อย (เพียง ๑๑ เดือน) เป็นเจ้าของกิจการโรงภาพยนตร์

ด้วยเงินช่วยเหลือจากแม่บุญธรรมของท่าน ซึ่งต้องเสียน้ำตาไปมากจากการที่แม่เป็นบุตรบุญธรรม แต่กิริยาปานแก้วตาดวงใจเมื่อท่านตัดสินใจครั้งใหญ่ในชีวิต **ละชีวิตทางโลก มุ่งสู่ชีวิตทางธรรม** คือ ตัดสินใจหนีไปบวช แต่เมื่อท่านเห็นความตั้งใจแน่วแน่ของลูกแล้วก็ได้ซื้อที่ดินและปลูกกระท่อมหลังเล็กๆ เป็นกุฏิให้ท่านพำนักอาศัย ท่านกับลูกศิษย์สามคนได้ใช้ที่ดินแปลงเล็กๆ หลังวัดผู้หมิงของท่านปลูกถั่วและผักเพื่อใช้เป็นอาหาร ท่านและลูกศิษย์ต้องใช้เวลาทำงานหนักกลางแจ้งตลอดทั้งวัน วันใดไม่สามารถยืมควายจากชาวบ้านแถวนั้นมาไถพรวนดิน ลูกศิษย์คนแรกของท่านคือ **ท่านเต๋อจื่อ** ต้องเทียมแอกลากคันไถด้วยตนเอง

โดยที่งานในไร่นาไม่สามารถสร้างรายได้พอเลี้ยงชีพ ท่านจึงทำงานอื่นอีกหลายอย่าง ได้แก่ การถักเสื้อสเว็ตเตอร์ เอาถุงปูนซีเมนต์มาตัดแบ่งทำถุงขายให้ร้านค้านำไปใส่ของ ถักรองทำเด็ก

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๒๑

■ กระโจมฟานักเพื่อปฏิบัติธรรม และเริ่มก่อตั้งมูลนิธิใจเมื่อ ๔๐ ปีก่อน

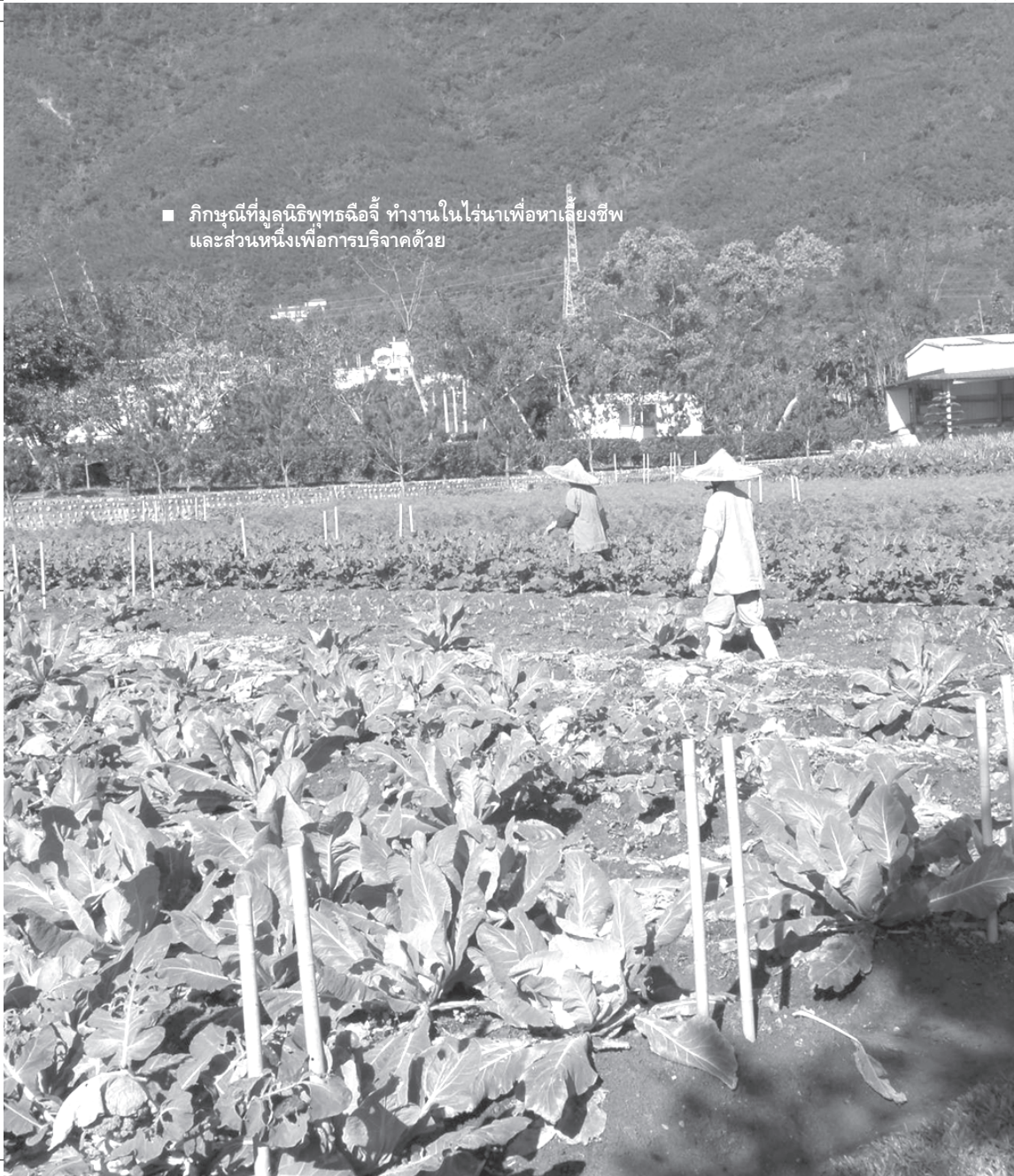

■ กุฏิจำลองของท่านธรรมอาจารย์ ใจ เหงียน ตั้งแต่เริ่มบวชจนถึงปัจจุบัน

■ แคร่ที่นอนเล็กๆปูด้วยเสื่อของท่านธรรมอาจารย์

■ ภูมิภาคที่มีมูลนิธิพุทธจอร์จ ทำงานในไร่ยาสูบเพื่อหาเลี้ยงชีพ และส่วนหนึ่งเพื่อการบริจาคด้วย

เรื่องเล่าจากชาวเหนือใจ

๒๓

ทำถุงมือ เสื้อผ้า ผ้าอ้อม เครื่องเซรามิก ทำเทียนบูชาพระ และ ดอกไม้พลาสติกขาย เพื่อเป็นรายได้เลี้ยงชีพ และต่อมาได้แบ่งเงิน ส่วนหนึ่งเพื่อการบริจาคด้วย

ท่านต้องใช้ชีวิตนักพรตในระยะเริ่มต้น ด้วยความยากลำบาก อย่างยิ่ง ช่วงแรกท่านมีลูกศิษย์ ๓ คน เป็นภิกษุณีสอง ฆราวาสหนึ่ง ทั้งสี่คนต้องนอน “ขดตัวเหมือนงู” บนเตียงเล็กๆ ในกระท่อมหลังน้อย ช่วงฤดูหนาวจะต้องต่อสู้กับความหนาวเหน็บจนถึงกระดูก

วัตรปฏิบัติเช่นนี้ พระภิกษุณีในวัดของท่านธรรมาจารย์ คือ **สมณารามจิ่งซือ** ซึ่งปัจจุบันมีเกือบสองร้อยรูปแล้ว ยังถือปฏิบัติ สืบต่อกันมา ทุกวันจะเห็นท่านภิกษุณีทำงานในไร่นา ทำปุ๋ยหมัก ทำเทียน ปั้นเซรามิก และอื่นๆ ทุกท่านสวมจีวรเก่าๆ เดินเหินและ ทำงานอย่างกระฉับกระฉ่ง แคล้วคล่องว่องไว บางคนสวมจีวรสีเทา เหมือนพระภิกษุณี แต่ยังอยู่ระหว่างทดสอบราว ๕๐ ขั้นตอน เป็นเวลา สองปี ก่อนจะได้บวช

ประการที่สอง ท่านใช้เวลายามค่ำคืนศึกษาธรรมะ โดยเฉพาะ จาก **พระสัทธรรมปูลงกสูตร** (พระธรรมอันบริสุทธิ์ประดุจดอก

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๒๔

บัวขาว) ซึ่งเป็นพระคัมภีร์สำคัญของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน โดยการสวดมนต์ ท่อง และคัดลอกพระสูตรอย่างคร่ำเคร่ง เพื่อการเข้าถึงพระธรรม

ประการที่สาม ท่านได้ตั้งปณิธานที่จะเดินตามแนวทางพุทธแบบมนุษยนิยม และตามแนวพระโพธิสัตว์ คือ **มุ่งที่จะช่วยเหลือสัตว์โลกให้ข้ามพ้นโสมภังการ*** คือให้พ้นจากทุกข์ แนวทางดังกล่าวสอดคล้องกับแนวทางของท่านธรรมจารย์อื่นเช่น พระอุปัชฌาย์ของท่าน ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำพระพุทธศาสนาแนวทางนี้ และได้กำหนดให้ท่านตั้งปณิธานเพื่อการบวชของท่านด้วยคำหาคำคือ **“เพื่อพุทธศาสน์ เพื่อสรรพสัตว์”** แนวทางดังกล่าวเป็นแนวทางเดียวกับของคริสต์ศาสนา ซึ่งท่านมีโอกาสได้รับแนวคิดนี้จากซิสเตอร์ที่ทำงานด้านการกุศลสาธารณประโยชน์มาก่อนด้วย

เส้นทางชีวิตที่เคร่งครัดต่อตนเอง อยู่อย่างนักรบที่แท้ และมุ่งมั่นช่วยเหลือผู้อื่นดังกล่าวนี สามารถปลุกศรัทธาให้แก่บรรดาแม่บ้านรอบๆ วัดของท่านได้อย่างดี งานการกุศลของท่านเริ่มต้น

*โสมภังการ การวนเวียนอยู่ในภพด้วยอำนาจโสมภังการ คือ กาม ภพ ทิฏฐิ อวิชชา

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๕

จากงานสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก โดยร่วมกับบรรดาแม่บ้าน ๓๐ คนรอบๆ วัด ประหยัดเงินค่ากับข้าวคนละ ๕๐ สตางค์ในแต่ละวัน เก็บไว้ใน**กระบอกล้างไต** ซึ่งเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของชาวฉือจี้มาจนทุกวันนี้ มารวมกับเงินที่ท่านและลูกศิษย์ในวัดหาได้เมื่อได้เงินเป็นก้อนพอสมควรแล้ว ก็เริ่มต้นทำนงนพสงเคราะห์

ผู้ไปเยือนมูลนิธิฉือจี้ อาจมีโอกาสดูเห็นภาพยนตร์เก่าๆ ที่ท่านธรรมจารย์ ลูกศิษย์ และคณะแม่บ้านรอบวัด ออกไปสงเคราะห์คนชราที่ถูกทิ้งให้อยู่ตัวคนเดียว ไม่เคยได้อาบน้ำมาเป็นเวลาแรมเดือน เศษอาหารที่หกอยู่รอบตัว ทำให้เกิดหนองขึ้นยุบยุบไปหมด

■ กระบอกล้างไต สัญลักษณ์อย่างหนึ่งของชาวฉือจี้

การสงเคราะห์ไม่ใช่แค่นำอาหารและเงินทองไปให้ แต่ได้ช่วยอาบน้ำและล้างทำความสะอาดบ้านให้ แม้ด้วยความรู้สึก “ชยะเขียง” อย่างมาก

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๒๖

ด้วยหลักการเคร่งครัดที่จะไม่รับบริจาค ทำให้งานสงเคราะห์ผู้คนที่ทำได้ในวงจำกัดมาก เพราะต้องใช้เงินอดออมจากทางวัดและเพื่อนร่วมอุดมการณ์ไม่กี่คน ในไม่ช้า ท่านธรรมจารย์และคณะจึงตั้ง “มูลนิธิอื้อจี้” ขึ้น เพื่อให้สามารถรับบริจาคได้โดยการแบ่งแยกบัญชีกันอย่างเด็ดขาดและเคร่งครัด ทางวัดยังถือหลักไม่รับบิณฑบาต และไม่รับบริจาคใดๆ เงินบริจาคทุกบาททุกสตางค์จะไม่เข้าวัดเลย ทุกคนในวัดจะต้องกินอยู่โดยใช้เงินที่ทางวัดทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยตนเองทั้งสิ้น เงินบริจาคทั้งหมดจะต้องเข้ามูลนิธิและไปสู่ผู้บริจาคทั้งหมดทั้งสิ้น

มูลนิธิอื้อจี้ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ หลังจากท่านธรรมจารย์บวชได้ ๓ พรรษา ขณะนั้นท่านมีอายุ ๒๙ พรรษา งานสงเคราะห์แรกๆ เป็นงานเล็กๆ ที่ทำไปแล้วก็พบว่าจะต้องเรียนรู้เพิ่มขึ้นตลอดเวลา เป็นไปตามบทกวีที่ว่า

“ทางไปสู่เกียรติศักดิ์
หอมหวานยลจิตไซรั

จักประดับด้วยดอกไม้
ไปมี”*

* พระราชนิพนธ์แปลในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวฯ รัชกาลที่ ๖ จากภาษิตของกวีชาวฝรั่งเศส ชื่อ Jean de la Fontaine (ค.ศ. ๑๖๒๑ - ๑๖๙๕)

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๗

■ ตรามูลนิธิพุทธฉือจี้ไต้หวัน

ผู้รับการสงเคราะห์

สองรายแรก

ผู้รับการสงเคราะห์รายแรกของมูลนิธิฉือจี้ เป็นหญิงชราวัย ๘๖ ปี อพยพมาจากแผ่นดินใหญ่จีน ต้องใช้ชีวิตบั้นปลายอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีลูกหลานดูแล สมาชิกของมูลนิธิฉือจี้ได้เข้าไปช่วยเหลือให้ทั้งอาหาร เสื้อผ้า และการดูแลรักษาโรค เพื่อให้ “อาม่า” มีความสุขในช่วงท้ายของชีวิตขึ้นมาบ้าง เมื่อ “อาม่า” จากไป มูลนิธิก็จัดการศพตามประเพณีให้เป็นที่เรียบร้อย

ผู้รับการสงเคราะห์รายที่สอง สร้างความตกตะลึงให้แก่ชาวฉือจี้ เธอเป็นหญิงสูงอายุ ชื่อ **หวง ตัน กุ้ย** ตามองไม่เห็นจากโรคต้อกระจก ไม่สามารถไปปรับการรักษาที่ไหนได้ เพราะความยากจน แค่ว่ากิน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๘

ก็แทบจะไม่พออยู่แล้ว ทางมูลนิธิตกลงรับช่วยเหลือค่าผ่าตัดคราว
๕ พันบาท ผลการผ่าตัดไม่ดีอย่างที่ทุกคนคาดหวัง แต่มูลนิธิตกลง
จะให้ความช่วยเหลือต่อไป โดยบริจาคข้าวสารและเงินราว ๑,๒๐๐
บาท เป็นค่ารักษาพยาบาลเป็นประจำทุกเดือน โดยจะค่อยๆ ลด
จำนวนลง เมื่อรายได้ของครอบครัวป่าหวงเพิ่มขึ้นจนพอที่จะช่วย
เหลือตนเองได้ สมาชิกชาวฉือจี้เชื่อว่าจะสามารถช่วยป่าหวงให้ผ่าน
พ้นช่วงชีวิตที่ยากลำบากที่สุดไปได้

แต่แล้วทุกคนก็ต้องตกใจ เมื่อมูลนิธิหยุดให้การช่วยเหลือ
เพียงไม่นาน ป่าหวงก็ฆ่าตัวตาย

ชาวฉือจี้พากันเสียใจ และอยากรู้ว่าทำไมเหตุการณ์กลับกลายเป็น
เป็นเช่นนั้น ข้อมูลที่สืบหาได้คือ วันหนึ่งลุงหวงสามมีซื้อกะหล่ำปลี
มาบ้านสามหัว หวังว่าป่าหวงจะใช้ทำกับข้าวได้สามวัน แต่ป่าหวง
ไม่รู้ความตั้งใจของสามมี จึงใช้กะหล่ำปลีทั้งสามหัวต้มกินทั้งหมด
ในวันเดียว เพราะทั้งบ้านมีกันถึง ๗ คน คือ พ่อ แม่ และลูกอีก ๕ คน
ลุงหวงโกรธและดูดำดูว่าป่าหวงอย่างรุนแรงว่า สู้ร่ายสูร่าย ป่าหวง
เสียใจมาก และตัดสินใจปลิดชีวิตตนเอง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๙

ความตายของป่าหวงก่อความสะเทือนใจแก่ท่านธรรมาจารย์
เจิ้งเหยียนและสมาชิกชาวฉือจี้อย่างรุนแรง เพราะแม้การสงเคราะห์
จะได้ผลตามความประสงค์ แต่กลับจบลงด้วยโศกนาฏกรรม

ประสบการณ์อันเจ็บปวดครั้งนั้น ทำให้ท่านธรรมาจารย์ซึ่ง
ขณะนั้นนับว่าอายุยังน้อย ได้เรียนรู้ว่า

**นอกจากความรัก ความเมตตาต่อผู้ตกทุกข์ได้ยากแล้ว จำเป็น
ต้องให้การสงเคราะห์ช่วยเหลือด้วยการใช้ปัญญาและการวางแผน
อย่างเหมาะสม** ไม่เช่นนั้นความช่วยเหลือที่ให้อาจสูญเปล่าและ
กลับก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงขึ้นได้

หลังจากได้พิจารณาใคร่ครวญอย่างลึกซึ้ง ท่านธรรมาจารย์
ได้ข้อสรุปว่า

**การช่วยเหลือทางวัตถุอย่างเดียวไม่สามารถแก้ปัญหาได้ สิ่งที่
คนทุกข์คนยากต้องการอย่างแท้จริง คือ การช่วยเหลือทางด้านจิตใจ
ระยะยาว** ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้เกิดโศกนาฏกรรมรายต่อไป
ท่านธรรมาจารย์ได้วางกฎข้อใหม่สำหรับชาวฉือจี้ คือ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๓๐

**สมาชิกห้องจี้ควรไปเยี่ยมผู้รับการสงเคราะห์เป็นประจำอย่างน้อย
เดือนละครั้ง แม้สิ้นสุดการสงเคราะห์แล้ว ก็ยังควรให้การดูแลและ
เอาใจใส่ต่อไป**

กฎเกณฑ์ดังกล่าวได้รับการปฏิบัติสืบต่อมาจนทุกวันนี้ และ
พบว่าการติดตามเยี่ยม ดูแลและเอาใจใส่อย่างต่อเนื่องสามารถช่วย
ให้ผู้รับการช่วยเหลือมีพลังที่จะช่วยเหลือตัวเองได้ต่อไป 🌐

๒๓

สงเคราะห์
สู่ บรรเทาทุกข์

เมืองเล่าจากชาวไท่หว่าน

๓๒

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉริยะ

๓๓

จากการสังเคราะห์เฉพาะราย ขยายสู่งานบรรเทาทุกข์กรณีภัยพิบัติ

ไต้หวันเป็นเกาะในบริเวณที่มีพายุไต้ฝุ่นพัดผ่านเป็นประจำ ทำให้ไต้หวันต้องประสบภัยพิบัติจากพายุไต้ฝุ่นเรื่อยๆ นอกจากนั้น ไต้หวันยังตั้งอยู่ในบริเวณที่เรียกว่า “วงแหวนแห่งไฟปะทุ” (Ring of Fire) ของโลก คือบริเวณที่มีแผ่นดินไหวและภูเขาไฟระเบิดที่เป็นวงรอบโลก ไต้หวันจึงประสบภัยพิบัติแผ่นดินไหวเป็นประจำ ซึ่งบางครั้งรุนแรงมาก

มูลนิธิฉือจี้จึงขยายภารกิจจากงานสังเคราะห์ผู้ตกทุกข์ได้ยาก รายบุคคลสู่งานบรรเทาทุกข์ในกรณีภัยพิบัติ โดยเริ่มจากงานในประเทศ และปัจจุบันได้ขยายงานออกไปทั่วโลก

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เกิดพายุไต้ฝุ่นนาราพัดกระหน่ำทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ของไต้หวัน ถล่มหมู่บ้านต้าหนานในอำเภอไต้ถู่ ขณะนั้น ท่านธรรมอาจารย์กำลังไปร่วมงานวันเกิดแม่ของท่านซึ่งอยู่พักตะวันตกของเกาะ เมื่อทราบข่าวทางวิทยุ ท่านรีบเดินทางไปยังหมู่บ้านต้าหนานเช้าวันรุ่งขึ้น และพบว่านอกจากถูกพายุถล่มแล้ว ทั้งหมู่บ้าน

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๓๔

ยังเกิดไฟไหม้บ้านจนเป็นถ้ำถ่านแทบหมด ทำให้คนไร้ที่อยู่อาศัย
นับร้อย ความเสียหายที่เกิดขึ้นมีมากกว่าที่สื่อรายงาน ท่านธรรมมา-
จารย์จึงตัดสินใจหาหนทางบรรเทาทุกข์ให้แก่คนเหล่านั้นทันที

แต่เพราะยังขาดทั้งประสบการณ์ กำลังคน และเงิน มูลนิธิ
จะทำงานบรรเทาทุกข์ขนาดนั้นได้อย่างไร ท่านธรรมมาจารย์เริ่มโดย
เรียกประชุมด่วน ได้ข้อสรุปเบื้องต้นว่า ต้องใช้เงินราว ๖ แสนบาท

สิ่งแรกที่ต้องทำคือ กระจายข่าวเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่
เครือข่ายการสื่อสารสมัยนั้นยังอ่อนแอมาก และสื่อก็ให้ความสนใจ
เรื่องนี้น้อย เพราะช่วงนั้นใกล้กำหนดวันฉลองวันชาติของใต้หวัน
และเวลานั้นใต้หวันอยู่ภายใต้กฏอัยการศึกด้วย ไม่มีใครกล้าวิจารณ์
รัฐบาลให้มาสนใจแก้ปัญหาภัยพิบัติ ทำให้ประชาชนในส่วนอื่นๆ
ของประเทศไม่มีโอกาสรับรู้ถึงภัยพิบัติที่เกิดขึ้น เป็นผลให้การระดม
ทุนยังทำได้ลำบาก

สมัยนั้น “เงิน ๖ แสนบาท” เป็นเรื่องไกลเกินฝันของชาวเหนือ
แต่ด้วยใจที่มุ่งมั่น พวกเขาเริ่มต้นด้วยการทำใบปลิวแจ้งข่าว ซึ่งได้ผล
เริ่มมีคนบริจาค แต่ยังมีน้อยมาก โชคดีมีผู้ใจบุญบริจาคเงินก้อนโตถึง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๓๕

๓ แสน ทำให้งานเดินทางไปได้

ท่านธรรมาจารย์ตัดสินใจซื้อผ้าห่ม ๑๔๘ ผืน เสื้อผ้าและสิ่งของอื่น ๆ จ้างรถบรรทุกขนของไปที่หมู่บ้านต้าหนาน เพื่อบรรเทาทุกข์แก่ ๑๔๘ ครอบครัวที่ประสบภัย และสมาชิกชาวฉือจี้ได้ไปสำรวจความเสียหายมาแล้ว ชาวบ้านในละแวกใกล้เคียง และเจ้าหน้าที่ทางการที่นั่นให้ความร่วมมือด้วยดี งานบรรเทาทุกข์ดูท่าว่าจะดำเนินการไปได้ราบรื่น

แต่เพราะเงินทุนจำกัด ฉือจี้จึงช่วยได้เฉพาะคนที่ลำบากมากที่สุด จึงมีกลุ่มทหารผ่านศึกที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือและโกรธเคืองพากันไปปิดล้อมที่ป้ายรถประจำทาง ชัดขวางมิให้ท่านธรรมาจารย์เดินทางกลับ บรรดาลูกศิษย์พากันห่วงใยความปลอดภัยของท่าน จึงขอร้องมิให้ท่านไปพบบรรดาผู้ประท้วง แต่ท่านธรรมาจารย์เชื่อในความเมตตาที่มีอยู่ในหัวใจของมนุษย์ และเชื่อว่าคนเหล่านี้จะเข้าใจท่านจึงตัดสินใจไปพบพวกเขา

ด้วยจิตที่บริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยเมตตา ผู้ประท้วงที่กำลังโกรธเคืองยอมรับฟังท่าน ท่านกล่าวว่า ชาวฉือจี้และประชาชนได้หวั่น

เรื่องเล่าจากชาว นือจี้

๓๖

คนอื่นๆ ล้วนรำลึกถึงบุญคุณของบรรดาทหารผ่านศึกที่มีต่อประเทศชาติ และท่านเชื่อว่ากระทรวงกลาโหมจะช่วยเหลือบรรดาผู้ประสบภัยเหล่านี้ ลำพังมูลนิธิ นือจี้ เป็นเพียงองค์กรเอกชน จึงทำได้เพียงเสริมงานของรัฐบาลเท่านั้น โดยมุ่งเน้นกลุ่มคนที่รัฐบาลยังมิได้ช่วยเหลือ นือจี้ จึงไม่สามารถช่วยบรรดาทหารผ่านศึกได้ในครั้งนี้ เพราะมีเงินทุนจำกัด แต่ท่านสัญญาว่าจะกลับมาตำหนานอีก ถ้าถึงเวลานั้น กลุ่มทหารผ่านศึกเหล่านี้ยังมิได้รับการช่วยเหลือ นือจี้ จะช่วย

คำพูดของท่านธรรมาจารย์ทำให้กลุ่มทหารผ่านศึกเหล่านั้นสงบลง และท่านธรรมาจารย์ได้รักษาคำพูดของท่านด้วยการกลับไปตำหนานอีกครั้ง นำความช่วยเหลือไปให้แก่บรรดาทหารผ่านศึกเหล่านั้น

ยี่สิบหกปีต่อมา ในการประชุมคณะกรรมการบริหารของ นือจี้ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๒ ชายสูงอายุคนหนึ่งขอเข้าพบท่านธรรมาจารย์โดยหอบผ้าห่มเก่าๆ มาผืนหนึ่ง ยื่นให้ท่านธรรมาจารย์พร้อมกล่าวว่า “ท่านอาจารย์ผมมาที่นี่ เพื่อเอาผ้าห่มผืนนี้มาคืน” ผ้าห่มผืนนั้นมีตรา นือจี้ ปักด้วยด้ายสีแดง ผ้าห่มผืนนั้นผู้เฒ่าได้รับแจกที่ตำหนานคราวนั้น และได้ใช้ผ้าห่มให้ความอบอุ่นแก่สมาชิกเจ็ดคนใน

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๓๗

ครอบครัวมาตลอดช่วงฤดูหนาว ๒๖ ปีมาแล้ว บัดนี้ฐานะครอบครัวดีขึ้น จึงเอาผ้าห่มมาคืน เพื่อบริจาคให้แก่คนที่จำเป็นต่อไป

จุดเปลี่ยนทัศนะ ในการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

ดังได้กล่าวแล้วว่า ไต้ห่วนอยู่ในอาณาบริเวณที่ต้องเผชิญอยู่กับพายุไต้ฝุ่นเรื่อยๆ เมื่อปี ๒๕๒๐ ไต้ฝุ่นเชลมมาได้ถล่มไต้ห่วนอีกครั้ง สร้างความเสียหายมากมาย ทั้งจากพายุไต้ฝุ่นและจากความไม่เอาใจใส่ของผู้เกี่ยวข้อง

ก่อนหน้านั้นหนึ่งเดือน ไต้ฝุ่นลูกใหญ่พัดถล่มตอนเหนือของเกาะไต้ห่วนซึ่งเป็นเขตประชากรหนาแน่น แต่เกิดความเสียหายไม่มาก เพราะมีการเตือนภัยล่วงหน้า และประชากรมีการป้องกันตัวค่อนข้างดี แต่กับไต้ฝุ่นเชลมซึ่งพัดถล่มตอนใต้ของเกาะ กลับทำความเสียหายมากกว่า เมื่อกรมอุตุนิยมวิทยาประกาศแจ้งเตือนภัยของลมพายุและฝนตกหนัก ตอนนั้นฟ้ายังใส ทำให้ประชาชนไม่สนใจและไม่เตรียมการป้องกัน มีบางคนฉวยโอกาสเดินทางไปท่องเที่ยวในช่วง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๓๘

ที่ทางการประกาศเป็นวันหยุดเพื่อให้เตรียมป้องกันภัยได้ผู้เ

โดยที่ภาคใต้ของไต้หวันไม่มีภูเขาสูงที่จะช่วยขวางทางลมพายุจึงพัดกระหน่ำบ้านเรือนได้เต็มที กิ่งไม้ใบไม้ที่หักโค่นจากแรงลมและป้ายโฆษณาต่างๆ ปลิวว่อน หลายส่วนของเมืองจมน้ำ เมื่อพายุสงบ บ้านเรือนจำนวนมากถูกทำลาย ผู้คนจำนวนมากบาดเจ็บ ความต้องการบรรเทาทุกข์จึงเป็นเรื่องเร่งด่วน

ด้วยประสบการณ์จากพายุไต้ฝุ่นนารา ชาวฉือจี้จึงเริ่มงานช่วยเหลือผู้คนในทันที จุดแรกคือไปที่การเคหะของเมือง เพื่อขอรายชื่อผู้ประสบภัย แต่ต้องรอกู้นานก็ไม่ได้รายชื่อ เจ้าหน้าที่บอกให้มาอีกทีตอนบ่าย พอกลับไปตอนบ่าย ก็ยังไม่ได้รายชื่อ เจ้าหน้าที่บอกให้มาใหม่วันรุ่งขึ้น สมาชิกชาวฉือจี้พากันหงุดหงิดในความล่าช้าเพราะงานบรรเทาทุกข์จะรอช้าไม่ได้ แต่เมื่อยังไม่มีรายชื่อ ก็เริ่มงานไม่ได้ พวกเขาจึงต้องทนรอต่อไป เช้าวันรุ่งขึ้นชาวฉือจี้กลับไปอีก แต่บัญชีรายชื่อผู้ประสบภัยก็ยังรวบรวมไม่เสร็จ

สมาชิกชาวฉือจี้เริ่มโกรธในความไร้ประสิทธิภาพและเฉยชาของทางการ ตลอดจนท่าที่ที่มองผู้ที่จะไปให้ความช่วยเหลือว่าเป็น

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๓๙

“ตัวย่ง” ในที่สุดเรื่องนี้ก็รู้ไปถึงท่านธรรมาจารย์

ท่านธรรมาจารย์ถอนใจ แล้วเตือนสติบรรดาศิษย์ว่า

“ขอให้ระลึกว่าเรามาเพื่อทำงานบรรเทาทุกข์ ซึ่งไม่สามารถทำให้สำเร็จได้โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ งานอาสาสมัครของพวกเรา ความจริงก็ไปเพิ่มงานของเจ้าหน้าที่ เราจึงไม่ควรตั้งเป้าว่าจะได้รับการบริการอย่างดี เรามาเพื่อจะช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อถึงต้น เราจะต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น จะทำให้งานของเราดีขึ้น”

คำพูดของท่านธรรมาจารย์ช่วยคลายความคับแค้นใจของทุกคนลง หลายคนเริ่มตั้งคำถามว่า “พวกเขามาทำงานเพื่อช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้าย หรือเพื่อรับคำขอบคุณ” คำตอบของคำถามนี้ชัดเจน พวกเขาจึงไม่ยอมแพ้ ในที่สุดก็ได้รับรายชื่อผู้เคราะห์ร้ายในวันที่สาม

ประสบการณ์ครั้งนั้น เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญเรื่องทัศนคติในการให้ความช่วยเหลือผู้อื่นของชาวฉือจี้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๔๐

ท่านธรรมาจารย์เคยถามลูกศิษย์ซึ่งเป็นฆราวาสว่า

“เมื่อเราให้ความช่วยเหลือ ใครควรได้รับความขอบคุณ ‘ผู้ให้’ หรือ ‘ผู้รับ’...” ลูกศิษย์ตอบว่า **“ทั้งสองฝ่ายต่างต้องระลึกในบุญคุณ ของกันและกัน”**

ท่านธรรมาจารย์สันคีระชะ ชี้ว่า **“ผู้ให้”** ต่างหากที่ควรขอบคุณ **“ผู้รับ”** สร้างความมุ่งมั่นให้แก่ลูกศิษย์ ท่านธรรมาจารย์จึงตั้งคำถาม ต่อไปว่า **“การได้ช่วยเหลือผู้อื่นทำให้เธอเป็นสุขใช่หรือไม่?”**

ลูกศิษย์กัมคีระชะตอบรับ ท่านธรรมาจารย์จึงว่า **“แล้วใครกัน** **ที่ให้โอกาสพวกเธอได้มีความสุขและความสงบในจิตใจ ไม่ใช่คน** **ที่เธอพยายามจะช่วยเหลือหรือ เพราะฉะนั้น เธอจึงไม่ใช่คน** **ที่ควรได้รับคำขอบคุณ”** ท่านธรรมาจารย์อธิบายด้วยรอยยิ้ม

ตั้งแต่นั้นชาวห้องจี้ทุกคนจึงได้ปลุกฝังทัศนคติการรำลึกในบุญ **คุณของผู้รับความช่วยเหลือ เพราะการช่วยเหลือผู้อื่น คือการเปิด** **โอกาสนำความสุขมาสู่ผู้ให้**

ในการทำงานช่วยเหลือผู้อื่น ย่อมมีโอกาสพบผู้คนที่ทำที่ **ไม่เป็นมิตร ในกรณีเช่นนั้น เราต้องเข้าใจ สำหรับเจ้าหน้าที่ผู้จัดทำ**

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉิ

๔๑

บัญชีรายชื่อผู้เสียหายจากใต้ฝุ่นธลมา อาจมองงานให้ความช่วยเหลือภัยพิบัติเหล่านั้นเป็นการเพิ่มภาระที่เดิมก็หนักมากอยู่แล้ว เราควรเปิดโอกาสช่วยเจ้าหน้าที่เหล่านี้ให้มีส่วนร่วมในความสุจริตที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น ด้วยการชื่นชมในความร่วมมือของพวกเขา ปฏิบัติต่อพวกเขาด้วยความเคารพและความเข้าใจ

ถ้าเรามีความรู้สึกเป็นผู้เหนือกว่า เมื่อให้ความช่วยเหลือผู้อื่น ก็อาจจะทำให้ผู้รับความช่วยเหลือลำบากใจ แต่ถ้าแรงจูงใจของเราเกิดจากความรักความกรุณาอย่างแท้จริง เราก็จะเกิดความเคารพนับถือผู้อื่นจากภายใน และแสดงออกมาในการปฏิบัติขณะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ทุกข์ยาก แท้จริงแล้ว นี่คือนิยามจิตใจของมนุษย์ เราจะต้องเข้าใจในหลักธรรมะที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้คือ **“อุเบกขา”** (ตามทัศนะมหายานของชาวนี้อัจฉิ) หมายถึง **“การให้ความช่วยเหลือโดยไม่ปรารถนาสิ่งตอบแทนใดๆ”** หากทำได้เช่นนี้ เราก็จะได้สัมผัสความหอมหวานอย่างแท้จริงของการช่วยเหลือผู้อื่น

งานบรรเทาทุกข์จากพายุใต้ฝุ่นธลมา ให้บทเรียนแก่ชาวนี้อัจฉิว่า จะต้องรำลึกในพระคุณไม่เฉพาะต่อบรรดาเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายเท่านั้น แต่ต่อทุกคนที่เกี่ยวข้องกับงานบรรเทาทุกข์ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๔๒

และผู้ให้ความช่วยเหลือจากองค์กรการกุศลอื่น ทักษะเช่นนี้ได้กลายเป็นหลักการในงานบรรเทาทุกข์ของชาวฉือจี้มาตั้งแต่บัดนั้นว่า

ในการทำความดีนั้น

เราต้องพุ่มพื้ความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเสมอ

ประสบการณ์ครั้งนั้นพัฒนาสืบต่อมา ทำให้ทุกวันนี้ เราจะได้เห็นภาพเจเนตา คือภาพชาวฉือจี้ก้มตัวค้อมต่ำมอบสิ่งของให้แก่ผู้รับ ด้วยจิตรำลึกในบุญคุณของผู้รับจากหัวใจอันอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างแท้จริง

ครุ่นคิด

ถึงอนาคตของมูลนิธิ

เมื่ออายุได้ ๔๒ พรรษา ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนเกิดอาการเจ็บหน้าอกอย่างรุนแรงจากภาวะหัวใจขาดเลือด โดยเกิดอาการกลางดึกคืนหนึ่ง ท่านพยายามควานหายาท่ามกลางความมืด แต่หาไม่พบ ท่านจึงเป็นลมและหมดสติไป ไม่รู้สึกตัวจนกระทั่งเข้ามืด

เรื่องเล่าจากชาวนิอิจิ

๔๓

หลังเหตุการณ์ครั้งนั้น ท่านวิตกว่าอาการอาจกำเริบขึ้นเมื่อไรก็ได้ โดยโรคอาจรุนแรงถึงขั้นทำให้หัวใจวาย และเสียชีวิตกะทันหัน ท่านปรารถนาว่า

“ความตายเป็นธรรมดาของชีวิต แต่จะเกิดอะไรขึ้นกับผู้รับความช่วยเหลือจากมูลนิธิริอิจิราวสองพันคน ถ้าอยู่ๆ อาตมามรณภาพไป”

เพื่อให้มั่นใจว่าความช่วยเหลือแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยากจะดำเนินต่อไป ท่านธรรมจารย์จึงตัดสินใจสร้างหลักประกันว่างานของมูลนิธิจะคงดำเนินต่อไปแม้จะสิ้นท่านไปแล้ว

หลังจากได้ใคร่ครวญถึงปัญหานี้อย่างลึกซึ้ง วันหนึ่งท่านธรรมจารย์ได้ตั้งคำถามกับบรรดาลูกศิษย์ว่าจะทำงานของมูลนิธิต่อไปอย่างไร เมื่อท่านจากไปแล้ว พวกลูกศิษย์ตอบว่าจะทุ่มเททำงานอยู่กับท่านอย่างหมดหัวใจตราบเท่าที่ท่านยังเป็นผู้นำของพวกเขา “แต่หลังจากนั้น พวกเราจะปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ” ท่านธรรมจารย์พยักหน้า คำตอบของลูกศิษย์ชัดเจนว่า พวกเขาจะทำงานกับท่านตลอดไป แต่เมื่อท่านล่วงลับไปแล้ว พวกเขาก็อาจจะหยุด

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๔๔

บรรดาพระภิกษุณีในสมณารามจึงซื้อลัว้นต้องทำงานหนัก เพื่อหาเลี้ยงชีพให้มีชีวิตรอด จึงไม่มีทรัพย์สินเงินทองเหลือมากมาย เพื่อทำงานการกุศล ส่วนมูลนิธิห้องจี้เองก็เปรียบเสมือนสายน้ำที่ไม่มี ต้นน้ำ จึงอาจแห้งเหือดลงไม่ช้าก็เร็ว ท่านธรรมาจารย์จึงตัดสินใจ ที่จะหาแหล่งทุนที่คอยหล่อเลี้ยงเพื่อให้สามารถทำงานกุศล สงเคราะห์ต่อไปได้โดยต่อเนื่อง

ท่านธรรมาจารย์ตระหนักดีว่าความเจ็บป่วยทำให้เกิดความ ยากจน ขณะนั้นทางภาคตะวันออกเฉียงใต้หวั่นยังไม่มี โรงพยาบาลดีๆ ที่จะช่วยคนไข้ที่ป่วยหนัก คนไข้จำนวนมากต้องตาย เพราะไปโรงพยาบาลใหญ่ไม่ทัน

ในช่วงฤดูร้อนปี พ.ศ. ๒๕๒๒ ท่านจึงเริ่มหาหรือเรื่องการสร้าง โรงพยาบาลขนาดใหญ่ ที่มีเครื่องมือเครื่องมือที่ทันสมัยครบครัน ขึ้นทางภาคตะวันออกเฉียงใต้หวั่น เพื่อให้สามารถสนองภารกิจของ มูลนิธิ คือช่วยชีวิตผู้คนและช่วยเหลือคนยากจน

ข้อสำคัญคือ งานเหล่านี้จะสามารถทำต่อเนื่องไปแม้ท่าน ธรรมาจารย์จะจากไปแล้ว ท่านเชื่อว่าบรรดาลูกศิษย์ของท่านจะ

เรื่องเล่าจากชาวมือจี

๔๕

สืบทอดปณิธานของท่านไปได้หลังจากท่านล่วงลับไปแล้ว โดยจะ
สามารถหาทุนมาบริหารโรงพยาบาลต่อไปได้

ท่านธรรมจารย์เจิ้งเหยียนเป็นนักปฏิบัติ

เมื่อความคิดชัดเจนแน่วแน่ในใจแล้ว

ท่านก็มุ่งมั่นที่จะสร้างความฝันให้เป็นจริงให้ได้ 🌐

“

“บุญกุศลควรเพาะปลูกขึ้นโดยทุกๆ คน
และพืชพันธุ์แห่งพรทั้งปวง
จะต้องบ่มเพาะโดยคนทั้งมวล”

. . . . .

“จำนวนเงินบริจาคไม่ใช่เรื่องสำคัญ
สิ่งสำคัญคือ การดึงเอาความเมตตากรุณา
ของแต่ละคนออกมา”

”

๓

การเติบโต
อย่างก้าวกระโดด

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๔๘

การสร้างโรงพยาบาล : การเติบโตอย่างก้าวกระโดด

เมื่อท่านธรรมาจารย์ประกาศในที่ประชุมของกลุ่มลูกศิษย์ที่ใกล้ชิด เรื่องที่จะสร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ลูกศิษย์แทบทุกคนพากันคัดค้านอย่างหนัก มีเพียงกรรมการมูลนิธิคนเดียว คือ **หลินผี่หยู** เท่านั้น ที่สนับสนุนความคิดของท่านธรรมาจารย์อย่างเปิดเผย

หลังการประชุม หลินผี่หยูยืนยันกับท่านธรรมาจารย์ว่าการสร้างโรงพยาบาลเป็นเรื่องยาก ต้องสร้างอาคารหลายหลัง ต้องจ้างหมอและซื้อเครื่องมือแพทย์ที่จำเป็นต่างๆ หลินผี่หยูยังเข้าใจว่าท่านธรรมาจารย์คิดจะสร้างโรงพยาบาลเล็กๆ เท่านั้น ท่านธรรมาจารย์จึงรีบชี้แจงว่าท่านไม่ได้คิดแค่สร้างโรงพยาบาลเล็กๆ มีหมอไม่กี่คน แต่จะสร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่ ๗ - ๘ ร้อยเตียง มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาทุกแขนง

หลินผี่หยูฟังแล้วรู้สึกคาดไม่ถึง แต่ท่านก็ชื่นชมความกล้าหาญและมุ่งมั่นของท่านธรรมาจารย์ที่จะช่วยเหลือผู้ทุกข์ยาก

เรื่องเล่าจากชาวมือจี้

๔๙

ปกติบรรดาลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดมักจะเห็นคล้อยตามท่าน
ธรรมอาจารย์ แต่คราวนี้แทบทุกคนพากันคัดค้านอย่างแข็งขัน ทั้งนี้
เพราะทุกคนตระหนักดีว่า การคิดสร้างโรงพยาบาลขนาดใหญ่เป็น
เรื่องเกินกำลังของมูลนิธิการกุศลเล็กๆ อย่างมือจี้ เพราะโรงพยาบาล
เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยผู้เชี่ยวชาญจำนวนมาก ต้องใช้ความรู้และทักษะ
มากมายในการบริหาร ไม่ใช่ธุรกิจที่ภิกษุณีและชาวบ้านจำนวน
ไม่กี่คนจะบริหารจัดการได้ โดยเฉพาะมูลนิธิมือจี้ในขณะนั้นมี
เงินทุนเพียงเล็กน้อย และสมาชิกก็มีไม่มาก ย่อมไม่สามารถแบกรับ
ได้ สมาชิกหลายคนเห็นว่างานการกุศลที่มูลนิธิทำอยู่ก็มีมากมาย
และเต็มมือทุกคนอยู่แล้ว ดังนั้น ทุกคนจึงพยายามโน้มน้าวให้
ท่านธรรมอาจารย์เลิกล้มความคิด เพราะไม่มีทั้งเงินและที่ดินที่จะ
สร้างโรงพยาบาล แต่ท่านธรรมจารย์ยืนยันให้เดินหน้าต่อไป

ห้าปีหลังจากประกาศเริ่มโครงการ สมาชิกมือจี้ช่วยกันหาเงิน
บริจาคได้เพียง ๓๐ ล้านไม่ถึง ๕ เปอร์เซ็นต์ของที่จะต้องใช้จ่ายสร้าง
โรงพยาบาล...อนาคตดูจะมีมืดมน

โดยที่เหตุผลในการสร้างโรงพยาบาลมีใช้แค่คำว่า เป็นโครงการที่
เป็นไปได้หรือไม่เท่านั้น แต่เพราะท่านเห็นว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๕๐

ท่านจึงประกาศชัดเจนว่า

“ไม่ว่าจะมีคนคัดค้านกี่คน อาตมาจะทำให้ได้”

ความเชื่ออันไม่โยกคลอนของท่านที่ว่าฝั่งตะวันออกของไต้หวัน จำเป็นต้องมีโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่ทันสมัย และมูลนิธิคือจี้เอง ต้องขยายภารกิจออกไปเพื่อให้ดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน บวกกับ ทัศนคติอันแน่วแน่ของท่านธรรมาจารย์ แม้สุขภาพของท่านจะทรุดโทรมลง ทำให้สมาชิกจำนวนมากค่อยๆ ลดลง และพากันแบ่งเงินที่เก็บออมเอาไว้มาบริจาค เพื่อสนับสนุนวิสัยทัศน์ของท่านธรรมาจารย์

และเพราะสุขภาพอันไม่แน่นอนของท่าน บรรดาสมาชิกเหล่านั้น จึงเริ่มมองโครงการสร้างโรงพยาบาลว่าต้องทำแข่งกับเวลา ด้วยการอุทิศตนอย่างหมดหัวใจเช่นนั้น ทำให้ศักยภาพที่ซ่อนอยู่ภายในของแต่ละคนถูกดึงออกมา และด้วยการทำงานโดยผนึกกำลังและประสานกันอย่างดีของคนจำนวนมาก ในที่สุดโครงการที่คนจำนวนมากเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ก็เริ่มจะสัมฤทธิ์ผล

เรื่องเล่าจากชาวนีโอจี

๕๑

การตัดสินใจครั้งใหญ่

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ระหว่างการประชุมระดับชาติของคณะกรรมการมูลนิธิ กรรมการท่านหนึ่งจากภาคใต้ของไต้หวัน ได้แจ้งข่าวดีต่อที่ประชุมว่า “มีเพื่อนชาวนีโอจีในคนหนึ่งประสงค์จะบริจาคเงิน ๘ ร้อยล้านสำหรับโครงการสร้างโรงพยาบาล” ท่านธรรมจารย์ฟังข่าวด้วยความประหลาดใจและได้สอบถามว่า เหตุใดเพื่อนชาวนีโอจีท่านนี้จึงมีใจเมตตากรุณาถึงเพียงนั้น

คำตอบคือ เพื่อนชาวนีโอจีคนนี้เป็นชาวพุทธและเติบโตที่เมืองฮวาเหลียน ซึ่งเป็นที่ตั้งของมูลนิธิจี ตั้งแต่ครั้งเมื่อญี่ปุ่นเข้ามายึดครองไต้หวันในช่วงปี พ.ศ. ๒๔๓๘ - ๒๔๕๘ เมื่อญี่ปุ่นพ่ายแพ้ ประธานาธิบดีเจียงไคเช็คยอมให้ชาวนีโอจีในไต้หวันเดินทางกลับประเทศได้โดยสวัสดิภาพ ชาวนีโอจีท่านนี้จึงรู้สึกถึงบุญคุณในเหตุการณ์ครั้งนั้น และประสงค์จะตอบแทนให้แก่ประชาชนไต้หวัน

บรรดากรรมการของมูลนิธิพากันดีใจในข่าวดีนี้ เพราะเงินมากมายถึง ๘ ร้อยล้านย่อมช่วยให้มูลนิธิจีบรรลุเป้าหมายได้เป็นอย่างดี

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๕๒

แต่แล้วทุกคนก็ต้องประหลาดใจ เมื่อท่านธรรมาจารย์ประกาศอย่างชัดเจนว่า “เงินแปดร้อยล้านนั้นเขี้ยววนใจมาก แต่เราควรปฏิเสธ” ทุกคนพากันตั้งคำถามทันทีว่า “ทำไมล่ะ!!!”

ท่านธรรมาจารย์ให้เหตุผล ๓ ข้อ ด้วยท่าที่ที่สงบ

ข้อแรก เพราะเศรษฐกิจของไต้หวันดีขึ้นมากแล้ว ประชาชนไต้หวันควรสร้างโรงพยาบาลนี้ได้ด้วยเงินของตนเอง ท่านหวังว่าประชาชนชาวไต้หวันควรหว่านพืชผลบนเนื้อนาบุญนี้ เพื่อจะได้ชื่นชมกับอานิสงส์แห่งผลบุญนี้ด้วยตนเองเมื่องานสำเร็จ

ข้อสอง ถ้าเรารับเงินจากผู้บริจาครายใหญ่ เขาย่อมต้องการเป็นผู้กุมอำนาจการตัดสินใจต่างๆ โดยมองในแง่ธุรกิจ ซึ่งสภาพการณ์เช่นนั้นย่อมขัดต่ออุดมการณ์ตั้งแต่เริ่มต้นของท่าน ฉะนั้น เพื่อป้องกันความขัดแย้งใดๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตระหว่างผู้บริจาครายใหญ่และมูลนิธิ ทางที่ดีที่สุดคือต้องปฏิเสธเงินบริจาคก้อนใหญ่นั้น

ข้อสาม เป็นข้อสำคัญที่สุด ท่านธรรมาจารย์ประสงค์จะสร้างโรงพยาบาลจากความร่วมมือและความรักของคนจำนวนมาก เพื่อให้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๕๓

โรงพยาบาลเป็นของทุกคน

ท่านชื่อว่า “บุญกุลศรเพราะปลูกขึ้นโดยทุกๆ คน และพืชพันธุ์
แห่งพรทั้งปวงจะต้องบ่มเพาะโดยคนทั้งมวล”

จุดยืนอันแน่วแน่และเหตุผลอันหนักแน่นของท่านธรรมา-
จารย์ ทำให้บรรดากรรมการและสมาชิกชาวห้องจี้หนักใจ เพราะต้อง
แบกภาระการหาเงินบริจาคอย่างยากลำบากต่อไป แต่ทุกคนก็ยอม
ทำตาม สมาชิกชาวห้องจี้พากันเดินไปทุกบ้านทั้งกลางวันกลางคืน
เพื่อ “บอกบุญ” เรื่องการสร้างโรงพยาบาลตามปณิธานของท่าน
ธรรมจารย์ เงินบริจาคพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ

ท่านธรรมจารย์ย้ำเสมอว่า “จำนวนเงินบริจาคไม่ใช่เรื่องสำคัญ
สิ่งสำคัญคือ การดึงเอาความเมตตากรุณาของแต่ละคนออกมา”

ปัญหาใหญ่คือเรื่องที่ดิน สำหรับสร้างโรงพยาบาล

ปัญหาเรื่องที่ดินสำหรับสร้างโรงพยาบาลเป็นเรื่องใหญ่กว่าที่

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๕๔

ทุกคนคาดคิด ได้หัวนเป็นเกาะเล็กๆ ขนาดราว ๑ ใน ๑๕ ของประเทศไทย แต่มีประชากรถึง ๑ ใน ๓ ของเรา ช้ำที่ดินยังเป็นภูเขาสูง และส่วนใหญ่ใช้ทำกินหรือปลูกสร้างอาคารไม่ได้ โดยเฉพาะในเมืองฮวาเหลียนซึ่งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของเกาะ ที่ดินสำหรับใช้ประโยชน์ได้ยิ่งจำกัด

ช่วงสี่ปีแรก ผู้รับผิดชอบของมูลนิธิพยายามเสาะแสวงหาที่ดินที่เหมาะสมสำหรับสร้างโรงพยาบาล มีที่ดินแปดผืนที่ได้พิจารณา แต่มีปัญหาทั้งเรื่องขนาดและข้อจำกัดเรื่องผังเมือง ทำให้ที่ดินทั้งแปดผืนใช้ไม่ได้

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ **หลินหยางคัง** ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ว่าการจังหวัดไต้หวัน ได้ไปเยือนสมณารามจึงชื่อของท่านธรรมาจารย์ หลินรู้ลึกประหลาดใจที่เห็นบรรดาภิกษุณีในวัดแห่งนั้น ทำงานทั้งในไร่นาและทำงานหัตถกรรม จากประสบการณ์ที่เห็นพระภิกษุโดยทั่วไปยังชีพอยู่ได้ด้วยบิณฑบาต หลินจึงสอบถามท่านธรรมาจารย์ว่า

“ท่านต้องทำงานด้วยหรือเปล่า”

เรื่องเล่าจากชาวนิธิจี้

๕๕

ขณะนำท่านผู้ว่าเดินชมสมณาราม ท่านธรรมมาจารย์ได้เล่าให้ฟังถึงโครงการก่อสร้างโรงพยาบาลและความยากลำบากในการหาที่ดิน ท่านผู้ว่ารู้สึกประทับใจในปณิธานของท่านธรรมมาจารย์ และได้เอ่ยปากสัญญาว่าจะช่วยหาหน้ให้

เมื่อกลับไปถึงกรุงเทพฯ ผู้ว่าหลินได้รายงานต่อประธานาธิบดีเจียงจิงกั๋วทันทีถึงเรื่องของมูลนิธินิธิจี้ และงานของท่านธรรมมาจารย์ สามวันต่อมา ประธานาธิบดีเจียงจิงกั๋วได้เดินทางไปเยือนสมณารามจึงซื้อด้วยตนเอง สมาชิกชาวนิธิจี้ต่างตื่นตื้นตันกับเหตุการณ์ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนนี้ หลังการเยือนของประธานาธิบดีเจียงจิงกั๋ว บรรดา “บุคคลสำคัญ” ต่างพากันไปเยือนสมณาราม เพื่อไปเห็นประจักษ์ด้วยตาตนเอง ดูเหมือนจะมีความหวังว่าจะได้ที่ดินสร้างโรงพยาบาลแล้ว

■ เจียงจิงกั๋วและเจียงไคเช็ค (มิดา)

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๕๖

เป็นดังคาด ทกเดือนต่อมา ผู้ว่าหลินได้เสนอที่ดินใกล้แม่น้ำ
เม่ยหลินในฮวาเหลียน หลังจากนั้นต้องใช้เวลาอีกหนึ่งปีเพื่อจัดการ
ด้านเอกสารสิทธิ์ ทุกคนพากันดีใจ และกำหนดการวางศิลาฤกษ์ใน
วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๖

อุปสรรค

ระลอกแล้วระลอกเล่า

แต่แล้วก็เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางวันแสดๆ เมื่อทางกระทรวง
กลาโหมต้องการเวนคืนที่ดินเพื่อสร้างสนามบิน พิธีวางศิลาฤกษ์
ต้องยกเลิก หลายวันหลังจากนั้นท่านธรรมมาจารย์ถึงขั้นกินไม่ได้
นอนไม่หลับ

ประชาชนที่อาศัยอยู่ใกล้บริเวณที่จะสร้างโรงพยาบาลพากัน
ไม่พอใจ เพราะถ้ามีการสร้างสนามบิน ราคาที่ดินและทรัพย์สิน
แถวนั้นก็จะตกลง ชาวบ้านแถวนั้นจึงพยายามติดต่อท่านธรรมมาจารย์
เพื่อขออุทธรณ์ต่อทางการ โดยยื่นข้อเสนอที่จะบริจาคที่ดินเพิ่มให้
มูลนิธิสร้างโรงพยาบาลเพื่อให้ท่านธรรมมาจารย์ต่อสู้เพื่อพวกเขา

เรื่องเล่าจากชาวนิอิจิ

๕๗

ทั้งๆ ที่มีผลประโยชน์ร่วมกันและมีเหตุผลชวนให้คล้อยตาม แต่ท่านธรรมาจารย์ตัดสินใจปฏิเสธข้อเสนอนั้น ท่านสรุปว่า “ในฐานะพลเมืองของประเทศนี้ เราต้องคำนึงถึงเรื่องความมั่นคงของชาติ เป็นเรื่องสำคัญสูงสุด กองทัพจะต้องมีเหตุผลในการใช้ที่ดินผืนนี้ และเราไม่ควรขัดขวาง”

ที่ดินผืนนั้นอันตรายเกินไปโดยพลัน

เมื่อทราบข่าวนี้ **หลินหยางคัง** ซึ่งขณะนั้นเป็นรัฐมนตรีมหาดไทย ได้โทรศัพท์ไปปลอบใจท่านธรรมาจารย์ว่า

“ท่านธรรมาจารย์อาจเป็นเพราะท่านพระโพธิสัตว์ยังไม่พอใจกับที่ดินผืนนี้ หรือท่านอาจจะต้องการทดสอบศรัทธาของท่าน ตราบใดที่ท่านยังคงแน่วแน่และมั่นคง ผมมั่นใจว่า พระโพธิสัตว์จะช่วยท่านหาที่ดินผืนใหม่ที่ดีกว่าจนได้”

หลังจากนั้นรัฐมนตรีได้โทรศัพท์ถึงเสนาธิการทหาร **ซุงจางจี** อธิบายให้ทราบว่าโครงการสร้างโรงพยาบาลของมูลนิธิอิจิต้องหยุดชะงักลงเพราะทางกองทัพมีนโยบายสร้างฐานทัพอากาศที่ ฮวาเหลียน นายพลเรือซุงรู้ลี้กซาบซึ่งในจุดยืนของท่านธรรมาจารย์

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๕๘

ที่ให้ความสำคัญของการป้องกันประเทศเหนืออื่นใด และรับปากจะพิจารณาเรื่องนี้

ไม่นานหลังจากนั้น ผู้ว่าการหลี่เต็งฮุย ซึ่งทราบเรื่องและได้ตั้งคณะทำงานขึ้นทันทีเพื่อช่วยฉือจี้หาที่ดินผืนใหม่ แต่ความหวังทั้งปวงยังเลื่อนลอย

เกือบจะตัดสินใจ ล้มเลิกโครงการ

เหตุการณ์ครั้งนั้นถือเป็นวิกฤต ท่านธรรมาจารย์ปิดประตูขังตัวเองอยู่ในห้องของท่าน ท่านคุกเข่าลงตรงหน้าพระปฏิมาเจ้าแม่กวนอิมโพธิสัตว์

เป็นเวลาหลายวันที่ท่านสวดภาวนา โดยไม่ได้กิน ไม่ได้ดื่ม และไม่ได้นอน ท่านธรรมาจารย์ได้ขอสรุปว่า ไม่ว่าจะผิดหวังและเสียใจเพียงใด ท่านจะต้องทำจิตใจให้เข้มแข็ง เพื่อให้บรรดาสาธุศิษย์จะได้ไม่ท่วงกังวลถึงท่าน และท่านได้ตัดสินใจที่จะคืนเงินให้ผู้บริจาคไปทั้งหมด

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๕๙

ดูจะไม่เคยมีกรณีเกิดขึ้นที่องค์กรทางศาสนาจะคืนเงินให้แก่ผู้บริจาค คนทั่วไปเชื่อว่าองค์กรทางศาสนามีสิทธิโดยสมบูรณ์ในเงินบริจาคที่ได้รับ ดังนั้น แม้โครงการสร้างโรงพยาบาลจะต้องล้มเลิก สมาชิกส่วนมากเห็นว่าควรเก็บเงินบริจาค่นั้นไว้ใช้สำหรับโครงการอื่น

แต่ท่านธรรมจารย์ยืนยันว่า เงินบริจาคที่กำหนดวัตถุประสงค์ไว้เป็นการเฉพาะ จะต้องใช้ตามวัตถุประสงค์นั้นเท่านั้น ดังนั้น เงินที่ขอบริจาคมาเพื่อสร้างโรงพยาบาล จะต้องคืนกลับไปสู่ผู้บริจาค ถ้าไม่ได้รับความยินยอมพร้อมใจจากผู้บริจาคทุกๆ คน จะใช้เงินนั้นสำหรับโครงการอื่นไม่ได้ ท่านธรรมจารย์อธิบายว่า “เรามีบัญญัติผู้บริจาคโดยละเอียด ฉะนั้นการคืนเงินจึงไม่ควรจะยากเกินไป”

ท่านธรรมจารย์ย้ำแล้วย้ำอีกกับสมาชิกชาวเหนือทุกคนว่าจะต้องทำทุกอย่างด้วยความจริงใจ ซื่อสัตย์ และเชื่อถือได้ ท่านย้ำว่าชาวเหนือจะต้องให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยากอย่างพิถี-พิถัน มิใช่เป็นการโปรยทาน

ท่านกำหนดหลักเกณฑ์อย่างเคร่งครัดว่า สิ่งของทั้งปวงที่มอบให้ผู้รับบริจาค จะต้องกระทำด้วยความจริงใจ และให้ความเคารพ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๖๐

ต่อผู้รับ ของทุกอย่างจึงต้องบรรจุหีบห่ออย่างดี เลื่อผ้าเก่าๆ ที่จะ
บริจาคจะต้องไม่สกปรก ขาด หรือห่ออย่างลวกๆ แต่จะต้องสะอาด
และห่ออย่างดี เพื่อให้ผู้รับรับอย่างสุขใจ และมีความเคารพนับถือผู้ให้
ท่านย้าว่า

**“อะไรที่เธอไม่ต้องการ
เธอจะต้องไม่ให้สิ่งนั้นแก่ผู้อื่น”**

ครั้งหนึ่งมีการบริจาคข้าวสารที่สมณารามจิ้งชือ มีข้าวบางถุงรั่ว
สมาชิกฉือจี้คนหนึ่งค่อยๆ เก็บข้าวที่ร่วงหล่นที่ละเม็ดใส่ลงใน
หม้อหุงข้าวของทางวัด ท่านภิกษุณีรูปหนึ่งมาเห็นเข้าจึงบอกว่า

“อาตมาเข้าใจได้ว่า เธอไม่ต้องการให้ข้าวเหล่านี้สูญหายไปโดย
เปล่าประโยชน์ แต่เธอไม่ควรเอาข้าวเหล่านี้ใส่ในหม้อของทางวัด
เพราะข้าวทุกเม็ดผู้บริจาคมุ่งเพื่อให้แก่คนยากจน”

นี่คือตัวอย่างรูปธรรมของหลักการเรื่อง “ความจริงใจ ความ
ซื่อสัตย์ และความน่าเชื่อถือ” ของท่านธรรมาจารย์ที่พรำสอน
ลูกศิษย์อยู่เป็นนิตย์

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๖๑

เรื่องราวกลายเป็นดี

หลังจากคืนที่ดิน ๔๒.๕ ไร่ บริเวณชานเมืองฮวาเหลียนแก่ กองทัพไม่นาน ฉือจี้ก็กลับได้รับที่ดินถึง ๕๕ ไร่ในเมืองฮวาเหลียน มาแทน ทั้งนี้เป็นผลจากความเมตตา กล่าวหาญ มุ่งมั่น และเหนือสิ่งอื่นใด คือความซื่อสัตย์ จริงใจ ของท่านธรรมอาจารย์ ซึ่งสร้างความประทับใจอย่างยิ่งให้แก่รัฐมนตรีมหาดไทยหลินหยางคัง รวมทั้งจากกองทัพและรัฐบาล โดยทางการได้จัดการเรื่องเอกสารสิทธิ์ให้อย่างรวดเร็ว

แต่ที่ดินนั้นไม่ใช่จะได้มาเปล่าๆ หากต้องจ่ายเงินซื้อ เมื่อได้ที่ดินผืนใหญ่ขึ้นและอยู่ใกล้ใจกลางเมืองมากขึ้น ก็ต้องหาเงินบริจาคมากขึ้น

ผู้ว่าการจังหวัด **หลี่เต็งฮุย** คือผู้จัดหาที่ดินผืนนี้ให้และทราบดีถึงความจำกัดเรื่องทรัพย์สินเงินทองของมูลนิธิ ผู้ว่าหลี่ (ซึ่งต่อมา เป็นประธานาธิบดีคนแรกจากการเลือกตั้งโดยตรงของไต้หวัน) คิดว่าจะเป็นเรื่องน่าละอายถ้าโครงการสร้างโรงพยาบาลของฉือจี้ จะต้องล้มไปเพราะราคาที่ดินที่สูงขึ้น จึงได้เสนอว่ารัฐบาลจะให้ฉือจี้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๖๒

เช่าที่ดินนี้สร้างโรงพยาบาลโดยคิดค่าเช่าเพียง “บาทเดียว!”

แทนที่จะรีบรับข้อเสนอนี้ ท่านธรรมาจารย์ได้ขอบคุณผู้ว่าหลี่ แต่ยืนยันขอซื้อที่ดินนี้ เพียงขอให้รัฐบาลขายให้ราคาพิเศษเท่านั้น

การตัดสินใจของท่านธรรมาจารย์สร้างความมั่งงันให้แก่ทั้งผู้ว่าหลี่และสถานศิษย์ของท่านธรรมาจารย์ ต่อเรื่องนี้ท่านอธิบายต่อผู้ว่าหลี่ว่า แม้ท่านจะรู้สึกขอบคุณอย่างยิ่งต่อข้อเสนอของผู้ว่าหลี่ แต่ทั้งผู้คนและเหตุการณ์ล้วนอนิจจัง ไม่เร็วก็ช้า ท่านผู้ว่าหลี่จะต้องได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น และตัวท่านธรรมาจารย์ก็อาจไม่อยู่แล้ว ถึงเวลานั้นข้อเสนอด้วยความกรุณาของท่านหลี่อาจจะกลายเป็นปัญหา ท่านจึงเห็นว่าจะต้องรีบซื้อที่ดินผืนนี้โดยเร็วที่สุด

■ หลี่เต็งฮุย ประธานาธิบดีคนแรกจากการเลือกตั้งของไต้หวัน

เป็นดังคาด ไม่นานผู้ว่าหลี่ก็ได้เลื่อนตำแหน่ง นอกจากนั้นราคาที่ดินยังสูงขึ้นพรวดพราด ถ้าห้องจี้ยอมเช่าที่ดินในราคาบาทเดียว จะ

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๖๓

ต้องมีการประท้วงจากประชาชนละแวกนั้นแน่นอน รวมทั้งเจ้าของที่ดินและสมาชิกสภาเทศบาลด้วย ถึงตอนนั้นแล้ว ถ้าต้องเจรจาค่าเช่าหรือราคาซื้อกันใหม่ จะต้องยุ่งยากและสร้างปัญหาทางการเงินให้แก่มูลนิธิอย่างมาก การตัดสินใจของท่านธรรมาจารย์จึงเป็นการมองการณ์ไกลอย่างยิ่ง

ความสามารถมองอนาคตของท่านธรรมาจารย์ เกิดจากความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงหลักอนิจจังของสรรพสิ่ง และความเชื่อที่จะไม่หาทางออกแบบง่าย ๆ รวมทั้งด้วยทัศนคติที่คิดถึงผู้อื่นอยู่เสมอ

การทุ่มเทระดมทุน

เมื่อท่านธรรมาจารย์ตัดสินใจปฏิเสธการรับเงินบริจาคก้อนโตจากนักธุรกิจชาวญี่ปุ่น สมาชิกชาว นีโอจีทุกคนจึงต้องรับภาระอย่างหนักหนาสาหัสในการระดมทุนเพื่อให้ได้ถึง ๘ ร้อยล้านตามเป้าหมาย

จากจำนวนเงินบริจาคราว ๓๐ ล้านที่ทำได้ในระยะเวลา ๕ ปี คำนวณดูแล้วจะหาให้ได้ครบตามเป้า ถ้าหาได้ในอัตราเดิมคงต้องใช้เวลากว่า ๕๐ ปี ซึ่งคงไม่ทันการณ์แน่ สมาชิกชาว นีโอจีจึงต้องเร่ง

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๖๔

ทุ่มเทระดมหาทุนอย่างหนัก ทั้งนี้ด้วยความเชื่อตามภาษิตจินโบราณ
ที่ว่า **“เมล็ดทรายเล็กๆ สามารถรวมกันก่อเป็นพระเจดีย์ได้”**

สมาชิกชาวเหนือจี่ที่มีอยู่นับพันหัวเกาะใต้หวั่น นับเป็นเครือข่าย
ที่เข้มแข็งในการระดมทุน ด้วยศรัทธาต่อปณิธานอันแน่วแน่และ
มุ่งมั่นของท่านธรรมาจารย์ เงินทุนจึงล้นไหลเข้ามาเรื่อยๆ กรรมการ
มูลนิธิบางคนหาเงินบริจาคได้กว่า ๒๐ ล้าน ในเวลาไม่กี่เดือน ขณะที่
บางคนลงแรงรับจ้างทำงานล้างจานหรือไปเป็นพนักงานทำความสะอาด
แล้วอุทิศเงินค่าจ้างเพื่อสมทบทุนสร้างโรงพยาบาล

ท่านธรรมาจารย์เอง ด้วยความเชื่อว่าคำสั่งสอนของพระพุทธ-
เจ้าควรเผยแพร่ผ่านการลงมือปฏิบัติ มิใช่โดยการเทศนาสั่งสอน
จึงน้อยครั้งที่ท่านจะเทศนาต่อสาธารณะ แต่เพื่อการหาทุนสร้าง
โรงพยาบาล ท่านยอมออกเทศนาบรรยายพระสูตรที่สำนักงานของ
มูลนิธิในกรุงเทพฯ ทุกเดือน เป็นเวลาสามปี และออกจาริกหัวเกาะ
ใต้หวั่นเพื่อเผยแพร่พระธรรม ประชาชนจำนวนมากบังเกิดความ
ศรัทธาพากันบริจาค ทำให้เงินทุนเพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็วกว่าเดิม
เป็นอันมาก

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉ์

๖๕

มูลนิธิยังจัดทำโครงการระดมทุนครั้งใหญ่ โดยจัดในรูปของ ตลาดนัดในกรุงไทเปครั้งแรก เมื่อปี ๒๕๒๖ ซึ่งได้เงินบริจาคมาก เป็นประวัติการณ์ของไต้หวัน มีคนจำนวนมากประมูลซื้อสิ่งของ แล้วบริจาคของที่ประมูลได้กลับคืนให้มูลนิธิระดมทุนใหม่

ปีต่อมา ภริยาของนายพลซุนลี่เจิน บริจาคเครื่องประดับทองคำ และอัญมณีทั้งหมดที่เธอมี เพื่อให้มูลนิธิไปประมูลหาเงินสร้าง โรงพยาบาล ในงานเธอแต่งตัวเรียบง่าย แม้แท้จริงแล้วเธอจะอยู่ในสังคมชั้นสูงและมีชื่อเสียงมาก เธอกล่าวกับท่านธรรมาจารย์ว่า

“ดิฉันบริจาคของมีค่าทั้งหมดที่มี ถ้าดิฉันมีโชคได้ของมีค่า มาอีกในอนาคต ก็จะขอบริจาคให้มูลนิธิทั้งหมด”

คำพูดของเธอประทับใจทุกคนที่ได้รับฟังอย่างลึกซึ้ง สมาชิก บางคนบริจาคเงินทองที่เก็บออมมาทั้งชีวิต บางคนบริจาคบ้าน บางคน ยกมรดกทั้งหมดที่ได้รับมาให้ บางคนบริจาคที่ดิน โดยที่ขณะนั้น นี้อัจฉ์ยังเป็นมูลนิธิเล็กๆ สิ่งของบริจาคเหล่านี้จึงมีค่ายิ่ง

มีการริเริ่มโครงการสมาชิกกิตติมศักดิ์ โดยกำหนดว่า ผู้บริจาค ตั้งแต่ ๑ ล้าน จะได้เป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ โดยได้เพียงชื่อเท่านั้น

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๖๖

ไม่มีสิทธิ์พิเศษใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งมีบุคคลจำนวนมากสมัครเข้าเป็นสมาชิกโครงการนี้ ด้วยจิตกุศลอย่างแท้จริง มิได้หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ในที่สุด เงินบริจาคเพื่อสร้างโรงพยาบาลก็ครบตามเป้าหมายก่อนถึงกำหนดเสียอีก

ท่านธรรมมาจารย์บอกลูกศิษย์ว่า ปัจจัยสำคัญของความสำเร็จครั้งนี้ คือ ความเชื่อมั่น ได้แก่ ความศรัทธาอันแรงกล้าในความบริสุทธิ์ของตนเอง และความศรัทธาเชื่อมั่นในความรักที่มีอยู่ในหัวใจของเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย นอกจากนี้ ยังต้องประกอบด้วยวิธีการที่ถูกต้อง ทั้งวิธีการบอกรุณอย่างกว้างขวางและระบบสมาชิกกิตติมศักดิ์ และที่จำเป็นอย่างยิ่งคือการสร้างศรัทธาความเชื่อมั่นต่อมูลนิธิ ว่าเป็นเนื้อหาบุญที่สมควรแก่การบริจาคอย่างแท้จริง

เรื่องใหญ่ต่อไปคือ การหาทีมสร้างโรงพยาบาล

โดยที่แกนนำของมูลนิธิคือจี้คือ พระภิกษุณีและบรรดาแม่บ้านทั้งหลาย ซึ่งไม่มีความรู้หรือประสบการณ์ในการสร้างและบริหาร

เรื่องเล่าจากชาวฉะเชิงเทรา

๖๗

โรงพยาบาลเลย หลายคนจึงสงสัยว่ามูลนิธิจะสร้างโรงพยาบาลให้อยู่รอดหรือเจริญก้าวหน้าได้อย่างไร

ด้วยตระหนักถึงข้อจำกัดเหล่านี้ ท่านธรรมจารย์จึงได้ไปเยือนโรงพยาบาลบางแห่ง สอบถามถึงประสบการณ์การบริหารโรงพยาบาลทั้งด้านความสำเร็จและความล้มเหลว ท่านตระหนักดีว่าความเข้าใจถึงปัจจัยของความสำเร็จนั้นสำคัญ แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าคือการเรียนรู้ปัจจัยที่นำไปสู่ความผิดพลาดหรือล้มเหลว เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ก้าวพลาด โดยเฉพาะเมื่อคำนึงถึงความคาดหวังของบรรดาผู้บริจาคจำนวนมากมาย ท่านต้องพยายามมิให้เกิดความผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว

บทเรียนจากความผิดพลาดในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งทางใต้ของไต้หวัน ทำให้ท่านธรรมจารย์ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องหาแพทย์ที่มีความรู้ความสามารถมาทำงาน ท่านจึงเริ่มการเสาะหานี้ทันทีที่เริ่มการก่อสร้างโรงพยาบาล เพื่อให้โรงพยาบาลของฉะเชิงเทราเป็นโรงพยาบาลชั้นหนึ่ง ท่านธรรมจารย์จึงตั้งเป้าที่จะให้ได้แพทย์มีระดับชั้นหนึ่งมาทำงาน แม้มูลนิธิจะไม่สำรวจจนสามารถตั้งเงินเดือนสูงๆ ให้ แต่ท่านเชื่อว่าจะมีแพทย์ที่เปี่ยมคุณธรรม สนใจ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๖๘

อุดมการณ์ของโรงพยาบาลที่มุ่งช่วยเหลือคนทุกข์คนยาก และสมัคร
มาทำงานด้วย

ท่านพยายามอย่างมากที่จะขอความร่วมมือจากโรงพยาบาล
มหาวิทยาลัยแห่งชาติของไต้หวัน ซึ่งเป็นโรงพยาบาลชั้นนำของประเทศ
ทางโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติได้ตอบรับคำเชิญของท่าน
โดยจะไปให้บริการตรวจผู้ป่วยนอกให้โรงพยาบาลของฉือจี้สัปดาห์
ละครั้ง และจะเปิดให้บัณฑิตแพทย์ที่จบจากที่นั่นเลือกไปเป็นแพทย์
ฝึกหัดที่โรงพยาบาลฉือจี้ได้ด้วย ด้วยข้อตกลงดังกล่าว เชื่อว่าจะช่วย
ให้โรงพยาบาลเปิดใหม่ของมูลนิธิสามารถให้บริการที่มีคุณภาพดี
ที่โดยทั่วไปจะมีได้เฉพาะโรงพยาบาลขนาดใหญ่เท่านั้น ท่านหวังว่า
ในไม่ช้าโรงพยาบาลของฉือจี้จะสามารถสร้างชื่อเสียงและความเชื่อ
ถือในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศขึ้นได้

ท่านธรรมาจารย์ยังตระหนักว่า สำหรับสถาบันที่ตั้งใหม่จำเป็นต้อง
ต้องมีผู้นำที่มีความสามารถและเป็นมืออาชีพมาดูแล จึงจะสร้าง
สถาบันนั้นให้มีอนาคตที่ดีได้ ในการนี้ **นายแพทย์ตู้จี้เหมียน** และ
นายแพทย์เซิงเหวินปิง รองผู้ตรวจการของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย
แห่งชาติไต้หวัน ซึ่งประทับใจในปณิธานของท่านธรรมาจารย์ ได้ตอบ

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉี

๖๙

รับที่จะมาเป็นหัวหน้าและรองหัวหน้าผู้ตรวจการของโรงพยาบาลนี้อัจฉี ทั้งสองท่านได้ช่วยดูแลการก่อสร้างอาคารของโรงพยาบาลตั้งแต่ ก่อนพิธีวางศิลาฤกษ์ นับว่าท่านธรรมาจารย์ได้ตัดสินใจอย่างถูกต้อง ทั้งประสบการณ์และจริยธรรมวิชาชีพของผู้ตรวจการทั้งสองท่าน ไม่เพียงวางรากฐานที่ดีให้แก่โรงพยาบาลนี้อัจฉีเท่านั้น แต่ยังสามารถสร้างความร่วมมืออันดีกับโรงพยาบาลที่มีชื่อเสียงแห่งอื่นๆ ด้วย

แม้ว่าจะมีงานยุ่งในฐานะรองผู้ตรวจการของโรงพยาบาล มหาวิทยาลัยแห่งชาติ นายแพทย์ตั๋ยยังดูแลคนไข้และงานพัฒนา การทางแพทย์อย่างดี ท่านได้เข้าร่วมประชุมและให้คำแนะนำใน การเตรียมการก่อสร้างโรงพยาบาลนี้อัจฉีกว่าร้อยครั้ง หลายคนจึงพากันช็อกเมื่อทราบว่าท่านเป็นมะเร็งตับ และจะมีชีวิตอยู่ได้อีกแค่ สามเดือน แม้จะทราบว่านายแพทย์ตั๋ยเป็นโรคร้าย ท่านธรรมาจารย์ก็ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงใจเรื่องการเชิญท่านไปเป็นผู้ตรวจการของโรงพยาบาล นี้อัจฉี นายแพทย์ตั๋ยเรียนถามเหตุผลของท่านธรรมาจารย์ ท่านตอบ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้มว่า

“หัวใจของอาตมาก็เหมือนระเบิดเวลา
จะระเบิดขึ้นมาเมื่อใดก็ได้”

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๗๐

ทั้งสองท่านซึ่งต่างก็มีโรคประจำตัวจึงทำงานด้วยกันต่อไป เพื่อสร้างโรงพยาบาลในอุดมคติขึ้นทางในภาคตะวันออกของ เกาะใต้หวัน

เหตุใดท่านธรรมจารย์จึงเชื่อมั่นนายแพทย์ตู้ทั้งๆ ที่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน คำตอบก็คือ ท่านเชื่อมั่นในความเชี่ยวชาญของนายแพทย์ตู้ และเหนืออื่นใดคือ ท่านเชื่อว่าเมื่อรู้ว่าเป็นโรคร้าย นายแพทย์ตู้จะเห็นใจคนไข้อยิ่งขึ้น รวมทั้งรู้ถึงความสำคัญของการ เคารพในชีวิตผู้คน และใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ด้วยการให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ ด้วยความเชื่อมั่น และความเคารพต่อนายแพทย์ตู้ของท่านธรรมจารย์ในการตัดสินใจ ทุกอย่าง ผลคือ นายแพทย์ตู้ได้ทุ่มเททำงานอย่างเต็มที่ด้วยความ รักและศรัทธา ทำให้นายแพทย์ตู้เองเอาชนะมะเร็งในตัวท่าน และ สร้างโรงพยาบาลให้มือนาคตอันสดใสขึ้นได้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๗๑

จะสร้างโรงพยาบาลก็เตียงดี

คำถามสำคัญที่จะต้องตอบให้ได้คือ จะสร้างโรงพยาบาลขนาดกี่เตียงจึงจะพอดี ในเรื่องนี้คณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญลงมติเป็นเอกฉันท์ให้สร้างโรงพยาบาลขนาด ๒๐๐ เตียงเท่านั้น ซึ่งน้อยกว่าที่ท่านธรรมอาจารย์ตั้งใจไว้มาก ท่านเห็นว่าโรงพยาบาลต้องมีขนาดอย่างน้อย ๕๐๐ เตียง จึงจะเพียงพอให้บริการแก่ประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไต้หวัน เหตุผลของท่านง่าย ๆ และตรงไปตรงมา นั่นคือยังมีเตียงมาก คนไข้ที่ทุกข์ยากก็ได้รับความช่วยเหลือได้มากขึ้น แต่คณะผู้เชี่ยวชาญมองที่ “ส่วนแบ่งการตลาด” ของโรงพยาบาลที่จะสร้างขึ้น เพราะเวลานั้นที่ฮวาเหลียนมีโรงพยาบาลอยู่แล้วถึง ๓ แห่งคือ โรงพยาบาลคริสเตียน โรงพยาบาลของกองทัพ ซึ่งมีถึง ๘๐๓ เตียง และโรงพยาบาลประจำจังหวัด แม้ทั้งสามโรงพยาบาลจะยังมีขนาดย่อมและไม่ทันสมัยนัก ไม่สามารถผ่าตัดใหญ่ๆ ได้

ท่านธรรมอาจารย์ปรารถนาถึงความไม่สบายใจนี้กับลูกศิษย์ ในที่สุดก็ตกลงกันได้ โดยท่านเคารพในการตัดสินใจของบรรดาผู้เชี่ยวชาญ คือสร้างเพียง ๒๐๐ เตียง แต่บริเวณห้องโถงข้างหน้าให้มีขนาดเท่ากับโรงพยาบาลขนาดใหญ่ เพื่อให้สามารถดูแลคนไข้ได้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๗๒

สะดวกขึ้น โดยเฉพาะเมื่อต้องขยายโรงพยาบาลในวันข้างหน้า

ท่านธรรมมาจารย์ยอมตามการตัดสินใจเอกฉันท์ของคณะผู้
เชี่ยวชาญที่ท่านเชื้อเชิญมาทำงาน เพราะท่านยอมรับในข้อจำกัดของ
ท่าน และเคารพในความรู้ความเชี่ยวชาญของผู้อื่น ความจริงแล้ว
วิสัยทัศน์ของท่านถูกต้อง โรงพยาบาลห้องจี้แห่งแรกที่ฮวาเหลียน
ได้รับความนิยมนอย่างรวดเร็ว จนต้องขยายเป็น ๗๐๐ เตียงในสองปี
ต่อมา ปัจจุบันโรงพยาบาลแห่งนี้มีขนาด ๘๐๐ เตียง

การเตรียมเปิดโรงพยาบาล

แม้จะมีอุปสรรคนานาประการ แต่โรงพยาบาลห้องจี้ก็สามารถ
สร้างเสร็จก่อนกำหนดถึงเก้าเดือน เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๙
การสร้างเสร็จก่อนกำหนดเป็นเรื่องน่ายินดีและเป็นปัญหาในขณะ
เดียวกัน น่ายินดีเพราะสามารถให้บริการประชาชนได้เร็วขึ้น แต่
ปัญหาก็คือ ระบบการบริหารต่างๆ ยังเตรียมการไม่แล้วเสร็จ
แพทย์ส่วนใหญ่ยังไม่ได้บรรจุ แผนการฝึกอบรมก่อนประจำการ
ให้เจ้าหน้าที่ยังไม่เสร็จสิ้น และเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นกับระบบ

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉิ

๗๓

งานและงานในหน้าที่รับผิดชอบ

แต่เมื่อโรงพยาบาลสร้างเสร็จแล้ว ท่านธรรมาจารย์เห็นว่าควร
ริบใช้ประโยชน์ให้เต็มที่ ท่านครุ่นคิดถึงเรื่องนี้อยู่นาน ในที่สุดก็ได้
ข้อสรุปว่า โรงพยาบาลควรเปิดคลินิกให้บริการฟรีเป็นเวลาสอง
สัปดาห์ก่อนการเปิดอย่างเป็นทางการ งานนี้จะเป็นโอกาสให้พนักงาน
ของโรงพยาบาลทำความคุ้นเคยกับระบบงานและเครื่องมือเครื่องมือ
ต่างๆ ประชาชนก็จะได้ประโยชน์จากการมารับบริการ เมื่อท่าน
ธรรมาจารย์เสนอเรื่องนี้ ทุกคนเห็นด้วย

เมื่อเวลา ๗.๓๐ น. เข้าวันที่ ๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๙ ที่
บริเวณห้องโถงต้อนรับ หรือล็อบบี้ของโรงพยาบาลซึ่งมีเนื้อที่ ๖๗๐
ตารางเมตร มีพิธีเปิดคลินิกให้บริการอย่างง่ายๆ ท่านธรรมาจารย์
กล่าวกับผู้มาร่วมพิธีชี้ให้เห็นว่า อัฐุก่อนและทรายทุกเม็ดที่ใช้
สร้างโรงพยาบาล ล้วนเปี่ยมด้วยความรักจากหัวใจของทุกๆ คนที่
ให้การสนับสนุนมูลนิธิ

**“โรงพยาบาลแห่งนี้สร้างขึ้นเพื่อรับใช้ และเราขอนำความรัก
สู่ผู้ทุกข์ยากด้วยการเปิดให้บริการฟรี ณ บัดนี้”**

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๗๔

พิธีเปิดใช้เวลาราวสามสัปดาห์ หลังจากนั้นการให้บริการฟรีก็เริ่มขึ้น มีประชาชนกว่าพันคนมาลงทะเบียนขอรับการรักษาในวันแรก และในสองสัปดาห์นั้นก็มียุ่ยมายรับบริการทั้งสิ้น ๗,๔๐๐ คน ค่าใช้จ่ายราว ๓,๖๘๐,๐๐๐ บาท

ความเหน็ดเหนื่อยของทุกคนและเงินที่ใช้ไปนับว่าคุ้มค่า เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเริ่มคุ้นกับระบบ และประชาชนที่มาใช้บริการต่างซาบซึ้งและประทับใจในบริการของโรงพยาบาล

ถ้าไม่มีคลินิกบริการฟรี เมื่อเริ่มให้บริการอาจมีปัญหาลูกซลักสร้างความไม่พอใจทั้งต่อเจ้าหน้าที่และประชาชนที่มาใช้บริการ ทำให้การเริ่มต้นไม่งดงาม คลินิกบริการฟรีสองสัปดาห์ก่อนการเปิดให้บริการอย่างเป็นทางการเท่ากับเป็นการซ้อมใหญ่ให้เจ้าหน้าที่อย่างดี

โดยที่โรงพยาบาลของฉือจี้สร้างขึ้นด้วยเงินบริจาคทั้งสิ้น นอกจากการให้บริการตามปกติแล้ว โรงพยาบาลได้จัดคลินิกให้บริการฟรีต่อมาเป็นประจำ

เรื่องเล่าจากชาว จีเอ็มจี

๗๕

สร้างโรงพยาบาลให้เป็น โรงพยาบาลเปี่ยมเมตตา

เมื่อเปิดอย่างเป็นทางการ โรงพยาบาลดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี สิ่งที่ต้องทำต่อไปคือ **จะนำพุทธปรัชญาปลูกฝังเข้าไปในระบบบริการของโรงพยาบาลได้อย่างไร**

ท่านธรรมาจารย์มิได้เลือกบุคลากรเข้าไปทำงานโดยดูจากความเชื่อทางศาสนา แพทย์ในโรงพยาบาลของจีเอ็มจีมีทั้งที่เป็นคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์และคาทอลิก รวมทั้งพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ที่เรียกว่า **“พวกอเทวนิยม”** และไม่มี การเผยแพร่พระพุทธรศาสนาในโรงพยาบาลแต่อย่างใดทั้งสิ้น

ท่านธรรมาจารย์เชื่อว่าโรงพยาบาลพุทธที่แท้จริงนำคำสอนของพระพุทธเจ้าไปสู่การปฏิบัติ พระพุทธองค์มาอุบัติในโลกก็เพื่อช่วยมนุษย์ให้พ้นทุกข์ ฉะนั้น **สิ่งแรกที่ท่านธรรมาจารย์ให้ความสำคัญสูงสุดคือ การช่วยชีวิตคนไข้ไว้ให้ได้ ไม่ว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าใด**

ท่านธรรมาจารย์จึงกำหนดไว้ชัดเจน จะต้องไม่เรียกเงินค่ารักษาล่วงหน้าจากคนไข้โดยเด็ดขาด ท่านประกาศอย่างเคร่งขรึมว่า

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๗๖

“คุณหมอ พวกเรามีได้มาอยู่ที่นี่เพื่อรักษาโรค แต่มารักษาคคนไข้ในฐานะที่เขาเป็นมนุษย์ ฉะนั้นจะต้องดูแลด้านจิตใจของพวกเขาเท่าๆ กับการดูแลด้านร่างกาย”

ธรรมเนียมการเรียกเก็บ “เงินมัดจำ” จากคนไข้ก่อนการรักษานี้ ถือปฏิบัติกันมานานในไต้หวันและเป็นตำนานของชาวฉือจี้

■ แพทย์ (ต้อฮ้วน) คือผู้รักษาความป่วยไข้ทางกายและจิตวิญญาณ

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๗๗

กรณีท่านธรรมาจารย์ไปพบกองเลือดของชาวเขาซึ่งตกเลือดแล้วมาโรงพยาบาล แต่ไม่ได้รับการรักษาเพราะไม่มีเงินมัดจำล่วงหน้าให้แก่โรงพยาบาล สร้างความสะเทือนใจอย่างรุนแรงให้แก่ท่านธรรมาจารย์ และเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านตัดสินใจสร้างโรงพยาบาลขึ้น โดยมีหลักการต้องไม่เรียกเก็บเงินมัดจำล่วงหน้าจากคนไข้โดยเด็ดขาด

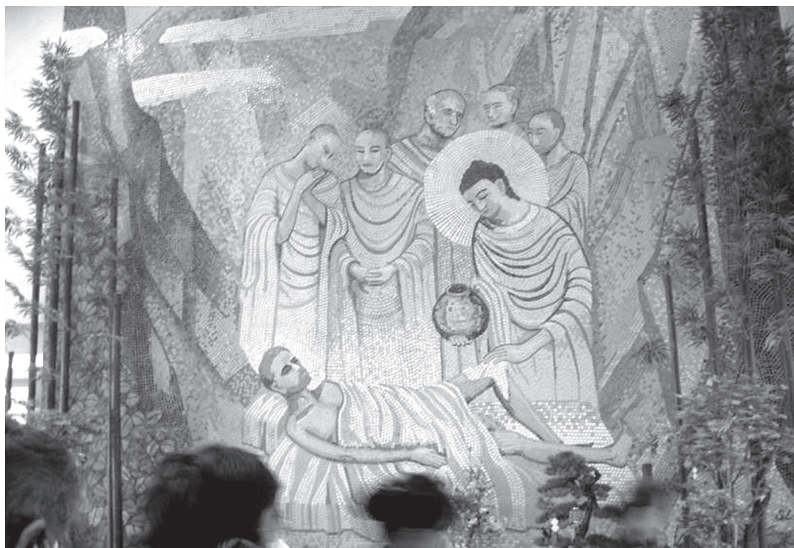
ต่อมาธรรมเนียมปฏิบัติซึ่งผิดหลักมนุษยธรรมนี้ได้ล้มเลิกไปแล้ว โดยนโยบายของกระทรวงสาธารณสุข ปัจจุบันโรงพยาบาลไม่มีความจำเป็นต้องเก็บเงินดังกล่าว โดยเฉพาะหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งรัฐบาลได้หันได้เริ่มมีนโยบายประกันสุขภาพถ้วนหน้าแก่ประชาชนทุกคน ค่าใช้จ่ายจึงเรียกเก็บจากกองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติเป็นหลัก โดยประชาชนร่วมจ่ายล่วงหน้า

ที่ห้องโถงใหญ่ด้านหน้าของโรงพยาบาล มีรูปโมเสกขนาดใหญ่ สูงถึง ๘ เมตร เป็นภาพพระพุทธรองค์ทรงพยาบาลภิกษุที่ป่วยไข้ ซึ่งเป็นเรื่องราวจากพระไตรปิฎกเมื่อครั้งพุทธกาล ที่พระภิกษุรูปหนึ่ง ที่อาพาธและไม่มีผู้ใดดูแล พระพุทธรองค์ทรงเสด็จไปพยาบาลพระภิกษุรูปนั้นด้วยพระองค์เอง และตรัสว่า

เรื่องเล่าจากชาวอินเดีย

๗๘

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอไม่มีมารดาหรือบิดาคอยพยาบาล ภิกษุทั้งหลาย หากพวกเธอไม่พยาบาลซึ่งกันและกัน ผู้ใดเล่าจัก พยาบาลเธอ ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้ใดจักพยาบาลเรา ผู้นี้พึ่ง พยาบาลภิกษุผู้อาพาธเถิด”

จิตรกรผู้เขียนภาพโมเสกนี้คือ **เหยียนชุยหลง** นอกจากเป็นภาพ สะท้อนพระพุทธประวัติแล้ว นับสำคัญเพื่อให้แพทย์ พยาบาล และ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๗๘

เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลทุกคน ดึงเอาความเป็นพุทธหรือธาตุแห่งโพธิสัตว์ในตัวเองออกมาเพื่อช่วยเหลือเยียวยาผู้ป่วย ท่านธรรมาจารย์เน้นย้ำเสมอว่า **สำหรับคนไข้แล้ว แพทย์คือพระพุทธเจ้าที่มีชีวิต และสำหรับพยาบาลแล้วท่านธรรมาจารย์เรียกพวกเธอว่า “พระโพธิสัตว์กวนอิมในชุดขาว” ขณะที่ชาวไต้หวันมักเรียกพยาบาลว่า “เทพธิดาในชุดขาว”**

ภาพโมเสกที่งดงามและทรงพลังนี้ เป็นภาพที่ชาวไต้หวันบางคนยกมือไหว้เมื่อก้าวย่างเข้ามาในโรงพยาบาล และเป็นภาพที่คนไทยที่ไปดูงานในโรงพยาบาลของฉือจี้ มักได้รับการเชิญชวนให้ไปไหว้สักการะ รำลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งเมื่อไปถึงและก่อนกลับจากโรงพยาบาล

อาสาสมัครในโรงพยาบาล

เอกลักษณ์โดดเด่นอย่างหนึ่งของโรงพยาบาลฉือจี้ คือ การมีอาสาสมัครช่วยเหลืองานโรงพยาบาลจำนวนมาก โรงพยาบาลฉือจี้ที่ฮวาเหลียนมีอาสาสมัครวันละประมาณ ๒๐๐ คน กระจายอยู่ตาม

เรื่องเล่าจากชาวห้องใจ

๘๐

■ อาสาสมัครรวมกันดูแลคนไข้เป็นอย่างดี

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๘๑

จุดต่างๆ ทั่วโรงพยาบาล อาสาสมัครเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนมาอย่างดี ก่อนจะมาเป็นอาสาสมัครในโรงพยาบาลได้จะต้องผ่านงานและการฝึกอบรมมาแล้วสองปี

มีชาวไต้หวันจำนวนมาก สมัครเข้ามาเป็นอาสาสมัครของฉือจี้ ซึ่งจะมีการจัดระบบอย่างดี เพื่อให้อาสาสมัครได้ทำงานตามความเหมาะสมกับทักษะและเวลาที่จะมาทำงานได้ ทุกคนจะสวมเครื่องแบบของอาสาสมัครอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีเสื้อกั๊กสีน้ำตาลสวมทับ

ครั้งหนึ่ง ผู้เขียนและคณะมีโอกาสไปศึกษาดูงานอาสาสมัครในห้องผู้ป่วยฉุกเฉินช่วงวันหยุด น่าสังเกตว่า ที่แผนกผู้ป่วยฉุกเฉินของโรงพยาบาลฉือจี้ที่สวาทเสียนไม่มีพนักงานแปลประจำ มีแต่อาสาสมัครที่ทำหน้าที่เป็นพนักงานแปล แตกต่างจากโรงพยาบาลแห่งอื่นๆ ทั่วไป

ปกติ พนักงานแปลมักจะเป็นผู้มีการศึกษาน้อย เงินเดือนต่ำ ประกอบกับต้องทำงานที่จำเจ ทำให้บ่อยครั้งที่บริการอันเป็นจุดสำคัญที่เป็นด่านหน้าสุดของโรงพยาบาลนี้ไม่เป็น “บริการด้วยใจ”

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๘๒

ทั้งๆ ที่เป็นบริการในจุดที่ “ฉุกเงิน” ด้วย ขณะที่บรรดาอาสาสมัครที่มาคอยให้บริการ ซึ่งมาด้วยจิตอาสา และได้รับการฝึกอบรมมาอย่างดีแล้วด้วย

น่าสังเกตด้วยว่า ตลอดเวลานานนับชั่วโมงที่อยู่ที่แผนกฉุกเงินวันนั้น ผู้ป่วยฉุกเงินล้วนมาด้วยโรค ไม่พบผู้ป่วยอุบัติเหตุหรือที่ถูกทำร้ายร่างกายเลย

คนไข้ก็มีสถานะเป็น “พุทธะ”

ในโรงพยาบาลของฉือจี้ คนไข้ทุกคนถือเป็น “พุทธะ” เพราะเป็นผู้แสดงหนึ่งในพระไตรลักษณ์ คือ **ทุกข์** หรือ **ความทุกข์** และเป็นผู้ให้โอกาสแก่แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่ และอาสาสมัครได้มีโอกาสเป็น “ผู้ให้” ☸

ทดสอบศักยภาพ

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๘๔

การทดสอบศักยภาพ ของโรงพยาบาล

หลังเปิดโรงพยาบาลได้ราวหนึ่งปี มีคนไข้อุบัติเหตุรายหนึ่ง ชื่อ **หลินฉวนฉิน** หลินเป็นเด็กหนุ่มชาวเขาต้องออกจากโรงเรียน หลังจบชั้นมัธยมต้น ไปฝึกงานเป็นช่างในอู่ซ่อมรถ หลินและเจ้าของอู่ถูกตามไปซ่อมรถบรรทุกคันหนึ่งที่ริมแม่น้ำ พอไปถึงหลินมุดเข้าไปใต้ท้องรถเพื่อตรวจว่าอะไรเสีย แต่ทันใดนั้นพื้นดินใต้ท้องรถเกิดยุบตัว ทำให้ก้อนหินขนาดใหญ่ถล่มทับตัวหลิน นายจ้างของหลินรีบไปตามรถยกมาช่วย แต่กว่าจะช่วยหลินออกมาได้ก็เสียเวลาไป ๓ - ๔ ชั่วโมง หลินถูกส่งตัวไปโรงพยาบาลฉือจี้ในสภาพใกล้ตายแล้ว ร่างกายอ่อนร่างແหลกແหลว

นายแพทย์เจินยังโฮ หัวหน้าแผนกออร์โธดิกส์ ได้พยายามช่วยชีวิตหลินอย่างเต็มที่ ต้องให้เลือดกว่าสองหมื่นซีซี และต้องใช้น้ำเกลือกว่า ๖ พันแกลลอนเพื่อชะล้างบาดแผล ศัลยแพทย์หลายคนช่วยกันผ่าตัดบริเวณท้อง เปิดช่องทวารหนักให้ใหม่ ซ่อมระบบทางเดินปัสสาวะ ต่อเชื่อมหลอดโลหิตแดงในอุ้งเชิงกราน ตัดขาซ้ายออก เสริมกระดูกเชิงกรานเทียมให้ ใช้เวลาผ่าตัดราว ๖ ชั่วโมง

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๘๕

หลังผ่าตัดไม่มีใครมั่นใจว่าหลินจะรอด หลังผ่าตัดไม่นาน แพทย์ก็ต้องตัดขาขวาทิ้งเพราะเกิดติดเชื้อรุนแรง หลังจากนั้นทุกคนพากันวิตกว่า ถ้ารอดชีวิต หลินจะอยู่กับสภาพร่างกายที่เหลือได้อย่างไร

ท่านธรรมาจารย์ไปเยี่ยมหลินเกือบทุกวัน ปลุกปลอบใจหลินให้มองไปรอบๆ “ยังมีอีกหลายคนที่ยังมีโชคน้อยกว่าเธอ และมีความหวังน้อยกว่าเธอ เธอต้องมีศรัทธาและกล้าหาญ ถ้าเรามุ่งมั่นฟันฝ่าไปด้วยกัน เราจะมีชีวิตต่อไปได้” ท่านยังย้ำกับทีมแพทย์ให้พยายามอย่างเต็มที่ไม่ว่าจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเท่าไร

หลินรับปากที่จะมีชีวิตต่อไป แม้จะมองไม่เห็นอนาคตว่าจะอยู่ได้อย่างไร หลินเชื่อในคำท่านธรรมาจารย์ที่บอกเขาว่า

“อย่าประเมินตนเองต่ำ ไม่ว่าใครก็สามารถทำประโยชน์ให้สังคมได้”

หกเดือนต่อมา หลินเริ่มบริหารแขน พยายามอาบน้ำด้วยตนเอง และเข็นรถเข็นด้วยตนเอง หลินสามารถเข็นรถไปทั่วโรงพยาบาล ปีครึ่งต่อมาหลินได้รับการส่งตัวไปทำกายภาพบำบัดต่อ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี

๘๖

ที่โรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแห่งชาติของไต้หวัน และเริ่มเข้าเรียนภาคค่ำที่วิทยาลัยหมิงชว่น ในที่สุดสามารถตั้งร้านคอมพิวเตอร์รับงานมัลติมีเดียได้ ต่อมาหลินลงแข่งว่ายน้ำในกีฬาคนพิการและได้เหรียญทอง

หลินสมัครเป็นสมาชิกห้องจี ทำหน้าที่ขนอาหารไปให้คนไข้ทุกตึก เก็บคืนกล่องอาหารกลางวัน และเป็นอาสาสมัครที่แผนกประชาสัมพันธ์ งานสำคัญอีกอย่างหนึ่งของหลินคือ งานเยี่ยมคนไข้ โดยเฉพาะที่ประสบอุบัติเหตุร้ายแรงเช่นเดียวกับเขา เพื่อปลุกปลอบคนเหล่านั้นจากความสิ้นหวัง ซึ่งมักได้ผลดี เพราะเขาเป็นตัวอย่างของจริงให้ทุกคนได้เห็น

สมดังคำกล่าวของท่านธรรมาจารย์ที่ว่า

“ด้วยศรัทธา ทุกคนสามารถทำงานเพื่อสังคมได้ แม้ร่างกายของเราจะพิการ หัวใจของเราจะต้องไม่พิการไปด้วย”

ในส่วนของโรงพยาบาล ก็สามารถทำความฝันของท่านธรรมาจารย์ให้ปรากฏเป็นจริง คือสามารถชุบชีวิตคนไข้ที่เหลือความหวังเพียงริบหรี่ ให้กลับคืนมาดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าสืบต่อไปได้

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉิ

๘๗

ก้าวสู่อณาจักรการศึกษา

เพราะโรงพยาบาลแห่งแรกของนี้อัจฉิตั้งอยู่ในเมืองฮวาเหลียน ซึ่งเป็นท้องที่ห่างไกลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไต้หวัน จึงเป็นการยากที่จะหาแพทย์และพยาบาลที่ดีและมีความรู้ความสามารถสูงไปอยู่ด้วย หลังเปิดโรงพยาบาลได้ไม่นาน ท่านธรรมจารย์ จึงคิดตั้งสถานศึกษาเพื่อสร้างและบ่มเพาะแพทย์และพยาบาลที่ ทรงความรู้ความสามารถและเปี่ยมเมตตาขึ้นเอง โดยสถานศึกษา แห่งแรกที่ตั้งขึ้นคือ วิทยาลัยพยาบาล

แม้จะเป็นสถานศึกษาแห่งแรกที่ตั้งขึ้น ท่านธรรมจารย์ก็ได้วางเป้าหมายให้นักเรียนของท่านได้รับการศึกษาอย่างดีด้าน วิชาการควบคู่กับ “การเรียนรู้เรื่องครอบครัว” (Family education) เพื่อสอนให้นักศึกษาได้เรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่นและการเคารพ ผู้อื่น ดังนั้น นอกเหนือจากการแสวงหาครูอาจารย์แล้ว ท่านธรรมา- จารย์ได้ตั้งสมาคมพ่อแม่ผู้ปกครองขึ้น มีการมอบหมายกรรมการ ๓ คน ดูแลนักเรียนกลุ่มละ ๔ คน บรรดา “พ่อแม่อุปถัมภ์” เหล่านี้ ใช้หลัก “มหากรุณา” ในพระพุทธศาสนากับทุกคน และดูแลนักเรียน ในปกครองเสมือนลูกหลานของตนเอง มีการสร้างความไว้วางใจ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๘๘

ในกันและกัน จนกระทั่งนักเรียนสามารถบอกเล่าหรือปรึกษาปัญหา
ที่นักเรียนไม่กล้าปรึกษากับครู

วิชาหนึ่งที่เน้นในวิทยาลัยพยาบาลคือ **วิชามนุษยศาสตร์** มีการ
ประยุกต์ศิลปะและวัฒนธรรมจีนโบราณมาใช้ โดยการสอนพิธี
ชงน้ำชา การจัดดอกไม้ การเขียนอักษรวิจิตร (Calligraphy) วิธี
ฝึกสมาธิแบบเซน ดนตรี และภาษามือ ท่านธรรมมาจารย์เชื่อมั่นว่า

- ห้องชงชา ซึ่งนักเรียนอนุบาลก็เรียน
นักศึกษาแพทยก็เรียน
การชงชา ต้องล้างมือให้สะอาด ฝึกสมาธิ
พัฒนาจิตใจ ฝึกบริการและการรู้จักรอคอย

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๘๙

การศึกษามีใช่เป็นเพียงกระบวนการถ่ายทอดความรู้และทักษะเท่านั้น เหนือสิ่งอื่นใด คือการบ่มเพาะจิตใจของนักเรียน ในฐานะพยาบาลจะต้องมีหน้าที่ในการช่วยชีวิตผู้อื่น จึงควรบ่มเพาะจิตใจให้เปี่ยมด้วยมนุษยธรรม และหลักพรหมวิหารสี่ คือ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา ซึ่งในทรรศนะของมหายาน นั้น มุทิตา หมายถึงความยินดีที่ได้ช่วยเหลือผู้อื่น และ อุเบกขา คือ การให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ

ท่านธรรมอาจารย์ย้ำกับนักเรียนทุกคนเสมอว่า ทุกคนจะเติบโตไปเป็น “เจ้าแม่กวนอิมในชุดขาว” พระโพธิสัตว์แห่งความกรุณาที่มีหน้าที่ คือการดูแลคนไข้ให้ดี

เพื่อส่งเสริมหลักความเสมอภาค วิทยาลัยพยาบาลฉือจี้เปิดให้นักเรียนพื้นเมืองได้เข้าเรียนฟรี ระยะเวลายังมีนักเรียนพื้นเมืองสมัครเข้าเรียนน้อย แต่ต่อมาด้วยความร่วมมือจากสำนักงานรัฐบาลในท้องถิ่นและจากปากต่อปาก ก็มีนักเรียนที่จบชั้นมัธยมต้นมาสมัครจนครบ และนักเรียนพื้นเมืองจำนวนมากตั้งใจเข้าเรียนในวิทยาลัยพยาบาลของฉือจี้

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๙๐

ระบบการศึกษาของไต้หวันก็เหมือนประเทศอื่นโดยมาก คือ มุ่งเน้นเรื่องวิชาการเป็นหลัก ครูมักจัดสอบบ่อยๆ ทำให้นักเรียนโดยมากต้องเคร่งเครียดกับการดูหนังสือจนตึกตืน ให้ความสนใจกับเรื่องอื่นน้อย โดยเฉพาะการเรียนด้านคุณธรรมและมนุษยศาสตร์

เพื่อประกันว่านักศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลจะจบออกมาเป็นพยาบาลวิชาชีพที่มีอุดมการณ์ของพระโพธิสัตว์กวนอิมอย่างแท้จริง ท่านธรรมาจารย์พยายามหาครูที่สามารถเป็นตัวอย่างที่ดีมาสอนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมเสริมหลักสูตร ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมค่ายของ “สมาคมนักศึกษาวิทยาลัยฉือจี้” และ “ค่ายพุทธศึกษาสำหรับเด็กและวัยรุ่น” ด้วย

ขณะศึกษาเล่าเรียน นักศึกษามักตั้งใจเล่าเรียน จนได้รับคำชมเป็นประจำ เมื่อมีคำถามว่า พวกเธอภาคภูมิใจในคำชมนั้นแค่ไหน พวกเธอตอบว่า “ไม่หรอก คำชมนั้นเตือนใจให้เราต้องเคารพผู้อื่นให้มากยิ่งขึ้น”

ปัจจุบันพยาบาลที่จบจากวิทยาลัยพยาบาลฉือจี้ มิได้ทำงานในโรงพยาบาลของฉือจี้เท่านั้น แต่กระจายไปทำงานทั่วเกาะไต้หวัน

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๙๑

ทำหน้าที่หัวหน้าเมล็ดพันธุ์แห่งความกรุณาของพระโพธิสัตว์กวนอิม
ในทุกโรงพยาบาลที่พวกเธอไปทำงาน

หลังจากเปิดวิทยาลัยได้ระยะหนึ่ง ท่านธรรมาจารย์ตระหนัก
ว่าไม่เพียงพอแต่พยาบาลเท่านั้นที่จำเป็นสำหรับให้บริการในโรงพยาบาล
แต่มีสาขาอื่นๆ ด้วย ต่อมาท่านจึงพัฒนาวิทยาลัยพยาบาลเป็น
วิทยาลัยเทคโนโลยี ผลิตภัณฑ์ที่จำเป็นสาขาอื่นเพิ่มขึ้น ได้แก่
กายภาพบำบัด รังสีเทคนิค เป็นต้น

ขยายสู่การศึกษาทุกระดับ

เพื่อให้การสร้างบุคลากรเป็นระบบครบถ้วน ทั้งเพื่อป้อนเข้าสู่
โรงพยาบาลของมูลนิธิที่ทยอยสร้างเพิ่มขึ้น และเพื่อเป็นการสร้าง
บุคลากรแบบอย่างให้แก่ประเทศ นอกจากวิทยาลัยพยาบาล ซึ่งต่อ
มาพัฒนาเป็นวิทยาลัยเทคโนโลยี และวิทยาลัยแพทย์ ซึ่งต่อมา
พัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยแพทย์แล้ว ท่านธรรมาจารย์ยังมีแผนการ
สร้างโรงเรียนให้ครบทั้งระดับมัธยมปลาย มัธยมต้น ประถม และ
อนุบาล

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๙๒

บททดสอบอุดมการณ์ เรื่องสิ่งแหวดล้อม

เพราะศรัทธาและประจักษ์ในความสำเร็จของท่านธรรมาจารย์ ทั้งกรณีโรงพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล และวิทยาลัยแพทย์ เมื่อท่านธรรมาจารย์ประกาศแผนการสร้างมหาวิทยาลัย มีผู้ใจบุญรายหนึ่ง แสดงความประสงค์ขอบริจาคที่ดินผืนใหญ่และงดงามใกล้ทะเลสาบลี่หู่ ทางใต้ของเมืองฮวาเหลียน ทุกคนที่ไปเห็นที่ดินผืนนี้แล้วต่างพอใจ เพราะความสวยงามของอาณาบริเวณนั้น และสนับสนุนให้ท่านธรรมาจารย์รับบริจาคที่ดินดังกล่าว

ท่านธรรมาจารย์ตกลงไปดู “ผืนดินในฝัน” ผืนนี้ ซึ่งเป็นที่ดินที่มีต้นไม้ขึ้นเป็นป่าปกคลุมอย่างอุดมสมบูรณ์ ผิวน้ำในทะเลสาบสะท้อนเงาป่าไม้แสนงาม ล้อมรอบด้วยภูเขาสูง ใครก็ตามที่ได้ไปเดินเล่นแถวนั้นสักพักจะต้องรู้สึกสดชื่น ท่านธรรมาจารย์และลูกศิษย์พากันเดินดูอยู่ริมทะเลสาบและอุทานว่า “สถานที่แห่งนี้ช่างงดงามเหลือเกิน” ลูกศิษย์ได้ฟังพากันดีใจและสนองตอบว่า เหมาะสำหรับสร้างมหาวิทยาลัยมาก แต่ท่านธรรมาจารย์กลับทำให้ทุกคนพากันตกตะลึงเมื่อท่านบอกว่า “แต่เราไม่สามารถเข้ามาใช้ที่ดินผืนนี้ได้”

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๘๓

ท่ามกลางความฉงนสนเท่ห์ของลูกศิษย์ ท่านธรรมาจารย์อธิบายว่า “ไม่ใช่เพราะอาตมาไม่ชอบที่ดินผืนนี้ อาตมาชอบที่ดินผืนนี้มาก และเพราะชอบมากนี่เอง อาตมาจึงไม่อาจเข้ามาบุกกรุกและทำลายความงดงามของที่ดินผืนนี้!” ท่านธรรมาจารย์อธิบายต่อไปว่า “อาตมาได้เรียกร้องมาอย่างต่อเนื่องให้ช่วยกันปกป้องรักษาสภาพแวดล้อม และให้รักผืนแผ่นดินของเรา ถ้าเราเข้ามาใช้ที่ดินผืนนี้ เราจะต้องตัดต้นไม้ ขุดดินเพื่อสร้างอาคาร ผลก็คือ ภูมิภาพอันงดงามรอบๆ ทะเลสาบนี้จะถูกทำลาย”

กรรมการมูลนิธิท่านหนึ่งพยายามทักท้วงว่า “ท่านอาจารย์ไม่รับบริจาคที่ดินผืนนี้ แล้วจะไม่เสียใจทีหลังนะ” ท่านธรรมาจารย์ตอบอย่างหนักแน่นว่า

**“อาตมามีหน้าที่ปกป้องสภาพแวดล้อม...
ความรักที่แท้จริงคือการให้ มิใช่การครอบครอง”**

แม้ท่านธรรมาจารย์จะต้องการขยายภารกิจด้านการศึกษาด้านการสร้างมหาวิทยาลัย และต้องการที่ดินผืนใหญ่ แต่ท่านเห็นว่าการรักษาสภาพแวดล้อมก็สำคัญพอๆ กับการศึกษา โดยงานทั้ง

เรื่องเล่าจากชาวซือจี๋

๙๔

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๙๕

สองด้านล้วนเพื่อการพัฒนาและเพื่อความมั่งคั่งของคนรุ่นต่อไป
ท่านจึงไม่ต้องการสละสิ่งหนึ่งเพื่ออีกสิ่งหนึ่ง

ท่านตระหนักดีว่าถ้าท่านยอมรับที่ดินผืนนี้ จะขัดกับหลักการ
และคำสอนของท่าน ตั้งแต่เรื่องให้ชาวฉือจี้ปฏิเสธถ้วยชามและ
ตะเกียบที่ใช้ครั้งเดียวทิ้ง แต่ให้ทุกคนมีถ้วยชาม กระบอกน้ำ และ
ตะเกียบของตัวเอง ไม่ว่าจะไปที่ไหน เพื่อลดปริมาณขยะลง รวมทั้ง
การตั้งโรงแยกขยะเพื่อนำกลับมาใช้ประโยชน์ขึ้นมากมายนับพันแห่ง
ทั้งหมดนี้ก็เพื่อรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีไว้ให้แก่คนรุ่นหลัง

หลังจากปฏิเสธที่ดินริมทะเลสาบผืนนั้น ชาวฉือจี้ก็ประสบ
ความยากลำบากกับการหาที่ดินผืนใหม่ อย่างไรก็ตาม ท่านธรรมมาจารย์
ก็รู้สึกเสียใจ และยืนยันกับลูกศิษย์ว่า **“เราต้องไม่เพียงแต่พูดถึง
อุดมการณ์ของฉือจี้เท่านั้น แต่เราต้องทำให้ดูด้วย”**

เมื่อจะมีการก่อสร้างใดๆ มูลนิธิจะมีการศึกษาผลกระทบต่อ
สภาพแวดล้อม และไม่เคยสร้างอาคารบนพื้นที่ลาดเอียงของภูเขา
ท่านธรรมมาจารย์ให้ความรักและเคารพต่อสิ่งแวดล้อม เสมอความรัก
และเคารพในชีวิตของผู้คน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๙๖

ศรัทธา

กับความมั่งงาย

เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๙ ขณะนั้นการบูรณะสมณาราม จึงชื่อใกล้เสร็จแล้ว มีการสร้างอาคารหอพักขึ้นสองหลังสำหรับอาสาสมัคร อาคารทุกหลังยังคงเรียบง่าย ไม่ประดับประดาด้วยลวดลาย และสีฉูดฉาด หลังคาไม่เป็นสีทองส่องสว่างเหมือนวัดวาอารามทั่วไป ทุกอาคารยังคงทาสีเทาอ่อน ให้ความรู้สึกเรียบง่าย กลมกลืน และเป็นมิตรกับผู้ไปเยือน สมาชิกฉือจี้จากทั่วโลกพากันไปยัง “เคหาสน์ทางจิตวิญญาณ” ที่ทุกคนเคยเห็นมาอย่างต่อเนื่อง

วันหนึ่งมีฝนตกพรำ ขณะสมาชิกพากันลงจากรถและเดินเรียงแถวเข้าวัด พลันฝนหยุดตก เบื้องบนท้องฟ้ามีเมฆสองก้อนเคลื่อนตัวเข้าหากัน ปรากฏเป็นรูปดอกบัวอยู่เหนือสมณาราม แสงอาทิตย์ที่สาดส่องอยู่หลังก้อนเมฆดูเสมือนฉัพพรรณรังสีที่ทอประกายออกจากดอกบัว หลายคนร้องตะโกนด้วยความปีติต่อภาพมหัศจรรย์ และบางคนได้ถ่ายภาพนั้นไว้ ทุกคนพากันรู้สึกว่ นี่คือภาพนิมิตที่ประจักษ์แก่สายตา และคิดต่อไปว่า ถ้าได้ล้างภาพถ่ายนั้นออกเผยแพร่ จะสามารถตั้ง “ศรัทธา” ผู้คนให้มาร่วมอุทิศมการณ์ของฉือจี้

เรื่องเล่าจากชาวหนังสือ

๙๗

โดยเฉพาะคงจะมีผู้บริจาคให้แก่โครงการสร้างโรงพยาบาลได้อีก
เป็นอันมาก

เมื่อท่านธรรมจารย์ได้ยินลูกศิษย์พูดกันถึง “ภาพมหัศจรรย์”
นั้นอย่างแข็งแะ ท่านเพียงแต่ยิ้ม และกล่าวแก่บรรดาลูกศิษย์ว่า

“สิ่งที่พวกเธอเห็น เป็นเพียงปรากฏการณ์ธรรมชาติ ไม่ต้องไป
อัดล้างภาพถ่ายนั้นออกมา และไม่ต้องเผยแพร่ภาพนั้นด้วย”

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๙๘

ท่านหยุดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วกล่าวต่อว่า “อาตมาหวังว่า ประชาชน จะเข้ามาร่วมงานของฉือจี้ด้วยเหตุผลเพราะศรัทธาในปณิธานของ อาตมา มิใช่เพราะเชื่อในอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์” จึงไม่มีการเผยแพร่ “ภาพศักดิ์สิทธิ์” นั้น โดยชาวฉือจี้

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ สถานีโทรทัศน์กลางของจีนแผ่นดินใหญ่ ได้ส่งทีมผู้สื่อข่าวไปถ่ายทำกิจกรรมของฉือจี้ ที่แรกผู้ผลิตรายการ ยังคงตั้งข้อสงสัยในความเชื่อและวิธีการของฉือจี้ เพราะเชื่อว่าชาว พุทธส่วนมากเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่เมื่อได้ฟังคำพูดของท่าน ธรรมาจารย์ที่บอกว่า “ควรจะเป็นพวกไม่เชื่อพระเจ้า ดีกว่าจะเชื่อ สิ่งศักดิ์สิทธิ์” พวกผู้สื่อข่าวเหล่านั้นจึงเปลี่ยนความคิด

ท่านธรรมาจารย์ไม่เห็นด้วยเลยกับผู้ที่เข้ามาเป็นชาวพุทธ หรือ เข้ามาเป็นสมาชิกฉือจี้เพราะเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านไม่เคยพูดเรื่อง อำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และท่านไม่เคยปฏิเสธความจริงเรื่องสุขภาพที่ไม่สู้ดีของท่าน

วันหนึ่ง ญาติของชาวฉือจี้คนหนึ่งป่วยเป็นโรคจิต ชาวฉือจี้ ผู้นั้นเชื่อว่าท่านธรรมาจารย์สามารถรักษาได้ด้วยการเอามือแตะ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๙๙

ศิระชัยผู้ป่วย ท่านธรรมมาจารย์ปฐิเสธ และบอกว่า “ถ้าอาตมาสามารถใช้มือแตะเพื่อรักษาโรคได้ อาตมาไม่จำเป็นต้องสร้างโรงพยาบาล อาตมาช่วยญาติเธอไม่ได้หรอก เธอควรพาเขาไปหาจิตแพทย์ที่โรงพยาบาลของห้องจี้”

เช่นเดียวกับในประเทศไทย ชาวไต้หวันเชื่อเรื่องดวงจู้กันมาก แต่ท่านธรรมมาจารย์บอกว่า “ไม่ว่าที่ไหน ถ้ามีลมและน้ำ ล้วนแต่ดวงจู้ดีทั้งนั้น” เมื่อมีคนมาขอฤกษ์ยามกับท่าน ท่านมักจะตอบว่า “วันดีในไต้หวัน อาจไม่ใช่วันดีในสหรัฐ ฉะนั้นจึงไม่มีวันดีที่ถูกโลกกับทุกคน สำหรับอาตมา วันใดที่คนงาน วัสดุก่อสร้าง และอื่นๆ พร้อมนั้นแหละเป็นวันดี”

ท่านเคยบอกลูกศิษย์ว่า ความจริงแล้วอำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็คือพลังที่เกิดขึ้นจากการที่ทุกคนผนึกกำลังเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็จะสำเร็จในทุกสิ่งที่ทำ คนทั่วไปมักเห็นท่านธรรมมาจารย์แสดง “อำนาจเหนือมนุษย์” ทั่วไป จากการที่ท่านมีสมาธิอันแข็งแกร่งและมีปณิธานอันมุ่งมั่น แท้จริงแล้ว สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เพราะทุกสิ่งที่ท่านทำล้วนเพื่อประโยชน์ของมวลมนุษย ไม่มีสิ่งใดเพื่อตนเอง

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๐๐

เรื่องเล่าจากชาวเน็ต

๑๐๑

แท้จริงแล้ว ท่านคือคนธรรมดา เมื่อเจ็บป่วยท่านก็รับประทานยา บางครั้งท่านก็สูช บางครั้งก็เศร้า บางคราวก็ทุกข์ เหมือนคนทั่วไป สิ่งที่แตกต่างกันโดยมาก ก็คือ ท่านสามารถแปรเปลี่ยนความทุกข์ ความเศร้า ให้เป็นพลัง ด้วยการมองทุกอย่างในแง่บวก แล้วพยายามฟันฝ่าแก้ปัญหา

ท่านยอมรับว่า ความจริงแล้ว “สิ่งมหัศจรรย์ของเน็ตจี” เกิดขึ้นทุกวัน โดยสมาชิกเน็ตจี ด้วยการนำของท่าน และด้วยการทุ่มเททำงานหนักของบรรดาสมาชิก รวมทั้งบรรดาผู้ที่ให้การสนับสนุน เจียบๆ อยู่เบื้องหลัง

ท่านสอนลูกศิษย์เสมอว่า ทุกคนล้วนเท่ากันในแง่ที่ต่างก็มีธาตุพุทธะอยู่ในตัว จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องบ่มเพาะธาตุพุทธะให้มีปัญญาบนพื้นฐานศรัทธาอันถูกต้องและอย่าไปเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ “เราต้องพึ่งตนเอง มิใช่พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์”

ท่านสอนเสมอว่า ด้วยศรัทธาอันถูกต้อง ทุกคนสามารถสร้างความสงบขึ้นทั้งแก่ร่างกายและจิตใจ และสามารถก้าวเดินไปข้างหน้าตามแนวทางชีวิตที่เปี่ยมศรัทธานั้น

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๐๒

การดำรงรักษาสถานภาพ อยู่เหนือการเมือง

หยุงโห กรรมการคนหนึ่งของฉือจี้ ในเขตอำเภอไทเปคิดจะลงสมัครรับเลือกตั้ง จึงไปขอคำปรึกษาจากท่านธรรมาจารย์ ท่านธรรมาจารย์ตั้งคำถามว่า “ทำไมเธอถึงอยากลงเล่นการเมือง”

เธอตอบว่า “เพราะดิฉันต้องการรู้ว่าประชาชนคิดอย่างไรและอยากรับใช้สังคม”

ท่านธรรมาจารย์แย้งว่า “สมาชิกฉือจี้ต่างไกล่ชืดประชาชนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น เรารู้แล้วว่าประชาชนมีความคิดอย่างไร และเราก็ช่วยสังคมอยู่แล้ว มิใช่หรือ”

คำแนะนำนี้ทำให้หยุงโหเปลี่ยนใจ และยังคงเป็นกรรมการของฉือจี้ต่อไป เธอยังทำงานกับประชาชนและรับใช้สังคมด้วยความรู้สึกสุขยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ท่านธรรมาจารย์ตระหนักดีว่า ศาสนากับการเมืองไม่ควรเข้ามายุ่งเกี่ยวกัน ไมเช่นนั้นจะทำให้เกิดปัญหาทั้งแก่การเมืองและศาสนา มุลนิธิฉือจี้จึงวางกฎหมายห้ามสมาชิกเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมือง

เมืองเล่าจากชาวฉือจี้

๑๐๓

ในอดีต พรรคชาตินิยมของไต้หวันซึ่งมีอำนาจปกครองประเทศมายาวนานได้เชื้อเชิญให้ท่านธรรมาจารย์ หรือลูกศิษย์ เป็นตัวแทนในสถานิติบัญญัติ แต่ท่านปฏิเสธ และปฏิเสธที่จะสนับสนุนผู้สมัครรับเลือกตั้ง

แม้จะมองเห็นว่า การเข้าร่วมทางการเมืองจะมีประโยชน์ให้สามารถเข้าถึงแหล่งงบประมาณได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อภารกิจของมูลนิธิ แต่ท่านธรรมาจารย์ยังคงแน่วแน่ที่จะไม่เข้าร่วมทางการเมือง ท่านหวังให้สมาชิกฉือจี้ทุกคนทำงานเพื่อสังคมด้วยใจบริสุทธิ์ โดยไม่ปรารถนาในอำนาจ ท่านตระหนักดีว่า หากกรรมการฉือจี้คนใด หรือภิกษุณีรูปใดที่ทุ่มเททำงานการกุศล แล้วภายหลังลงไปเล่นการเมือง เจตนาดีแต่แรกจะถูกตั้งคำถาม ท่านไม่ต้องการให้ชาวฉือจี้คนใดก็ตามเปิดช่องให้ถูกตั้งข้อสงสัย

ท่านเตือนชาวฉือจี้เสมอว่า “เราควรสนใจการเมืองและสังคม แต่ไม่ต้องเข้าไปยุ่งกับการเมือง”

เมื่อใดก็ตามที่มีประเด็นขัดแย้งทางการเมือง ฉือจี้จะยึดแนวทางสันติวิธีและไม่เผชิญหน้า ใช้การแก้ปัญหาด้วยวิธีการเจรจา

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๐๔

อย่างสันติ ท่านพูดเสมอว่า “การลงคะแนนเลือกตั้งเป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคน การเลือกคนที่ถูกต้องไปปกครองประเทศเป็นหน้าที่ของพลเมืองทุกคน” แต่ท่านก็ย้ำเสมอไม่ให้ชาวฉือจี้ไปยุ่งกับการเมือง ไม่ลงสมัครรับเลือกตั้ง และไม่ช่วยผู้สมัครคนใด ท่านต้องการให้ชาวฉือจี้ทุกคนรักษาหัวใจอันบริสุทธิ์ไว้เสมอเมื่อทำการกุศล หลีกเลียงความเย้ายวนของอำนาจ และไม่เปิดโอกาสให้สังคมตั้งข้อสงสัย

จึงเป็นประเพณีของชาวฉือจี้ที่จะไม่มีการถกเถียงเรื่องการเมือง หรือชักชวนใครให้ฝากใฝ่ฝายใด ใครก็ตามที่ละเมิดประเพณีนี้ จะถูกตัดเตือนโดยสมาชิกคนอื่น

อย่างไรก็ดี นานๆ ทีก็มีกรณีที่สมาชิกตัดสินใจไปทำงานการเมือง เช่นกรณีของ **หลินหมิงหยิง** ลูกสาวหลินหยางถั่ง ซึ่งลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ หลินหมิงหยิงตัดสินใจช่วยพ่อหาเสียง โดยลาออกจากสมาชิกของฉือจี้ คินบัตร์สมาชิกให้ท่านธรรมาจารย์

ท่านธรรมาจารย์ถือกฎนี้เคร่งครัดเสมอ ท่านย้ำว่า **“ขอให้การเมืองอยู่ส่วนการเมือง ศาสนาอยู่ส่วนศาสนา”**

เรื่องเล่าจากชาวเหนือใจ

๑๐๕

เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์

มีพระภิกษุรูปหนึ่งโทรศัพท์ถึงท่านธรรมาจารย์ ต่อว่าท่านที่มีให้พระภิกษุณีในวัดของท่านรับบิณฑบาต เพราะวัตรปฏิบัติของวัดของท่าน ทำให้พระภิกษุและภิกษุณีในวัดอื่นเดือดร้อน ท่านธรรมาจารย์ฟังคำต่อว่าด้วยอาการสงบไม่ได้ตอบ เมื่อพระภิกษุที่ต่อว่าวางหูแล้ว ท่านกังวลว่าพระภิกษุรูปนั้นจะยังคงโกรธมาก ท่านจึงโทรกลับไปขอโทษ โดยยอมรับคำต่อว่าและพยายามอธิบายเหตุผลของท่าน

หลักการที่ท่านยึดถือ เมื่อถูกวิพากษ์วิจารณ์คือ การให้อภัย ขันติ และความอ่อนน้อมถ่อมตน ท่านพยายามพิจารณาความเห็นของผู้อื่นอย่างเปิดใจกว้างเสมอ วันรุ่งขึ้นท่านถูกต่อว่าอย่างเดิมอีกครั้งนี้ต่อหน้าบรรดาลูกศิษย์ ท่านยังคงไม่เถียง ได้แต่ขอโทษ

ท่านสอนลูกศิษย์เสมอว่า การถูกผู้อื่นเข้าใจผิดเป็นเรื่องที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และเราก็จะรู้สึกเจ็บปวดเสมอเวลาถูกวิพากษ์วิจารณ์ตำหนิ **“เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เราจึงไม่ควรไปวิพากษ์วิจารณ์ตำหนิผู้อื่น”**

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๐๖

ท่านเตือนใจลูกศิษย์พร้อมอธิบายเรื่องนี้ว่า ตามพระพุทธ-
บัญญัตินั้น พระพุทธองค์ทรงอนุญาตให้พระภิกษุและภิกษุณีรับทาน
จากประชาชนได้ และท่านก็ไม่เคยบอกว่าพวกเราไม่ควรทำ แต่ท่าน
เองเลือกหนทางที่แตกต่าง ท่านรับทานทางจิตใจ และรับทานจำนวน
มากจากสมาชิกชาวฉือจี้ ท่านบอกว่า “พวกเราภิกษุณีที่ฉือจี้รับทาน
จากประชาชน ทั้งในแง่ของการร่วมสร้างกุศลกรรม และการเข้าร่วม
อุดมการณ์ของฉือจี้”

เมื่อกิจการของมูลนิธิเติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ก็มีคนตั้งข้อสงสัย
มากมายทั้งในเรื่องแรงจูงใจ และวิธีการที่ฉือจี้ใช้ ทั้งจากชาวพุทธ
ด้วยกันเองและกลุ่มอื่นๆ หลายคนอ้างว่า ผู้ที่ยอมโกนหัวบวชเป็น
พระภิกษุหรือภิกษุณีแล้ว ควรจะสละโลกย์ มุ่งบำเพ็ญเพียรทางจิต
เพื่อการบรรลุธรรมก่อนที่จะไปช่วยคนอื่นให้หลุดพ้น เมื่อมูลนิธิฉือจี้
เริ่มงานการกุศล สร้างโรงพยาบาลและโรงเรียน มีบางคนวิจารณ์ว่า
แทนที่จะสละโลกย์ ท่านธรรมจารย์กลับจะกำลัง “ติดในโลภนี้”

ชาวฉือจี้จำนวนมาก รู้สึกเจ็บปวดกับคำวิจารณ์นี้ และต้องการ
โต้ตอบ แต่ท่านธรรมจารย์บอกทุกคนว่า อย่าอ่อนไหวง่ายและอย่า
สร้างปัญหาให้ยุ่งยากมากขึ้น

เรื่องเล่าจากชาวจีน

๑๐๗

แทนที่จะได้ตอบคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ผิดๆ ท่านธรรมาจารย์สอนว่า

“เราควรทำให้คำวิพากษ์วิจารณ์หรือคำตำหนิติเตียนนั้น เป็นกระบวนการศึกษาขัดเกลาตนเอง ให้ถือคำชมเป็นคำเตือน คำตำหนิเป็นภาพสะท้อน และความผิดเป็นครู”

คำตำหนิใดๆ ก็ตามควรถือเป็นคำเตือนที่มีค่า ถ้าเราผิศจริง จะได้แก้ปัญหาให้ถูก สิ่งชั่วร้ายก็สามารถทำให้ดีได้ ถ้าเราเผชิญ คำโต้แย้งด้วยความเข้าใจ ก็จะไม่มีการโต้แย้งอีกต่อไป

“ฉือจี้ มีเรื่องต้องทำมากมาย ถ้าเราทำทุกอย่างด้วยเกียรติยศ เราก็ไม่จำเป็นต้องไปอธิบายการกระทำของเรา”

หลักการที่ชัดเจนของท่านธรรมาจารย์เป็นที่ยอมรับของชาวจีนจี้ ที่จะไม่เสียเวลาไปโต้ตอบกับคำวิพากษ์วิจารณ์หรือคำตำหนิติเตียน ซึ่งแม้จะผิด แต่มุ่งใช้เวลาไปทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ โดยรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์อย่างอ่อนน้อม อะไรที่ไม่จริงก็ถือเป็นการศึกษา ซึ่งวิธีการดังกล่าว ก่อผลดีในระยะยาวอย่างชัดเจน คำวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ ค่อยๆ ลดลง และสะท้อนถึงความเข้าใจที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นๆ ขณะที่ความเข้าใจผิดๆ ลดลงไปเรื่อยๆ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๐๘

โรงพยาบาลในฝัน

นอกจากขีดความสามารถในการรักษาพยาบาลที่สูงมาก สามารถช่วยผู้บาดเจ็บรุนแรงจนแทบจะสิ้นหวังอย่างหลินชวนชิน ให้รอดชีวิตได้แล้ว จุดเด่นสำคัญของโรงพยาบาลของมูลนิธิพุทท-ฉือจี้ คือสิ่งที่เรียกว่า **“การบริการด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์” (Humanized Care)** และการบริการแบบองค์รวม ครอบคลุมทั้ง ร่างกาย จิตใจ และสังคมอย่างแท้จริง

ในอดีต การแพทย์มักถูกครอบงำด้วยอิทธิพลของธุรกิจยา ที่มีอุปบายมากมายทำให้แพทย์จำนวนไม่น้อยจำยอมให้แก่คนไข้โดย เห็นแก่อามิส ทั้งต่อตนเองและต่อหน่วยงาน ทั้งวิธีการให้ **“สินบน ปนน้ำใจ”** โดยตรง และโดยการสร้าง **“อุปบายขายโรค”** ทำให้มีการ จำยาโดยไม่จำเป็น หรือไม่มีเหตุผลสมควรมากมาย ต่อมาเมื่อ ธุรกิจโรงพยาบาลเติบโตขึ้น และทั้งหน่วยงานรัฐที่มีหน้าที่กำกับดูแล โรงพยาบาล และองค์กรวิชาชีพซึ่งมีหน้าที่ควบคุมดูแลบุคลากร ทางการแพทย์ไม่มีความเข้มแข็ง หรือถึงขั้นอ่อนแอ ทำให้โรงพยาบาล แทนที่จะเป็นที่พึ่งยามเจ็บไข้ของประชาชน กลับมุ่งชูธุรกิจเพื่อหวังผล กำไรสูงสุดเข้าโรงพยาบาลแทน

เรื่องเล่าจากชาวมือจี้

๑๐๙

สำหรับได้หัวหน้า โรงพยาบาลส่วนมากเป็นของเอกชนมีใช้ของรัฐ โรงพยาบาลทุกแห่งจึงจำเป็นต้องบริหารงานเพื่อให้สามารถดำรงสถานะอยู่รอดได้ โดยรายได้หลักมาจากค่ารักษาพยาบาลที่เก็บจากคนไข้ตนเอง แม้แต่โรงพยาบาลของรัฐ รัฐบาลก็จัดงบประมาณสนับสนุนเพียงบางส่วนเท่านั้น รายได้หลักจำเป็นต้องได้จากค่ารักษาพยาบาลคนไข้เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดี ระบบดังกล่าวทำให้โรงพยาบาลแต่ละแห่งจะต้องแข่งขันกันอย่างเต็มที่ ทั้งในด้านคุณภาพของบริการ และราคาค่าบริการ

โรงพยาบาลของมือจี้เป็นโรงพยาบาลเอกชน แนนอนจำเป็นต้องบริการแบบธุรกิจเอกชน แต่เพราะเป็นโรงพยาบาลของมูลนิธิ ซึ่งเป็นองค์กรการกุศลสาธารณะ มีข้อจำกัดธุรกิจแบบบริษัทห้างร้าน จึงมีวัตถุประสงค์ระบุชัดเจนว่า เป็นองค์กรที่ไม่มุ่งผลกำไร (Not-For-Profit Organization) เป้าหมายการบริหารองค์กรประเภทนี้ จึงต้องสะท้อนปรัชญาขององค์กร นั่นคือ

ประการแรก การให้บริการจะต้องมุ่งประโยชน์ของคนไข้ โดยให้บริการเท่าที่จำเป็นและสมควร จะต้องไม่ฉวยโอกาสให้บริการที่เกินจำเป็นเพื่อผลกำไรทางธุรกิจ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๑๐

ประการที่สอง ราคาค่าบริการจะต้องอยู่ในอัตราที่สมควร ไม่ตั้งราคาตามใจชอบ

อันที่จริง ได้เห็นมีระบบประกันสุขภาพแห่งชาติที่รัฐบาลเข้าไปบริหารจัดการเรื่องการเงินการคลังโดยตรง ประชาชนได้หันทุกคนล้วนมีประกันสุขภาพเป็นระบบเดียวกันทั้งประเทศ ไม่มีการแบ่งแยกเหมือนของประเทศไทย ซึ่งแบ่งเป็น ๓ กลุ่มใหญ่ๆ ได้แก่

- ๑) สวัสดิการข้าราชการ
- ๒) ประกันสังคม และ
- ๓) บัณฑิตทอง

โดยสิทธิประโยชน์ของทั้ง ๓ กลุ่ม ยังแตกต่างกันมาก

ส่วนของได้หันประชาชนทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกัน เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าไปรับบริการโรงพยาบาลใดก็ตาม จะต้องจ่ายค่าบริการเบื้องต้นตามอัตราที่กำหนดซึ่งไม่มาก ค่ายาและค่าบริการที่เหลือทั้งหมดโรงพยาบาลจะเรียกเก็บจากกองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติ โรงพยาบาลจึงยอมเรียกเก็บตามอำเภอใจไม่ได้ เพราะจะต้องถูกตรวจสอบอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นยอมทำอย่างที่โรงพยาบาลเอกชน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๑๑

หลายแห่งในประเทศไทยทำไม่ได้

สำหรับโรงพยาบาลของฉือจี้ นอกจากอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลและต้องยึดถือปรัชญาขององค์กรแล้ว ท่านธรรมาจารย์ยังมุ่งทำทุกอย่างเพื่อให้โรงพยาบาลทำงานตามอุดมคติของโพธิสัตว์อย่างแท้จริง ทำให้โรงพยาบาลของฉือจี้มีสภาพเป็น **“โรงพยาบาลในฝัน”** อย่างแท้จริง ดังนี้

(๑) อาคารสถานที่

แม้ท่านธรรมาจารย์จะมีโชสถาปนิก แต่ท่านให้ความสำคัญกับการออกแบบอาคารสถานที่ของโรงพยาบาลอย่างประณีตพิถีพิถัน นอกจากห้องโถงด้านหน้าของโรงพยาบาลซึ่งมีภาพโมเสกขนาดใหญ่รูปพระพุทธองค์ทรงพยาบาลภิกษุอาพาธ เพื่อเป็นแรงบันดาลใจให้แก่เจ้าหน้าที่และคนไข้ตลอดจนญาติและประชาชนทั่วไปแล้วยังมีเอกลักษณ์ที่สะท้อนปรัชญาที่ทรงคุณค่ามากมาย

เมื่ออย่างเข้าประตูโรงพยาบาล จะเห็นส่วนหนึ่งของอาคารที่เด่นสง่า เป็นรูปตัวอักษรจีนคำว่า **“เหยียน”** แปลว่า **“คน”** มุ่งให้เห็นคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ใต้อักษรเหยียน เป็นช่องวงกลม

- ในบริเวณของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ด้านซ้ายชั้นล่าง คือบริเวณใช้สำหรับประชุมและปฏิบัติธรรม ชั้นบนถัดมา มีอาสาสมัครมาเล่นเปียโนให้คนไข้และญาติๆ ฟัง ส่วนคนเข็นรถผู้ป่วยเป็นอาสาสมัครมาช่วยทำงานในโรงพยาบาล

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๑๑๓

สามช่อง หมายถึง **พระรัตนตรัยคือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์**

ผนังด้านนอกของอาคารโรงพยาบาลเป็นหินล้างสีขาวนวล นอกจากทันทานและไม่ต้องทาสีแล้ว ยังสะท้อนความหมายของการผนึกกำลังร่วมมือกันของคนเล็กคนน้อยจำนวนมากมาวมหาศาล ข้อสำคัญหินเกล็ดเล็กๆ ที่มาประกอบเป็นด้านนอกของผนังทุกก้อน จะมีการลบเหลี่ยมจนมน ไม่เป็นอันตรายแก่ใครก็ตามที่เอามือไปแตะหรือลูบ

ที่บริเวณชั้นที่หกของอาคารโรงพยาบาล มีการสร้างสวนลอยฟ้าเอาไว้ ให้คนไข้ที่นอนพักอยู่ในโรงพยาบาลสามารถมองจากหน้าต่างห้องพักเห็นสวนเล็กๆ นี้ได้ ทุกวันจะเห็นญาติเข็นคนไข้มาดูต้นไม้และปลาการ์ฟที่แหวกว่ายอยู่ในบ่อในสวน

หลังจากโรงพยาบาลแห่งแรกที่ฮวาเหลียนเป็นปีกแผ่นมันคงดีแล้ว ท่านธรรมาจารย์ได้สร้างโรงพยาบาลขึ้นอีกหลายแห่ง ปัจจุบันมีอยู่ทั้งสิ้น ๖ แห่ง รวมทั้งโรงพยาบาลซินเตียนที่กรุงไทเป แต่ละแห่งจะมีการพัฒนาให้ทันสมัยยิ่งขึ้น ตามความรู้และประสบการณ์จากโรงพยาบาลแห่งแรกๆ

เรื่องเล่าจากชาวซือจี๋

๑๑๔

- โรงพยาบาลซินเตียน
ในกรุงไทเป
- ประติมากรรม
แม่โอบอุ้มลูกน้อยด้วยแขน
และร่างกายที่ทรงพลัง และด้วย
ความรักที่เปี่ยมล้น

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๑๑๕

อย่างเช่น ที่โรงพยาบาลชินเตียนในกรุงเทพฯ ซึ่งสร้างขึ้นหลังเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในไต้หวัน จึงได้มีการสร้างฐานรากด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทำให้อาคารสามารถทนทานแรงสะเทือนจากแผ่นดินไหวได้สูงถึง ๗ ริกเตอร์ เพื่อให้ทั้งแพทย์ พยาบาล คนไข้ ญาติ และประชาชนทั่วไปปลอดภัย เมื่อเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งส่วนใหญ่มจะไม่แรงถึง ๗ ริกเตอร์ และเพื่อให้แพทย์ พยาบาล และเจ้าหน้าที่อื่นยังคงสามารถให้บริการช่วยเหลือคนเจ็บไข้ได้ต่อไป

ที่หน้าโรงพยาบาลชินเตียน มีการแสดงโครงสร้างฐานรากของอาคารไว้ให้ชมด้วย เป็นฐานรากที่มีความยืดหยุ่นด้วยเทคโนโลยีและวัสดุที่ทันสมัย นอกจากนั้น ที่หน้าโรงพยาบาลแห่งนี้ ยังมีรูปปั้นประติมากรรมลอยตัว เป็นรูปแม่โอบอุ้มลูกน้อยด้วยแขนและร่างที่ทรงพลัง และด้วยความรักที่เปี่ยมล้น กระหอบใจทุกคนได้อย่างแรง

ที่โรงพยาบาลชินเตียนแห่งนี้ ยังมีการปรับปรุงให้มีระเบียบโล่ง ยาวตลอดหลังห้องพักคนไข้ทุกห้อง ทั้งเพื่อความปลอดภัยของคนไข้ให้สามารถได้รับการดูแลช่วยเหลือจากด้านหลังห้องได้ในกรณีฉุกเฉิน และเพื่อความสะดวกปลอดภัยแก่พนักงานรักษาความสะอาดไม่ต้องเสี่ยงภัยเป็น “มนุษย์ค้างคาว” ในเวลาปฏิบัติหน้าที่ด้วย

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๑๖

การอำนวยความสะดวกแก่คนไข้

นอกจากกรณีเจ็บป่วยฉุกเฉินซึ่งสามารถไปรับบริการที่แผนกฉุกเฉินได้ตลอดเวลาแล้ว ในกรณีทั่วไป คนไข้สามารถนัดหมายกับโรงพยาบาลได้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือหากไปที่โรงพยาบาลก็สามารถใช้บัตรประจำตัวประชาชน ซึ่งเป็นสมาร์ตการ์ดกับเครื่องคอมพิวเตอร์ระบบสัมผัสหน้าจอ (Touch Screen) สามารถนัดวันเวลามาพบหมอ และสามารถเลือกหมอได้ด้วย ทั้งนี้หน้าห้องตรวจจะมีชื่อหมอ และพยาบาลติดอยู่ด้วย

เมื่อถึงกำหนดนัดหมาย อาสาสมัครจะเป็นผู้นำแฟ้มประวัติคนไข้ไปรอไว้ที่ห้องตรวจ ไม่ต้องเป็นภาระให้คนไข้หรือญาติต้องไปยื่นบัตรแล้วรอรับแฟ้มประวัติมาเอง เมื่อถึงเวลาอาหารกลางวัน อาสาสมัครจะเป็นผู้นำอาหารกล่องมาบริการให้แก่เจ้าหน้าที่ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินไปโรงอาหาร และไม่ต้องเสียเวลารอ ทำให้มีเวลาบริการคนไข้ได้มากขึ้น

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๑๗

บริการการแพทย์แผนจีน

โดยที่การแพทย์แผนจีนมีการพัฒนาและใช้ประโยชน์สืบต่อกันมายาวนาน เป็นที่ยอมรับของคนจีนอย่างกว้างขวาง โรงพยาบาลของฉือจี้จึงมีบริการการแพทย์แผนจีนผสมผสานไปกับการแพทย์แผนปัจจุบันด้วย

การลดความแออัด

โรงพยาบาลฉือจี้ที่ฮวาเหลียนปัจจุบัน มีขนาด ๘๐๐ เตียง มีคนไข้ไปรับบริการแบบคนไข้นอกวันละ ๑,๕๐๐ - ๒,๐๐๐ คน ไม่มีจุดไหนที่แออัด เพราะการบริการคนไข้นอกกระจายไปตามแผนกต่างๆ ไม่สู้มกันที่จุดเดียวเหมือนโรงพยาบาลบางแห่ง

การให้บริการพิเศษสำหรับผู้สูงอายุ

ผู้สูงอายุบางคนที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ ต้องพึ่งพาญาติหรือลูกหลานดูแล แต่ลูกหลานก็ต้องไปทำงาน ไม่สามารถอยู่ดูแล

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๑๘

ตลอดเวลาได้ ภาวะเช่นนี้นับวันจะมีมากขึ้น โดยเฉพาะในยุคปัจจุบัน ซึ่งคนอายุยืนขึ้นและสัดส่วนผู้สูงอายุเพิ่มมากขึ้น ปัญหาที่โรงพยาบาลห้องจี้ได้ให้บริการโดยการจัดแผนกสำหรับดูแลผู้สูงอายุในช่วงกลางวัน เป็นบริการผู้สูงอายุที่มีอาการทางจิตด้วย (Geriatric Psychiatric Day Care) รายได้ลูกหลานสามารถพามาได้ ก็พามาเอง รายได้ลูกหลานไม่มีรถ ทางโรงพยาบาลจะเป็นผู้รับภาระรับส่งให้มีทั้งเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครคอยดูแลให้บริการอย่างดี คิดค่าบริการเพียงวันละ ๑๕๐ บาท เพื่อเป็นค่าอาหาร ๓ มื้อเท่านั้น ถ้าลูกหลานจัดอาหารมาให้รับประทานด้วย ก็ไม่ต้องเสียค่าบริการ ๑๕๐ บาทนี้

การดูแลผู้ป่วยมะเร็ง

นอกจากการให้บริการทางการแพทย์และพยาบาลที่ครบครัน ทั้งการผ่าตัด เคมีบำบัด รังสีรักษา การบรรเทาอาการปวด และการรักษาแบบประคับประคองอื่นๆ แล้ว ผู้ป่วยมะเร็งโดยมากจะมีปัญหาเรื่องการเบื่ออาหารอย่างรุนแรง โรงพยาบาลห้องจี้ตระหนักดีถึงปัญหานี้ จึงจัดให้มีครัวสำหรับผู้ป่วยกลุ่มนี้เป็นการเฉพาะ ให้ญาติ

เรื่องเล่าจากชาวเชียงใหม่

๑๑๙

สามารถมาปรุงอาหารที่คนไข้ชอบ เพื่อให้สามารถรับประทานอาหารได้บ้าง จะได้ฟื้นไข้ได้เร็วขึ้น คนไข้รายใดไม่มีญาติมาบริการ จะมีอาสาสมัครมาดูแลสอบถามคนไข้ถึงอาหารที่ชอบแล้วปรุงให้ คนไข้คนใดแข็งแรงขึ้นจนสามารถทำอาหารรับประทานเองได้ จะทำเองก็ได้

การดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย

นอกจากการดูแลช่วยเหลือทางการแพทย์และพยาบาลตามปกติแล้ว โรงพยาบาลเชียงใหม่มีความละเอียดประณีตในการดูแลคนไข้กลุ่มนี้อย่างดียิ่ง มีการจัดห้องรับแขกและห้องครัวให้คนไข้ได้ใช้ ให้มีความรู้สึกเหมือนอยู่ที่บ้าน สามารถรับแขกหรือญาติในห้องดังกล่าวแทนที่จะต้องรับแขกอยู่เฉพาะในห้องพักคนไข้เท่านั้น และให้ญาติสามารถมาทำอาหารให้กินได้

มีห้องสำหรับจัดงานสังสรรค์ เช่น วันคริสต์มาส หรือจัดงานเลี้ยง รวมทั้งมีห้องสำหรับร้องเพลงคาราโอเกะ ให้คนไข้และญาติ มีโอกาสสนุกรสนานในหมู่ญาติมิตร

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๒๐

สำหรับผู้ป่วยอัมพาต มีเตียงและอุปกรณ์ทันสมัยราคาเหยียบ
ล้านให้คนไข้สามารถอาบน้ำได้ ไม่เพียงแค่อะไหล่ตัวเท่านั้น

มีคนไข้หญิงคนหนึ่งเป็นมะเร็ิง อายุยังไม่ถึง ๕๐ ปี เมื่อรู้ตัวว่า
จะถึงวาระสุดท้ายแล้ว ได้บอกทางโรงพยาบาลว่า ในชีวิตมีความฝัน
อยากไปดื่มกาแฟในร้านกาแฟหัวดาวกับสามีแต่ยังไม่เคยมีโอกาสได้ไป
อาสาสมัครได้จัดการให้ตามความประสงค์ของคนไข้รายนี้จนเรียบร้อย
สามวันหลังจากนั้นเธอก็จากไป

คนไข้อีกรายหนึ่ง ผิดหวังในชีวิตรัก ถูกขัดขวางไม่ให้แต่งงาน
กับคนที่เธอรัก จนตัดสินใจฆ่าตัวตาย แต่ไม่ตายทันที และยังมี
สติสัมปชัญญะพอจะสื่อสารกับทางโรงพยาบาลได้ว่า ก่อนตายเธอ
อยากเข้าพิธีแต่งงาน อาสาสมัครทราบแล้วได้จัดการทุกอย่างจนเธอ
ได้แต่งงานกับคนที่เธอรัก ก่อนจากไป

**หลักการที่โรงพยาบาลบอกแก่คนไข้และญาติทุกคนก็คือ
“อยากได้อะไรขอให้บอก ไม่ต้องเกรงใจ” (Just ask, Don't be shy)**

ไม่ไกลจากโรงพยาบาลนัก มีชายหาด คนไข้บางคนอยากไปดู
และรับลมทะเล หากสภาพร่างกายยังพอไปได้ ก็จะมีอาสาสมัครพาไปดู

เรื่องเล่าจากชาวหนังสือ

๑๒๑

ในแผนดังกล่าวนี้มีห้องให้ทำพิธีทางศาสนาทั้งพุทธและคริสต์ให้คนไข้ได้สวดมนต์ภาวนาได้ตลอดเวลาที่ต้องการ และทำพิธีก่อนวาระสุดท้าย หากคนไข้นับถือศาสนาอื่น เช่น อิสลาม โรงพยาบาลก็จัดให้ ที่ผนังห้องมีภาพเขียนฝีมือคนไข้ประดับไว้ เพื่อเป็นทั้งกำลังใจและเพื่อระลึกถึงเมื่อเจ้าของผลงานจากไปแล้ว

คุณป้าส่วย อาสาสมัครซึ่งชอบคนไทยมาก และคอยมาดูแลต้อนรับคนไทยทุกคนที่ไปเยี่ยมเยียนด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พร้อมงานฝีมือซึ่งเป็นที่คั่นหนังสือที่คุณป้าทำเองฝากให้แขกทุกคนเสมอ นอกจากรูปตุ๊กตาจากฝีมือตัดกระดาษแล้ว จะมีคติธรรมสั้นๆ ของท่านธรรมาจารย์อยู่ด้วย บางครั้งมีทั้งภาษาจีนและคำแปลภาษาไทย คุณป้าส่วยบอกว่า “แผนกนี้ คนไข้มีทุกข์มาก ต้องคอยเอาใจใส่ดูแลอย่างดี บางคนทุกข์มาก แต่แค่จับมือเขาไว้ ก็ช่วยเขาได้”

คุณป้าส่วย เป็น “สมาชิกกิตติมศักดิ์” ของหนังสือ ผู้ที่จะได้ชื่อว่าสมาชิกกิตติมศักดิ์ คือผู้ที่บริจาค ๑ ล้านบาท และคุณป้าส่วยบริจาคมา ๗ ครั้งแล้ว อาชีพดั้งเดิมของคุณป้าส่วย คือครูสอนภาษาอังกฤษถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๔ คุณป้าส่วยอายุได้ ๗๔ ปีแล้ว ยังแข็งแรง สามารถเดินทางด้วยตนเองโดยรถสาธารณะ นอกจากการบรรยายให้แขกฟัง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๒๒

เรื่องของฉือจี้เป็นภาษาอังกฤษแล้ว ยังร้องเพลงประกอบภาษามือให้ฟังด้วย

อาสาสมัครคนหนึ่งบอกว่า ได้อาสามาทำงานในโรงพยาบาลเป็นประจำ ที่มาเพราะ **“มาทำงานแล้วลืมทุกข์ ลืมปัญหาหมด”**

การให้การศึกษแก่ประชาชน

โรงพยาบาลฉือจี้ไม่เพียงให้ความสำคัญสูงสุดกับการให้บริการเท่านั้น แต่ยังสนใจการให้การศึกษแก่ประชาชนเป็นอย่างดี เช่น ที่ผนังริมทางเดินจากห้องโถงหน้าโรงพยาบาล มีข้อความแสดง **“สิทธิและหน้าที่ของผู้ป่วย”** ติดไว้เด่นเป็นสง่า

ที่แผนกเด็ก มีห้องนิทรรศการสอนความกตัญญูให้แก่เด็ก โดยมีภาพหุ่นจำลองติดไว้บนผนังแสดงกำเนิดและวิวัฒนาการของทารกในครรภ์ตั้งแต่เดือนแรกจนครบกำหนดถึงเดือนที่สิบ มีข้อความแสดงถึงความยากลำบากของแม่ที่ต้องอุ้มท้องจนคลอด และต้องอดตาหลับขับตานอนเลี้ยงดูลูกกว่าจะเติบโต มีข้อความแสดง **“พระคุณแม่สิบประการ”** และ **“กตัญญูสิบอย่าง”**

เรื่องเล่าจากชาวเหนือใจ

๑๒๓

นอกจากนี้ยังสอนให้รู้จักการใช้ชีวิตคู่ หลักคือ **“ต้องเรียนรู้ที่จะ
ประนีประนอม”**

แต่ละแผนก จะมี **“ห้องสมุดคนไข้”** มีหนังสือให้ความรู้ด้าน
สุขภาพและความเจ็บป่วย ให้คนไข้และญาติได้อ่านและยืมไปอ่านได้
ด้วย

โรงอาหารของโรงพยาบาล

โรงพยาบาลเหนือใจที่ไทเป มีโรงอาหารขนาดใหญ่บริการอาหารเจ
แบบให้ผู้ใช้บริการตักอาหารเอง รับประทานเสร็จแล้วนำภาชนะไป
รวมไว้ คิดค่าอาหารตามน้ำหนัก หน้าโรงอาหารมีโปสเตอร์ให้ข้อมูล
โภชนาการและแคลอรีของอาหารประเภทต่างๆ

หอประชุม

ที่โรงพยาบาลซินเตียน ในกรุงไทเป มีหอประชุมขนาดใหญ่
เพดานสูงอยู่ในโรงพยาบาล ผังด้านหลังหอประชุมเป็นภาพ

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๒๔

พระพุทธรูปทองคำทรงแม่เมตตาดำต่อโลก เป็นภาพขนาดใหญ่สูงจรดเพดาน หอประชุม เป็นภาพที่ทรงพลังและมีความหมายชวนให้ผู้ที่เข้าสู่หอประชุมประทับใจได้ทันที

มุมมองนตรี

ในโรงพยาบาล มีมุมมองนตรี มีเปียโน และมีนักดนตรีอาสาสมัคร มาเล่นดนตรี ทั้งเปียโน ไวโอลิน หรือเครื่องดนตรีอื่นๆ รวมทั้งเครื่องดนตรีจีน ให้แพทย์พยาบาล เจ้าหน้าที่ คนไข้ และญาติฟังเป็นประจำ สร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายและรื่นรมย์ เพื่อไม่ให้โรงพยาบาลมีแต่บรรยากาศเคร่งขรึม เคร่งเครียด ซึม หรือเศร้าโศก เพื่อให้มีความสดชื่นเบิกบาน แทนความรู้สึกสลดหดหู่

งานเลี้ยงน้ำชาในโรงพยาบาล

โรงพยาบาลจ้อจี้ที่ฮวาเหลียน จะมีงานเลี้ยงน้ำชาให้แก่ผู้ป่วย และญาติเป็นประจำทุกวันเสาร์ เวลาบ่าย ๓ โมง ที่ห้องโถงด้านหน้า

เงื่องเล่าจากชาวหูฉี่

๑๒๕

- (ซ้าย) จัดงานวันเกิดให้คนไข้ (ขวา) อดีตคนไข้ มาเล่าความรู้สึกในงานเลี้ยงนำชาของโรงพยาบาลที่จัดเป็นประจำ (ล่าง) คุณหมอแปลงร่างเป็นนักดนตรี สีไวโอลินให้คนไข้ และญาติๆ ฟัง เพื่อการผ่อนคลาย ในงานเลี้ยงนำชา

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๒๖

■ ถาดน้ำชาในงานเลี้ยง

■ กรรมการ กิจติเวชกุล

■ เพลงภาษามือของชาวฉือจี้

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๒๗

ของโรงพยาบาล เบื้องหน้าภาพพระพุทธรองค์ทรงพยาบาลพระภิกษุที่ป่วยไข้ ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงเศษ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างแพทย์ พยาบาลและเจ้าหน้าที่ กับคนไข้และญาติเป็นอย่างดี

ผู้เขียนมีโอกาสไปร่วมงานเลี้ยงน้ำชาครั้งนี้ครั้งหนึ่ง เมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๕๓

งานเริ่มอย่างมีพิธีรีตอง โดยอาสาสมัครเชิญถาดน้ำชามาเสิร์ฟให้แก่คนไข้และญาติที่มาร่วมงานอย่างอบอุ่น ตามแบบของฉือจี้ต่อด้วยเพลงภาษามือของชาวฉือจี้ แล้วฉายภาพท่านธรรมมาจารย์พูดถึงเรื่องอุทกภัยและการบรรเทาทุกข์ที่ชาวฉือจี้ไปช่วยเหลือ ที่มาเลเซียน้ำท่วมสูงจนทางการต้องตัดไฟ กันไฟฟ้าช็อต ทำให้อาสาสมัครต้องทำงานกันท่ามกลางความมืด และการช่วยบรรเทาทุกข์น้ำท่วมที่ปากีสถาน

ต่อจากนั้นได้เชิญคนไทยที่ไปเยือนร่วมการแสดง ซึ่งพวกเราเลือกร้องเพลงและร่ำวงลอยกระทง แถมด้วย **กรณีการ์ กิจติเวชกุล** จาก **มูลนิธิหมอไ้พรหมแดน** ร้องเพลง “**เกาะมรกตยามราตรี**” ซึ่งเป็นเพลงที่กระทบใจคุณลุงชาวไต้หวันคนหนึ่งที่อยู่ในงาน ถึงขั้น

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๒๘

น้ำตาไหลพราก เพราะเพลงนี้แต่งโดยนักโทษการเมืองที่ถูกผู้ปกครอง
สมัยเผด็จการจับไปคุมขังไว้บน “เกาะมรกต” กลางทะเลลึก

เนื้อเพลง มีผู้แปลเป็นภาษาไทยแล้ว ดังนี้

เกาะแห่งนี้เปรียบดังเรือน้อย
ล่องลอยไปในคืนจันทร์ฉาย
ที่รักจำ...เธอก็ล่องลอยโบกสะบัดอยู่ในใจฉัน
ขอให้เพลงที่ฉันร้องนั้นปลิวไปกับสายลม
ไปให้ถึงเธอ
ขอให้รักของฉันล่องลอยไปกับสายน้ำ
ไปให้ถึงเธออย่าได้ขาดสาย
เงาที่ทอดยาวของต้นมะพร้าว
ก็ยังไม่เท่ากับความหมายแห่งรักที่มีให้
แสงจันทร์อันเจิดจ้ายังมีอาจเทียบได้กับใจฉัน
ราตรีแห่งเกาะนี้...ไหนจึงเงียบเหงา
ที่รักจำ...ทำไมเธอยังเงียบเฉยอยู่เล่า

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๒๙

กรณีการเป็นทั้งนักข่าวอิสระ นักจัดรายการวิทยุ และนักเคลื่อนไหวที่มีพลัง นอกจากภาษาไทยแล้วยังเก่งทั้งภาษาอังกฤษและภาษาจีนกลาง นอกจากนั้นยังร้องเพลงเก่งพอกๆ กับนักร้องอาชีพ ทั้งร้องได้จังหวะดี เสียงดี มีแก้วเสียง และเข้าถึงอารมณ์เพลงได้ดี

ต่อจากนั้น อาสาสมัครร้องเพลงสอนเด็ก ให้เลียนท่าสัตว์ คือ กระต่าย แมว ปู สุนัข เสือ เลียนท่าพูดโทรศัพท์ และเลข ๑ - ๑๐ เป็นเพลงที่มีชีวิตชีวา ปลูกปลอบใจคนไข้ให้ร่าเริงได้อย่างดี

หลังจากสร้างบรรยากาศสนุกสนานได้พอสมควรแล้ว ก็ถึงคิวเชิญให้คนไข้และญาติออกมาพูด มีลูกสาวคนไข้มะเร็งตับออกมาเล่าความประทับใจที่แพทย์ตรวจแม่ให้ตอนเที่ยงถึงบ่ายสอง จนเลยเวลาอาหารกลางวัน ให้การดูแลแม่เหมือนญาติ ไม่กัวันแม่ก็ได้ผ่าตัด หลังผ่าตัดสามวันแม่เริ่มช่วยตัวเองได้ เป็นบริการดีเยี่ยม สมคำเล่าลือ จึงประทับใจมาก และถ้ามีโอกาสจะมาเป็นอาสาสมัคร

คนพูดต่อมา เป็นคนไข้ป่วยเป็นโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบเรื้อรัง จนไตพิการ ได้รับบริการจากแพทย์เป็นอย่างดี จึงรู้สึกชื่นชมหมอมอและเจ้าหน้าที่มาก

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๓๐

คนที่สามเป็นคนไข้ในรถเข็นแล้วว่า แม่เคยมารักษา จนกระทั่ง
เสียชีวิตไป ได้รับการดูแลอย่างดีมาโดยตลอด ตนเองผ่าตัดได้
๖ วันแล้ว หมอและอาสาสมัครดูแลดีมาก

ก่อนจบเป็นการแสดงปณิธานของอาสาสมัคร ที่ถือหลัก

๑) เปิดใจให้กว้าง

๒) อ่อนน้อมถ่อมตน

๓) ยิ้มแย้มอยู่เสมอ

๔) ก้าวที่ละก้าวอย่างมั่นคง จูงมือกัน ร่วมใจกัน

๕) รำลึกบุญคุณทุกคน และ

๖) ช่วยกันอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ปิดท้ายด้วยเพลงอธิษฐานขอให้โลกมีสันติสุขและมีสิ่งแวดล้อม
ที่ดี

พิธีจบลงด้วยผู้ร่วมงานทุกคน รวมทั้งคนไข้และญาติ แยกย้าย
กันออกจากงานโดยเดินผ่านอาสาสมัครซึ่งยืนเรียงเป็นสองแถว
หันหน้าเข้าหากัน ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและทำที่พร้อมรับใช้ด้วย
ความอ่อนน้อมถ่อมตน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๓๑

เป็นช่วงสั้นๆ ที่สร้างความรู้สึกดีๆ ได้มากมาย

คุณหมอสายพิน หัตถ์ธีรัตน์

อาจารย์ภาควิชาเวชศาสตร์ชุมชน คณะ
แพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี
สรุปลักษณะเด่นของโรง-
พยาบาลฉือจี้ เปรียบเทียบกับโรง-
พยาบาลใหญ่ๆ ในบ้านเราว่า

“บ้านเราพยายามจะเอาความ
เป็นที่หนึ่ง เพื่อตนเอง แต่ฉือจี้เขา
พยายามจะทำเพื่อคนไข้ให้ดีที่สุด” ⊕

■ ผศ.พญ.สายพิน หัตถ์ธีรัตน์

“

เป็นการถ่ายที่จะบวชเป็นภิกษุหรือภิกษุณี
แต่เป็นการยากในการปฏิบัติธรรมเพื่อบ่มเพาะจิตใจ
เป็นการถ่ายที่จะโกนหัวบวช
แต่เป็นการยากที่จะอุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธรศาสนา

”

กฐินปีญญา
ท่านธรรมาจารย์

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๓๔

ภูมิปัญญาการบริหาร ของท่านธรรมาจารย์

อาจเป็นเรื่องน่าพิศวงที่ท่านธรรมาจารย์ซึ่งเป็นเพียงพระภิกษุณีที่ผ่านการศึกษาในระบบมาน้อย และไม่เคยไปเมืองนอกเมืองนาเลย จะมีสติปัญญาและวิสัยทัศน์ในการบริหารองค์กรที่เติบโตขึ้นมากมายอย่างมูลนิธิห้องจี้ได้โดยราบรื่น

เกาซินเจียง อดีตประธานหนังสือพิมพ์ไชน่าไทม์เอ็กซ์เพรส เคยสัมภาษณ์ท่านธรรมาจารย์ว่า “ท่านมองโลกอย่างไร”

ท่านตอบว่า “คนส่วนมากพินิจพิจารณาดอกไม้โดยวางดอกไม้บนแผ่นกระดาษขาว แต่ถ้าจะพินิจพิจารณาได้อย่างรอบด้าน จะต้องวางดอกไม้บนแผ่นกระจกแทน”

“ถ้ามองดอกไม้ที่วางบนแผ่นกระดาษ ก็เหมือนมองภาพเขียนดอกไม้จะมีสภาพโดดเด่นเดียว ไม่มีชีวิต เราไม่สามารถมองเห็นสภาพแวดล้อม หรือสิ่งที่สร้างดอกไม้ขึ้นมา แต่ถ้าเราวางดอกไม้บนกระจกใส เราจะสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของดอกไม้กับธรรมชาติด้านหลัง รวมถึงจักรวาล ทุกจุดที่เราเพ่งพินิจเราจะมอง

เรื่องเล่าจากชาวหนังสือ

๑๓๕

เห็นต้นกำเนิด สภาวะที่เป็นอยู่ และความเบิกบานแห่งชีวิต นั่นคือ
ดอกไม้จะไม่เป็นเพียงดอกไม้โดดๆ เท่านั้น”

นี่คือทัศนะอันลุ่มลึกของท่านธรรมาจารย์

นอกจากอ่านหนังสือ และติดตามรายงานข่าวจากแหล่งต่างๆ
เพื่อให้เข้าใจเหตุการณ์ทั่วโลกแล้ว สิ่งที่ท่านธรรมาจารย์อ่านอยู่ตลอด
คือ “คัมภีร์มหัศจรรย์ของมนุษย์” นั่นเอง ทั้งนี้เพราะท่านธรรมาจารย์
ได้พบปะกับสมาชิกชาวหนังสือจากทุกหมู่เหล่าเป็นประจำ ท่านมีโอกาส
ซึมซับความรู้ ความคิด วิถีคิด และคำแนะนำที่มีค่าใหม่ๆ ตลอดเวลา
นอกจากนี้ ท่านธรรมาจารย์ยังมีโอกาสต้อนรับผู้มาเยือนจากทั่วโลก
ทั้งนักปราชญ์ นักธุรกิจ นักการเมือง ผู้นำศาสนา และปัญญาชน
จากทุกภาคส่วนของสังคม ดังที่ท่านเคยกล่าวไว้ว่า

“ทุกๆ วัน คือหน้าใหม่ของชีวิต”

มีผู้สอบถามท่านธรรมาจารย์ว่า ทำไมบางคนทั้งอ่านหนังสือ
และคลุกคลีกับผู้คนทุกประเภทอยู่ทุกวัน แต่ความคิดยังเต็มไปด้วย
ความสับสนและมองเห็นแต่อุปสรรค ท่านตอบว่า **เพื่อจะฟังให้ได้ยิน
อย่างแท้จริง เราต้องทำใจให้ว่างเป็นเบื้องต้น และตั้งใจฟังโดย**

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๓๖

ไม่มีข้อสรุปไว้ก่อน เราต้องมีสมาธิอย่างเต็มที่เพื่อรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ทุกขณะ ต้องไม่ละล้าละลังกับอดีต และไม่กังวลกับอนาคต ปัญญาจะเกิดต่อเมื่อเรามีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา

นี่คือวิธีที่ท่านธรรมาจารย์อยู่กับโลก ซึ่งทำให้ท่านสามารถมองโลกได้กว้างกว่า ชัดกว่า และสมบูรณ์กว่าคนทั่วไป

เมื่อท่านฟัง ท่านจะรับฟังอย่างกระตือรือร้น มีปีติอันเปี่ยมล้นตลอดเวลา มีความอดทนต่อคนทุกประเภท และมี “มหาเมตตา” (Great Love) อยู่ทุกขณะ รากฐานแห่งภูมิปัญญาและพลังอันมากมายของท่าน เกิดจากการฟังอย่างตั้งใจ และมองทุกสิ่งจากทุกแง่มุม สมาชิกของเหนือจี่ทุกคนเปรียบเสมือนมือ เท้า และดวงตาของท่าน

ในส่วนของวิธีการบริหารของมูลนิธิ ท่านธรรมาจารย์จะเป็นประธานในทุกองค์กรสำคัญ ทั้งระดับท้องถิ่น ระดับภาค และระดับนานาชาติ รองจากท่านธรรมาจารย์จะเป็นคณะสงฆ์ ถัดลงไปคือกรรมการบริหารที่ได้รับแต่งตั้งโดยตรงจากท่านธรรมาจารย์ ทำหน้าที่ดูแลแต่ละองค์กรหลัก ทั้งสาขาของมูลนิธิระดับภาค และระดับสากล โรงพยาบาล วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และสถานีโทรทัศน์

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๓๗

ตัวอ้าย เป็นต้น

สมาชิกแต่ละคนจะรายงานต่อสาขา และสามารถนำปัญหาหรือคำถามปรึกษาท่านธรรมจารย์ได้โดยตรง ท่านรับรายงานทั้งด้วยวาจา ลายลักษณ์อักษร ภาพถ่าย และวีดิทัศน์ ท่านจะพิจารณาเหตุและผลของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นและพยายามหาข้อสรุปโดยวิธีการดังกล่าวทำให้ท่านสามารถสัมผัสถึงทุกข์สุขของทุกคนผ่านสื่อต่างๆ จากลูกศิษย์ของท่าน

ลูกศิษย์ภิกษุณี

ธรรมเนียมปฏิบัติในใต้หวัน พระภิกษุสามารถบวชให้ทั้งกุลบุตรกุลสตรี แต่พระภิกษุณีจะบวชให้ได้เฉพาะกุลสตรีเท่านั้น ท่านธรรมจารย์เคร่งครัดมากก่อนจะรับบวชให้ผู้ใด ทั้งที่มีผู้ต้องการให้ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์บวชให้จำนวนมาก บางคนจบปริญญาเอกแล้ว บางคนเป็นแพทย์ หรือผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ แต่เมื่อท่านธรรมจารย์จะบวชให้ใคร ท่านมิได้คำนึงถึงพื้นฐานการศึกษาหรือฐานะแต่อย่างใด

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๓๘

เพราะการบวชในไต้หวันเป็นการบวชตลอดชีวิต เปรียบเทียบกับการแต่งงาน ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ต้องตัดสินใจอย่างรอบคอบ มิใช่เพียงเพราะความรักหรือความปรารถนาเท่านั้น ตามความจริงแล้ว การตัดสินใจบวชเป็นพระภิกษุณีเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าการตัดสินใจแต่งงาน เพราะพระภิกษุณีต้องรับผิดชอบในการสั่งสอนผู้คน และช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ถ้าภิกษุณีผู้ใดไม่สามารถทนแรงกดดันต่างๆ ได้แล้ว ชีวิตจะมีความทุกข์

ท่านธรรมาจารย์กำหนดเงื่อนไขเบื้องต้นสองข้อก่อนรับบวชให้

ข้อแรก ผู้ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพต่างๆ ควรพิจารณาใช้ความรู้ความสามารถในการทำงานเสียก่อน ไม่ควรตัดสินใจเข้าสู่โลกทางธรรมโดยมิได้ไตร่ตรองอย่างรอบคอบ

ข้อสอง ผู้ที่มีสามีหรือมีลูก จะต้องปรึกษากับครอบครัวและได้รับอนุญาตเสียก่อน ถ้ายังอายุน้อยและยังเป็นโสด จะต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากพ่อแม่ นอกเหนือจากจะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบที่จะละทิ้งทางโลกมุ่งสู่ทางธรรม ทั้งนี้ผู้เยาว์ทั้งหลายจะต้องระลึกถึงภาระหน้าที่ที่พึงมีต่อบิดามารดา และจะไม่มีปัญหากับครอบครัวในภายหลัง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๓๙

มีคำกล่าวว่า “เป็นการง่ายที่จะบวชเป็นภิกษุหรือภิกษุณี แต่เป็นการยากในการปฏิบัติธรรมเพื่อบ่มเพาะจิตใจ เป็นการง่ายที่จะโกนหัวบวช แต่เป็นการยากที่จะอุทิศชีวิตเพื่อพระพุทธรศาสนา”

โดยเหตุนี้ จึงมีกฎเกณฑ์ว่าผู้ที่บวชเป็นพระภิกษุณีกับท่านธรรมาจารย์ จะต้องผ่านการเป็น “ผู้เตรียมบวช” เป็นเวลาสองปี โดยจะต้องผ่านการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นตอน ทั้งการท่องบทสวดมนต์ ปฏิบัติธรรม รวมทั้งการทำงานในไร่นาและอื่นๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จนครบทุกขั้นตอนแล้ว ท่านจึงจะทำพิธีบวชให้ ด้วยหวังว่า เมื่อบวชเป็นพระภิกษุณีแล้ว ทุกท่านจะเป็นพุทธบุตรที่ดี ถึงพร้อมทั้งความรู้ ความเข้าใจในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ทั้งปริยัติและปฏิบัติ เป็นผู้อุทิศตนทั้งเพื่อพระศาสนา และเพื่อสังคมโดยสมบูรณ์

ท่านธรรมาจารย์ตั้งข้อกำหนดไว้สำหรับพระภิกษุณีในวัดของท่านสูงกว่าสมาชิกที่เป็นฆราวาส ในบรรดาลูกศิษย์นับล้านของท่าน จึงมีผู้บวชเป็นภิกษุณีในวัดของท่านเพียงร้อยเศษ

สมาชิกของฉือจี้มาจากคนทุกระดับชั้น ทั้งแม่บ้าน นักธุรกิจ คนงาน นักปราชญ์ ชาวนา กรรมกร แพทย์ และนักกฎหมาย

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๔๐

คนเหล่านี้อุทิศตัวเพื่อสังคม ท่านธรรมาจารย์รำลึกในบุญคุณของคนเหล่านี้เสมอ และท่านคอยเตือนให้พวกเขาต้องคอยดูแลสมาชิกในครอบครัวให้ดีเช่นเดียวกับการอุทิศตัวเพื่อภารกิจของมูลนิธิ พวกเขาจะต้องไม่ทอดทิ้งหน้าที่ในครอบครัว และคนในบ้านของตัวเอง

ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นพุทธศาสนิกหรือไม่ ต่างเข้าร่วมงานของห้องจี้ ตามความรักและศรัทธาที่จะช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ท่านธรรมาจารย์เคารพในทุกศาสนา และคอยสอนลูกศิษย์ที่เป็นฆราวาสเสมอว่า แม้พวกเขาไม่ได้บวชเป็นภิกษุณี แต่ทุกคนย่อมสามารถทำงานด้วยจิตใจสากล โดยประยุกต์คำสอนของพุทธศาสนาในที่ทำงานของตน และทำงานให้แก่สังคมได้มากมาย

สำหรับผู้ที่สนใจศึกษาคำสอนของพระพุทธรศาสนา ท่านธรรมาจารย์จะแนะนำให้ นำคำสอนไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันอยู่เสมอ ท่านกล่าวว่า **“เราต้องศึกษาถึงความมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว และกล้าหาญของพระพุทธรองค์ ตลอดจนจิตใจเสียสละของพระองค์เพื่อความดีงาม”** เป็นหลัก ท่านไม่เห็นด้วยกับเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ความเชื่อที่มกมาย และการกระทำใดๆ ก็ตามที่เป็นปฏิปักษ์กับศาสนาอื่น

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๑๔๑

การสร้างรากฐานขององค์กร

เมื่อแรกก่อตั้งมูลนิธิพุทธนีโอจีขึ้นนั้น มูลนิธิเป็นเพียงองค์กรการกุศลเล็กๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หลังก่อตั้งมูลนิธิหนึ่งปีมีสมาชิกเพียงสามร้อยคน ซึ่งขนาดนั้นท่านธรรมาจารย์ก็ไม่สามารถดูแลสมาชิกทุกคนอย่างทั่วถึงได้ ท่านเริ่มต้นจัดระเบียบองค์กร โดยการตั้งกรรมการขึ้น ๑๐ คน และท่านฝึกให้กรรมการเหล่านี้ดูแลกิจการของมูลนิธิ

แน่นอน ท่านเป็นเสาหลักของมูลนิธิ ทั้งกรรมการและสมาชิกล้วนเป็น “สาวก” ผู้ซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อท่าน ทั้งคำพูดและการกระทำของทุกคนล้วนสะท้อนอุดมการณ์และเอกลักษณ์ของนีโอจี ทุกคนจึงจำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์ร่วมกัน ปัญหาคือ ขณะที่มูลนิธิเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว จะดำรงรักษาอุดมการณ์ เอกลักษณ์ และวิสัยทัศน์เหล่านี้ให้มั่นคง ไม่คลอนแคลน และจะสามารถสร้างการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพภายในองค์กรได้อย่างไร

ในระยะแรก ผู้ที่จะเข้ารับเลือกเป็นกรรมการจะต้องมีคุณลักษณะสำคัญคือ ความขยันขันแข็งและความจริงใจที่จะร่วมใน

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๔๒

อุดมการณ์ และทัศนคติของท่านธรรมาจารย์อย่างชัดเจน กรรมการใหม่จะได้รับการดูแลโดยกรรมการอาวุโส ท่านธรรมาจารย์จะเป็นผู้คัดเลือกกรรมการทุกคนด้วยตัวท่านเองและให้การฝึกอบรมระยะสั้นๆ

เมื่อจำนวนกรรมการเพิ่มมากขึ้น ท่านธรรมาจารย์ย่อมไม่สามารถคัดเลือกและฝึกกรรมการแต่ละคนด้วยตัวท่านเอง แม้จะมีการกำหนดคุณสมบัติพื้นฐานไว้สองประการ

ประการแรก คือ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วย **พรหมวิหาร ๔** และ

ประการที่สอง คือ จะต้องมามีคุณลักษณะ ๔ ข้อ คือ **ความจริงใจ (Sincerely) ความมีคุณธรรม (Integrity) ความเชื่อถือได้ (Trust) และความซื่อสัตย์สุจริต (Honesty)**

ต่อมาท่านจึงกำหนด **“ศีลสิบ”** เป็นหลักปฏิบัติของชาวห้องจี้ได้แก่

๑. ไม่ฆ่าสัตว์
๒. ไม่ลักทรัพย์
๓. ไม่ประพฤตินิดในกาม
๔. ไม่พูดเท็จ
๕. ไม่ดื่มสุราเมรัย

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉิ

๑๔๓

๖. ไม่สูบบุหรี่ เสพยาเสพติด หรือกินหมาก
๗. ไม่เล่นการพนัน หรือเก็งกำไรในตลาดหุ้น
๘. ไม่โมโหจนเหียว ต้องถ่อมตน และรักผู้อื่น
๙. ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎจราจร และไม่ร่วมในกิจการทาง
การเมืองหรือเดินขบวน
๑๐. เคารพพ่อแม่ พุดจาและมีท่าทีสุภาพเรียบร้อย

หัวข้อแรก คือศีลห้าในพระพุทธศาสนา

หัวข้อหลัง ท่านธรรมมาจารย์กำหนดเพิ่มเติม

ปัจจุบัน ผู้จะได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการของมูลนิธิ จะต้องผ่านการฝึกอบรมเป็นระยะเวลาสองปี

ปีแรก ผู้ได้รับคัดเลือกจะต้องเข้าฝึกอบรมในหลักสูตรต่างๆ
หลายหลักสูตร เพื่อให้เข้าใจลึกซึ้งในอุดมการณ์และภารกิจของ
นี้อัจฉิ หลังจากนั้นจะทำหน้าที่เป็น “กรรมการฝึกงาน” กับผู้ที่เป็น
กรรมการอยู่แล้ว โดยฝึกปฏิบัติกับพี่เลี้ยงเป็นเวลาหนึ่งปีเต็มจนครบ
ถ้วน และผ่านการประเมินแล้วจึงจะได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการ
เต็มตัว

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔๔

งานหลักงานหนึ่งของกรรมการฉือจี้คือ การหาเงินบริจาค ท่าน
ธรรมาจารย์เน้นย้ำว่า วัตถุประสงค์สำคัญมิใช่ตัวเงิน แต่คือการดึง
เอาความรักความเมตตาจากหัวใจของผู้คนออกมา ในกระบวนการ
หาเงินบริจาค กรรมการจะมีโอกาสพบปะและทำความรู้จักคุ้นเคย
กับบรรดาสมาชิก และช่วยเหลือแก้ปัญหาให้แก่สมาชิก งานช่วย
เหลือและเข้าใจผู้อื่นเหล่านี้ย่อมช่วยให้กรรมการสามารถเข้าใจชีวิต
จิตใจของตนเอง และมีโอกาสส่มเพาะจิตใจตนเองควบคู่ไปกับการ
ทำงานเพื่อบรรลุมารกิจของฉือจี้ ด้วยกระบวนการเหล่านี้ กรรมการ
และสมาชิกฉือจี้สามารถเรียนรู้ความหมายที่แท้จริงแห่งชีวิต

การวางโครงสร้างของมูลนิธิตามหลักพรหมวิหาร ๔ และ
หลัก ๔ ประการ ตลอดจนถึง ๑๐ และการบริหารงานด้วยความรัก
ความเมตตา ทำให้สมาชิกที่ขยายจำนวนขึ้นอย่างมากสามารถ
หล่อหลอมทั้งอุดมการณ์ ความเชื่อ และวิถีปฏิบัติให้เป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกัน และอยู่ในมาตรฐานเดียวกันได้อย่างได้ผลและมี
ประสิทธิภาพ เป็นกระบวนการเรียนรู้จากกันและกัน ภายใต้การนำ
ของท่านธรรมาจารย์ ซึ่งทำหน้าที่ปลูกศรัทธาและกลมเกลียวกัน
เรื่องชีวิตให้ชาวฉือจี้ทุกคนเต็มใจ และพร้อมถือปฏิบัติทั้งต่อตนเอง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔๕

และในการทำงานเพื่อผู้อื่นร่วมกับเพื่อนสมาชิก ท่านธรรมอาจารย์ ไม่เพียงกำหนดวิธีปฏิบัติให้เท่านั้น แต่ได้ปฏิบัติเป็นแบบอย่างให้ทุกคนพร้อมใจเดินตามด้วยศรัทธาอย่างเต็มหัวใจ

การสร้างค่านิยมร่วม

อาสาสมัครของฉือจี้รายหนึ่งรับดูแลเด็กคนหนึ่ง ซึ่งเพิ่งได้รับการปล่อยตัวออกจากสถานพินิจ เด็กคนนี้เติบโตมาในครอบครัวเลี้ยงเดี่ยวโดยพ่อซึ่งชอบใช้ความรุนแรง เป็นผลให้เด็กกระทำความผิดโดยก่อความรุนแรงและถูกลงโทษ

ระหว่างการดูแลอย่างดีของสมาชิกฉือจี้รายนั้น เด็กประพฤติตัวดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จนกระทั่งถึงกำหนดที่เด็กจะได้รับการปล่อยตัวถาวร ผู้พิพากษาได้สอบถามอาสาสมัครคนนั้นว่าจะรับดูแลเด็กต่อไปหรือไม่ และถ้าเป็นไปได้ช่วยรับเด็กที่มีภูมิหลังคล้ายกันไปด้วยดูแลเพิ่มอีกสักสองสามคนจะได้ไหม

ทั้งอาสาสมัครและเด็กต่างมีความรักต่อกันเป็นอันดี และประสงค์จะอยู่ด้วยกันต่อไป แต่พ่อเด็กไม่ยอม พ่อเด็กต้องการเลี้ยง

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๔๖

ดูลูกเอง และขู่จะทำร้ายครอบครัวของอาสาสมัครรายนั้นหากเขา
พรากลูกของตนไป ทำให้อาสาสมัครเกิดความวิตกกังวลเป็นอย่างมาก
และได้ไปขอคำปรึกษาจากท่านธรรมาจารย์

หลังจากฟังเรื่องราวแล้ว ท่านธรรมาจารย์ได้ตั้งคำถามว่า

“สามีของเธอเห็นด้วยกับการที่เธอรับเลี้ยงดูเด็กหรือไม่”

“ไม่หรอกค่ะ” เธอตอบ

“แล้วพ่อของเด็กล่ะ”

“เขาไม่พอใจมาก ดิฉันได้ยืนยันว่าเขาพยายามจะมาบ้านดิฉัน
และมีทำที่คุกคามมาก” เธอตอบ

ท่านธรรมาจารย์พูดกับอาสาสมัครอย่างเคร่งขรึมว่า “คิดดูให้ดี
คุณพ่อสองคนไม่เห็นด้วยกับการที่เธอจะรับเด็กมาเลี้ยง ถ้าเธอ
ขึ้นรับเข้ามา เธอจะไม่สามารถประกันความปลอดภัยของเธอเอง
เธอกำลังสร้างปัญหาให้ถึงสองครอบครัว จะดีหรือ”

ฟังแล้ว เธอถึงกับพูดไม่ออก

ท่านธรรมาจารย์กล่าวต่อไปว่า “การรับดูแลเด็กเธอต้องใช้เวลา
มากไหม”

เรื่องเล่าจากชาวเน็ต

๑๔๗

“มากค่ะ ดิฉันต้องแบ่งเวลาให้ถึงครึ่งหนึ่ง”

“ถูกแล้ว เธอต้องเสียเวลาไปทำสิ่งที่เธออยากจะทำ ที่จริงการดูแลเด็กเป็นเรื่องดี แต่เมื่อมันสร้างปัญหาให้ถึงสองครอบครัว ขณะที่พ่อเด็กต้องการรับลูกกลับไปเลี้ยงดูเอง เป็นเรื่องที่ถูกต้อง ความตั้งใจดีของเธอไม่เพียงแต่ทำให้เขาโกรธ แต่อาจเป็นอันตรายต่อครอบครัวของเธอเองด้วย น่าจะมีอะไรไม่ถูกแล้ว ไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่าหรือ”

คำพูดของท่านธรรมาจารย์ ทำให้อาสาสมัครรายนั้นเข้าใจหลักที่ท่านเคยสอน ที่ว่า **“ในการช่วยเหลือคนหนึ่ง จะต้องไม่ไปทำร้ายคนอื่น”** เธอจึงต้องตัดสินใจ รับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่ ขอให้หาทีมงาน มีอาสาสมัครที่สามารถช่วยทั้งเด็กและพ่อเด็ก ด้วยความหวังว่า การช่วยกันเป็นทีมจะช่วยแก้ปัญหานี้ได้ดีกว่าเธอลำพังคนเดียว

ท่านธรรมาจารย์ย้ำเสมอว่า **“การทำความดี จะต้องใช้ทั้งหัวใจ และสติปัญญาควบคู่กัน ผลจึงจะยั่งยืน”** งานการกุศลทุกอย่างจะมีการประเมินอย่างรอบคอบ มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง มีการวิเคราะห์โดยผู้เชี่ยวชาญก่อนที่จะลงมือทำ ท่านตั้งหลักไว้ว่า

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔๘

งานของฉือจี้ทุกอย่างจะต้องทำกันเป็นทีม มิใช่ฉายเดี่ยว
ตัวอย่างเช่น เงินช่วยเหลือทุกบาททุกสตางค์จะต้องบริจาคในนามของมูลนิธิ มิใช่ในนามของใครคนใดคนหนึ่ง เพื่อว่าผู้รับความช่วยเหลือจะไม่ทำความลำบากใจให้แก่อาสาสมัคร โดยการขอความช่วยเหลือตรงจากอาสาสมัคร นอกจากนั้น การบริจาคในนามมูลนิธิยังทำให้สามารถกระจายการบริจาคได้อย่างยุติธรรม มีเหตุผลที่ดี และก่อประโยชน์แก่ทุกคน

ท่านพูดเสมอว่า **“นี่ไม่ใช่งานส่วนตัวของอาตมา แต่เป็นผลงานของชาวฉือจี้ทุกคน”** ฉือจี้เป็นองค์กรที่ทำงานเป็นทีม ทุกคนต่างมีหน้าที่ต้องทำเพื่อเป้าหมายร่วมกัน ไม่ใช่งานที่ทำแบบตัวใครตัวมัน เพราะทุกคนต่างเป็นแรงบันดาลใจให้แก่ปณิธานของมูลนิธิ และทุกคนต่างมีส่วนร่วมในความสำเร็จด้วยกัน

มหาศาลาจิ้งซือ

ใกล้ๆ กับโรงพยาบาลฉือจี้แห่งแรกที่เมืองฮวาเหลียน มีศาลาขนาดใหญ่มโหฬาร คือ **“มหาศาลาจิ้งซือ”** หรือ **“มหาศาลาสงบคิด”**

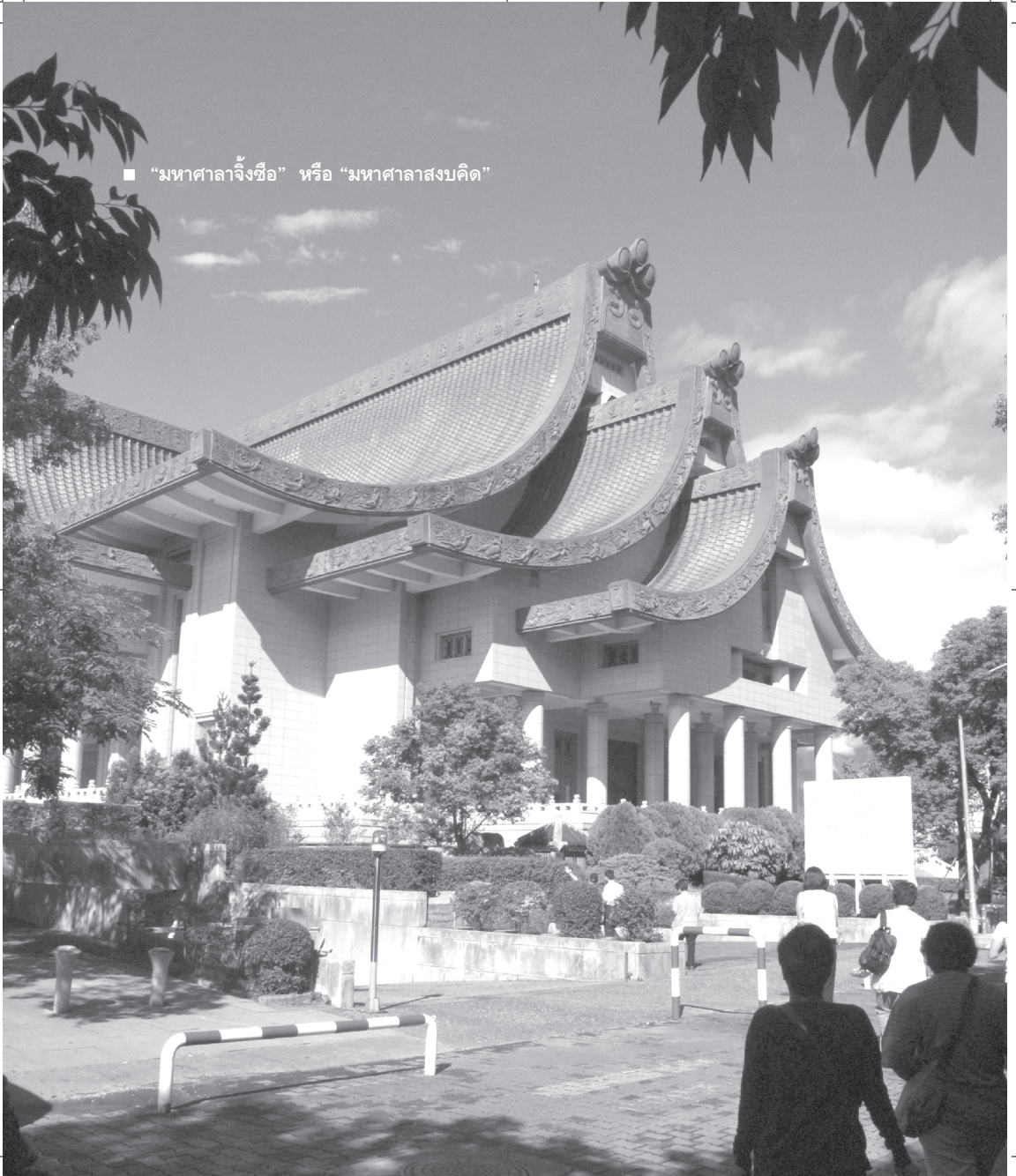
เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔๙

ท่านธรรมาจารย์เจิ้งเหยียนได้ตัดสินใจสร้างมหาศาลาแห่งนี้ขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ทันทีที่ท่านประกาศแนวคิดของโครงการออกไป ผู้คนจำนวนมากทั้งที่เป็นสมาชิกของฉือจี้และบุคคลทั่วไปพากันประหลาดใจ เพราะสิ่งที่ฉือจี้แสดงภาพลักษณ์มาโดยตลอดคือ ความสมถะ อ่อนน้อม ถ่อมตน เงินบริจาคทุกบาททุกสตางค์มุ่งเพื่อการกุศลทั้งหมดทั้งสิ้น แล้วเหตุใดท่านธรรมาจารย์จึงตัดสินใจสร้างมหาศาลาอันใหญ่โตโอฬารและต้องใช้เงินมากมายขนาดนั้น

เหตุผลสำคัญของท่านธรรมาจารย์ก็คือ ท่านเห็นว่างานของฉือจี้เติบโตและซับซ้อนขึ้นมาก จำเป็นต้องมีศูนย์กลางการทำงานที่พอเพียงสำหรับรองรับงานทั้งในขณะนั้น และที่จะขยายออกไปอีกในอนาคต

แม้จะเป็นมหาศาลาขนาดใหญ่ แต่ไม่ได้หมายความว่าท่านจะลบทิ้งอุดมการณ์ตามคำสั่งสอนของท่านอุปัชฌาจารย์ของท่านคือ ท่านอื่นเช่น สิ่งที่ท่านประสงค์คือท่านต้องการแสดงจิตวิญญานของฉือจี้และเพื่อถวายเป็นพุทธบูชาข้อแตกต่างสำคัญจากวัดแห่งอื่นๆ ก็คือ มหาศาลาแห่งนี้จะเป็นศูนย์กิจกรรมทางศิลปะและวัฒนธรรมของฉือจี้

■ “มหาศาลาจั๊งซือ” หรือ “มหาศาลาสงบคิด”

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๕๑

ภายในมหาศาลา ส่วนที่กินเนื้อที่มากที่สุดคือ หอประชุมขนาดใหญ่ที่สามารถจัดประชุมนานาชาติ มีอุปกรณ์ที่สามารถช่วยแปลภาษาต่างๆ ได้หลากหลาย ให้สามารถจัดประชุมทั้งด้านพุทธศาสนา ด้านการแพทย์ และด้านวิชาการอื่นๆ นอกนั้นเป็นส่วนสำหรับจัดนิทรรศการ แสดงประวัติ ผลงาน พร้อมเอกสาร หลักฐาน จดหมายเหตุ และสิ่งของต่างๆ มีหอที่ระลึกสำหรับเฉลิมฉลองเหตุการณ์ หรือบุคคลเพื่อสร้างแรงบันดาลใจ ตลอดจนห้องบรรยาย เพื่อส่งเสริมงานด้านสังคม วัฒนธรรม และการบรรยายเพื่อส่งเสริมพุทธศาสนา นอกจากนี้ในมหาศาลายังเป็นที่ตั้งสำนักงานใหญ่ของฉือจี้ด้วย

ระหว่างการวางแผนก่อสร้าง ท่านธรรมาจารย์ประสงค์จะให้มหาศาลาแห่งนี้เป็นเสมือนป้อมปราการสุดท้ายทางจิตวิญญาณของฉือจี้ เป็นถาวรวัตถุที่จะใช้ไปตราบชั่วลูกชั่วหลาน ท่านตัดสินใจเลือกใช้หลังคาเป็นแผ่นทองแดงแทนกระเบื้อง เพราะบริเวณแถบนั้นอยู่ใกล้ทะเล ความชื้นสูง ถ้าใช้กระเบื้องอาจต้องเปลี่ยนบ่อย ทำให้ยุ่งยากและค่าใช้จ่ายจะแพงกว่าในระยะยาว

มหาศาลาสร้างเสร็จสามารถเปิดใช้ได้เป็นส่วนๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยไม่มีการรอกฤกษ์ยามใดๆ ปัจจุบันมหาศาลาจึงชื่อมี

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๕๒

สถานะเป็นศูนย์กลางด้านวัฒนธรรมทางภาคตะวันออกเฉียงใต้หวัน โดยไม่เป็นเพียงสถานที่ที่ชาวพุทธจะต้องไปเยือนเท่านั้น แต่เป็นสถานที่แสดงจิตวิญญาณของชาวพุทธ และเป็นป้อมปราการทางจิตวิญญาณด้านประวัติศาสตร์ การศึกษา และศาสนา

ภายในหอประชุมและทุกส่วนของมหาศาลามีทั้งความงามและความเรียบง่าย เรือนจำลองของสมณารามจึงซึบจนเวทีหอประชุมรวมทั้งภาพขนาดมหึมาบนฉากหลังเป็นภาพพระพุทธรองค์ทรงอุปโลกด้วยเมตตา สามารถสร้างทั้งศรัทธาและความขลังได้อย่างดี เก้าอี้นั่งออกแบบไว้อย่างเรียบง่ายแต่ใช้ประโยชน์ได้อเนกประสงค์อย่างยิ่ง

กิจกรรมภายในมหาศาลาซึ่งมีการถ่ายทอดออกไปทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ช่วยให้ประชาชนทั่วโลกสามารถเข้าใจในวัฒนธรรมอันมั่งคั่งและหลากหลายของชาวพุทธ ผู้มีโอกาสไปเยือนสถานที่แห่งนี้จำนวนไม่น้อยได้รับแรงบันดาลใจเข้าเป็นสมาชิกของฉือจี้และเดินตามแนวทางพระโพธิสัตว์

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๕๓

ปรัชญาการหาเงินเพื่อการกุศล

เกร์ โย ประธานสภาชาวฉือจี้แห่งแคนาดา เป็นนักธุรกิจ มองเห็น “ลู่วาง” การหาเงินให้แก่มูลนิธิ ๒ วิธี

วิธีแรก เขามองเห็นว่า ที่ดินรอบๆ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ของฉือจี้ ทำเลดีมาก เหมาะแก่การลงทุนหาผลประโยชน์ จึงเห็นควร ซื้อที่ดินรอบๆ นั้นก่อนที่นักลงทุนรายอื่นจะ “คว้า” ไป

วิธีที่สอง คือ การนำเงินบริจาคส่วนหนึ่งไปลงทุนในตลาดหุ้น ซึ่งจะทำให้เงินงอกเงยขึ้นมากกว่าดอกเบี้ยที่ได้เพียงเล็กน้อย เขาจึง เสนอความคิดนี้ต่อท่านธรรมอาจารย์ ด้วยเหตุผลตรงไปตรงมาว่า ถ้าได้เงินมากขึ้น ฉือจี้จะได้ทำงานกุศลได้มากขึ้น

ท่านธรรมอาจารย์ฟังข้อเสนอลแล้วไม่แสดงความสนใจ เขาขอให้ เวลาผ่านไประยะหนึ่งจึงทวงถามท่านอีก ท่านตอบอย่างหนักแน่นว่า

“เธอไม่ต้องมาพูดเรื่องนี้อีก เธอไม่ใช่คนเดียวที่เสนอเรื่องนี้ แต่เอาตมไม่เห็นด้วย”

ท่านธรรมอาจารย์ยอมรับว่า ฉือจี้ต้องการเงินบริจาคเพื่อการกุศล

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๕๔

จำนวนมาก แต่ในการเชิญชวนคนบริจาคนั้น จำนวนเงินไม่ใช่เป้าหมายสำคัญ สิ่งที่สำคัญกว่า คือการกระตุ้นให้เกิดความรักและความห่วงใยผู้อื่นขึ้นในหัวใจของทุกคน

ท่านกล่าวว่า “อาตมาหวังว่า ทุกคนจะเข้ามาร่วมและบ่มเพาะในงานการกุศลนี้ และหวังว่าทุกคนจะสามารถบริจาคอย่างต่อเนื่อง เรากำลังช่วยผู้ทุกข์ยาก ขณะเดียวกันเราต้องการโน้มน้าวให้คนมั่งมีเจือจานแก่ผู้ที่มีน้อย เป็นเรื่องที่สำคัญมากที่เราจะต้องกระตุ้นความรักของพวกเขา สอนพวกเขาให้ทำความดี และช่วยกันบ่มเพาะพืชพันธุ์แห่งความเมตตาให้เกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขา”

นี่คือเอกลักษณ์ของฉือจี้ ถ้าฉือจี้มุ่งที่ตัวเงินเป็นหลัก และใช้วิธีหาเงินจากการลงทุน ฉือจี้ก็คงเหมือนองค์กรธุรกิจทั่วไป

ด้วยการยึดมั่นในหลักการ ขณะที่มิไครองการงานกุศลขยายออกไปเรื่อยๆ ทำให้สถานะทางการเงินของฉือจี้เป็น “ตัวแดง” อยู่เสมอ เพราะเงินบริจาคที่เข้ามาจะไม่เคยพอแก่ความต้องการ แต่สถานะทางบัญชีเช่นนี้ย่อมเป็นสิ่งกระตุ้นให้ทุกคนต้องระมัดระวังในทั้งสองด้าน ด้านหนึ่ง คือต้องช่วยกันทำงานหนักเพื่อหาเงินเข้ามาตลอด

เรื่องเล่าจากชาว นี้อัจฉี

๑๕๕

เวลา อีกด้านหนึ่งต้องระมัดระวัง มิให้มีการนำเงินไปใช้โดยไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของมูลนิธิ เพราะหากเกิดปัญหาความไม่ซื่อสัตย์ สุจริต เงินบริจาคก็จะหยุดหลังไหลเข้ามาอย่างแน่นอน

ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ท่านธรรมาจารย์เตรียมเริ่มโครงการใหญ่ ระยะที่สองของนี้อัจฉี คือ การขยายโรงพยาบาล การสร้างวิทยาลัย พยาบาล และโครงการก่อสร้างอื่นอีกหลายโครงการ โครงการเหล่านี้ จะต้องใช้เงินหลายหมื่นล้าน ซึ่งจะเป็นภาระหนักของบรรดา กรรมการมูลนิธิ พวกเขาจะหาเงินมาได้อย่างไร แต่ท่านธรรมาจารย์ ยังคงมีความเชื่อมั่นศรัทธา และบรรดากรรมการต่างไม่เห็นว่า เป็นปัญหา ทุกคนมองว่าโครงการเหล่านี้คือโอกาส เพราะการสร้าง สิ่งที่มีมองเห็นเป็นรูปธรรมย่อมเป็นเครื่องดึงดูดศรัทธา ความรัก ให้หลังไหลเข้ามา

แนวทางของท่านธรรมาจารย์ได้พิสูจน์ชัดเจนว่าเป็นแนวทาง ที่ถูกต้อง อุดมการณ์ของท่านคือ ไม่ให้ความสำคัญที่จำนวนเงิน แต่คือการมุ่งสร้างความบริสุทธิ์ให้แก่จิตใจผู้คนเพื่อช่วยกันสร้าง **“แดนบริสุทธิ์”** ขึ้นในโลกนี้

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๕๖

การบริหารเวลา

เมื่อโลกพัฒนาเข้าสู่ยุคอุตสาหกรรม มีการผลิตสินค้า อาหาร ยานพาหนะ และเครื่องทุ่นแรงต่างๆ ออกมามากมาย นักปราชญ์ ตะวันตกพากันคิดว่าต่อไปมนุษย์จะทำงานน้อยลงๆ และมีเวลาว่างมากขึ้น แต่ระบบการแข่งขันและระบบการสะสมในระบบทุนนิยม มนุษย์กลับต้องทำงานหนักขึ้นและมากขึ้นจนแทบไม่มีเวลาว่าง

วันหนึ่งมีนักธุรกิจคนหนึ่งสอบถามท่านธรรมจารย์ว่า “ผมมี หน้าที่มากมายในแต่ละวัน และมีงานทำไม่รู้จักหมดสิ้น และมี ปัญหาต่างๆ มากมายให้ต้องแก้ ผมไม่เคยรู้สึกว่ามีเวลาพอ และ รู้สึกอยู่ภายใต้ความกดดันอยู่เสมอ งานของห้องจี้ก็มีมากมาย และ ท่านอาจารย์ก็ดูจะมีงานทำไม่รู้จบ ไม่ทราบที่ท่านอาจารย์บริหาร เวลาและอารมณ์อย่างไร”

ท่านธรรมจารย์ตอบว่า “จิตใจอาตมาเหมือนกระจก เมื่อต้อง รับแขกมากมายหรือมีงานมากมายต้องทำ เวลาคนหนึ่งเข้ามาหา ตัวตนและปัญหาของพวกเขาจะสะท้อนเข้ามาในจิตใจของอาตมา และเมื่อเขาลาจากไป ตัวตนและปัญหาของพวกเขา ก็หายไปจากใจ

เรื่องเล่าจากชาวเหนือใจ

๑๕๗

ของอาตมาด้วย และอาตมาก็พร้อมที่จะรับแขกคนต่อไปหรือปัญหา
เรื่องต่อไป”

ท่านกล่าวถึงเวลาว่า “คนมักพูดว่าเวลาผ่านไปแต่ละวันๆ แต่
อาตมาต้องมองเวลาเป็นวินาทีๆ ในการทำความดีนั้น เวลาแต่ละ
วินาทีมีค่า”

ยามใดที่ท่านเกิดห้อหรือเหนื่อยหน่าย จะมีเสียงเตือนจาก
ภายในว่า “ไม่มีใครบังคับให้เธอทำสิ่งเหล่านี้ ขอให้นึกถึงเหตุการณ์ที่
ทำให้เธอเลือกเดินบนหนทางสายนี้ เราจะต้องเรียกสติกลับคืนมา”

เหตุการณ์สำคัญเหตุการณ์หนึ่งก็คือ เมื่อท่านธรรมจารย์ไป
เห็นกองเลือดที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง และได้ทราบว่าเป็นกองเลือด
ของหญิงชนชาติกลุ่มน้อยที่แ่้งลูกและตกเลือด แต่ต้องกลับออกไป
โดยไม่ได้รับการรักษา เพราะไม่มีเงินแปดพันเหรียญเป็นค่ามัดจำ
ให้แก่โรงพยาบาลก่อนจะรับไว้รักษา เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นแรง
บันดาลใจสำคัญทำให้ท่านธรรมจารย์ตัดสินใจสร้างโรงพยาบาล
ที่มีกฎเกณฑ์ว่าจะไม่มีการเรียกเงินค่ามัดจำจากคนไข้ก่อนการ
รักษาโดยเด็ดขาด

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๕๘

รางวัลแห่งความดี

ผลงานมากมายของฉือจี้ ทำให้ท่านธรรมาจารย์ได้รับรางวัลมากมาย ตัวอย่างเช่น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ วัดของท่านได้รับรางวัลวัดที่ทำงานสวัสดิการสังคมสูงสุดของไต้หวัน, พ.ศ. ๒๕๒๙ ท่านธรรมาจารย์ได้รับเหรียญรางวัลชั้นหนึ่งจากรัฐบาล ซึ่งนับเป็นรางวัลสูงสุดอันดับสองในฝ่ายพลเรือนของไต้หวัน, พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้รับรางวัลด้านบริการสังคมและวิทยาศาสตร์จากมูลนิธิไต้หวันอเมริกาในสหรัฐอเมริกา, พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้รับรางวัลแม็กไซไซ สาขาผู้นำชุมชน เป็นต้น รางวัลและความชื่นชมหลังไหลเข้ามามากมาย แต่ท่านธรรมาจารย์ยังคงอ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ ท่านเน้นเสมอว่า

“ความสำเร็จของฉือจี้เป็นผลจากการทำงานเป็นทีม”

ในพิธีรับรางวัลแม็กไซไซ ซึ่งมอบแก่ตัวแทนของท่านธรรมาจารย์ คือสำนักงานเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของไต้หวัน ในกรุงมะนิลา ซึ่งทำหน้าที่คล้ายสถานทูตของไต้หวัน ท่านธรรมาจารย์ได้เขียนสุนทรพจน์ ซึ่งนำไปอ่านในพิธีนั้นว่า

“ปราชญ์จีนโบราณกล่าวว่า ไม่มีอะไรภายใต้สวรรค์ที่สำเร็จได้

เรื่องเล่าจากชาว ฌ็องจี

๑๕๙

ด้วยคนคนเดียว ทุกสิ่งล้วนสำเร็จได้โดยคนหนึ่งต่อจากอีกคนหนึ่ง และจากรุ่นสู่รุ่น - ความสำเร็จของมูลนิธิฌ็องจีในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา สร้างขึ้นโดยชาวพุทธจำนวนมากที่ทำงานหนัก กรรมการและสมาชิกของมูลนิธิ และผู้คนที่มีความตั้งใจเปี่ยมด้วยกรุณาและความรัก”

เงินรางวัล ๓ หมื่นเหรียญสหรัฐ ท่านมอบครึ่งหนึ่งให้รัฐบาลฟิลิปปินส์นำไปช่วยผู้ประสบภัยจากภูเขาไฟระเบิด อีกครึ่งหนึ่งท่านมอบให้แก่งานบรรเทาทุกข์ในสาธารณรัฐประชาชนจีน

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ มหาวิทยาลัยจีนแห่งฮ่องกงตัดสินใจมอบปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ทางด้านสังคมศาสตร์แก่ท่านธรรมาจารย์ โดยมหาวิทยาลัยมีกฎเกณฑ์ว่าจะต้องเดินทางไปรับด้วยตนเอง แต่เพราะโรคหัวใจขาดเลือดทำให้ท่านธรรมาจารย์ไม่เคยเดินทางออกนอกไต้หวันเลย ลูกศิษย์พยายามขอให้ท่านเดินทางไปรับปริญญานี้ เพราะเป็นการเดินทางที่ไม่ไกล ท่านชอบคุณงามความดี มหาวิทยาลัย แต่ปฏิเสธที่จะเดินทางไปรับด้วยตนเอง หลังจากนั้นท่านก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้อีก ในขณะที่ลูกศิษย์หลายคนพากันผิดหวัง แต่แล้วทางมหาวิทยาลัยเองกลับเป็นฝ่ายยกเว้นกฎเกณฑ์ ยอมมอบปริญญาให้แก่ท่านธรรมาจารย์ โดยให้ตัวแทนไปรับ ทำให้ลูกศิษย์

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๖๐

พากันดีใจมาก

อีกครั้งหนึ่ง มูลนิธิซึ่งตั้งโดยไมเคิล แจ็คสัน ได้เตรียมมอบรางวัลงานสังคมสงเคราะห์ที่ดีเด่นแก่ท่านธรรมาจารย์ลูกศิษย์คนสำคัญในสหรัฐอเมริกา พากันดีใจ และคอยยื่นคอยขอให้ท่านไปรับรางวัลนี้ เพราะเหตุผลสองด้าน ด้านหนึ่ง ขณะนั้นไมเคิล แจ็คสัน กำลังมีชื่อเสียงโด่งดังมาก การได้รับรางวัลดังกล่าวย่อมจะเป็นประโยชน์ต่องานประชาสัมพันธ์และรณรงค์หาทุนของมูลนิธิได้เป็นอันมาก อีกด้านหนึ่งลูกศิษย์เห็นว่า ขณะนั้นการแพทย์เจริญขึ้นมาก โรคหัวใจของท่านไม่น่าจะเป็นอุปสรรคแก่การเดินทาง เพราะสามารถจัดยาอุปกรณ์ และมีแพทย์ร่วมเดินทางไปดูแลด้วย ท่านธรรมาจารย์ฟังลูกศิษย์แล้วไม่ได้โต้ตอบ ได้แต่จ้องหน้าลูกศิษย์เขม็ง และปฏิเสธที่จะไปรับรางวัลดังกล่าว

ปรากฏว่าทางมูลนิธิของไมเคิล แจ็คสัน ตัดสินใจเปลี่ยนไปมอบรางวัลให้แก่อลิซาเบธ เทย์เลอร์ ในฐานะที่ได้ทุ่มเททำงานช่วยเหลือด้านสิทธิของผู้ป่วยเอดส์ ซึ่งในงานมีการถ่ายทอดพิธีรับรางวัลทางโทรทัศน์ จัดแบบการมอบรางวัลให้แก่ดารามีการร้องเพลงและเต้นรำท่ามกลางแสงสีมากมาย ถ้าท่านธรรมาจารย์เดินทางไปร่วมพิธี

เรื่องเล่าจากชาวฉ็ฉี่จี่

๑๖๑

รับรางวัลครั้งนั้น คงจะประดักประเดิดอย่างมาก

บางคนทำงานหนักเพียงเพื่อชื่อเสียงและโชคลาภ สุดท้ายก็เจอแต่ความว่างเปล่าในบั้นปลาย หรือแม้จะประสบความสำเร็จ แต่ก็เป็นเพียงสิ่งผิวเผินและไม่ใช่ของจริง คนฉลาดย่อมมุ่งเน้นที่ผลแห่งความดีโดยแท้จริง ชื่อเสียงย่อมมาเองในระยะยาว

มีบางคนวิพากษ์วิจารณ์อาสาศัมครชาวฉ็ฉี่จี่ที่มักแต่งเครื่องแบบชุดเสื้อสีฟ้ากางเกงขาวพร้อมธงฉ็ฉี่เวลาออกไปทำงานอาสาศัมคร โดยวิจารณ์ว่าเป็นการโอ้อวดตนเอง โดยไม่ตระหนักว่า แท้จริงอาสาศัมครเหล่านั้นเพียงต้องการแสดงตนว่าเป็นใคร มาทำงานอะไรเท่านั้น

ปรับองค์กรให้บรรเทาทุกข์ได้ฉับไว

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้วันถูกกระหน่ำด้วยพายุไต้ฝุ่นเฮิร์บทางภาคกลางและภาคใต้ของประเทศ หลายเมืองมีน้ำท่วมสูง ผู้คนต้องขึ้นไปอยู่ชั้นสอง และออกมารับการช่วยเหลือตามระเบียบบ้าน เนื่องจากน้ำท่วมสูงอย่างรวดเร็ว ทำให้คนจำนวนมากไม่มีเวลา

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๖๒

เตรียมตัว กระแสน้ำยังทำลายเส้นทางคมนาคม ทำให้การช่วยเหลือไปถึงผู้เคราะห์ร้ายได้ช้า

เมื่อหน่วยบรรเทาทุกข์หน่วยแรกของฉือจี้ไปถึง ชาวบ้านต่างพากันบ่นว่า “ทำไมมาช้าจัง” คำถามนี้สร้างความสะเทือนใจให้แก่ท่านธรรมจารย์อย่างมาก และทำให้ท่านตระหนักว่า

“ความรวดเร็วฉับไว คือหัวใจสำคัญของงานบรรเทาทุกข์”

จากการวิเคราะห์ปัญหาพบว่า สาเหตุที่ชาวฉือจี้ไม่สามารถไปให้การช่วยเหลืออย่างฉับพลัน เพราะเส้นทางคมนาคมถูกตัดขาด ท่านธรรมจารย์จึงคิดว่าจะต้องแก้ไข เริ่มจากคำถามว่า “จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าชาวบ้านในบริเวณที่เกิดพิบัติภัยลุกขึ้นมาช่วยกันเอง”

ท่านทราบดีว่ากรรมการของฉือจี้ต่างกระจายกันอยู่ในชุมชนอยู่แล้ว ย่อมสามารถทำงานนี้ได้เลยถ้ามีการปรับโครงสร้างองค์กร ฉือจี้เสียใหม่ และยอมเป็นการดีกว่า ถ้าชาวบ้านที่ต้องขึ้นไปรอคอยความช่วยเหลือบนระเบียงชั้นสองจะมีการเตรียมการประสานงานกับชาวฉือจี้ไว้ล่วงหน้า ฉะนั้น มีแต่ให้ชาวบ้านเตรียมช่วยตัวเองได้ในเบื้องต้น งานบรรเทาทุกข์ก็จะมีประสิทธิภาพและใช้เวลาได้สั้นที่สุด

เรื่องเล่าจากชาวเครือข่าย

๑๖๓

บทเรียนจากใต้ฝุ่นเฮิร์บ ทำให้ท่านกรรมการตัดสินใจปรับโครงสร้างองค์กรเครือข่ายขนาดใหญ่ แต่เดิมกรรมการอาวุโสของมูลนิธิจะดูแลญาติมิตรที่อยู่ห่างไกลกัน ก็ปรับเปลี่ยนกรรมการแต่ละคนดูแลสมาชิกในชุมชนของตนเองแทน

การปรับโครงสร้างองค์กรครั้งนั้น ก่อให้เกิดผลกระทบทางจิตวิทยาแก่กรรมการจำนวนมาก เพราะโครงสร้างเดิมกรรมการจะเชื่อมโยงกับบรรดาญาติมิตรที่รู้จักคุ้นเคยกันอย่างดี จึงทำงานด้วยกันได้อย่างดี โครงสร้างใหม่ทำให้ต้องสร้างกลุ่มขึ้นใหม่โดยยึดพื้นที่เป็นหลัก ซึ่งกรรมการหลายคนพบว่าเป็นการยากที่จะหล่อหลอม “อุดมการณ์” ของเครือข่ายขึ้นในหมู่เพื่อนบ้าน และหลายคนรู้สึกว่ “ความเป็นพี่น้อง” ของเครือข่ายเดิมถูกแยกสลายไป สมาชิกจำนวนมากรู้สึกยากลำบากในการปรับตัวเข้ากับระบบใหม่ การเปลี่ยนแปลงนี้ก่อให้เกิดปัญหาท้าทายอย่างมากต่อระบบความยึดโยงผูกพันที่มีมาแต่เดิมของบรรดากรรมการเครือข่าย

โครงสร้างที่จัดใหม่ ทำให้มีหลายชุมชนที่มีกรรมการอาวุโสหลายคน แต่บางชุมชนเหลือกรรมการเพียงหนึ่งหรือสองคน ตัวอย่างเช่น **คุณหลิน เย่ห์หยุน** ซึ่งเดิมทีดูแลกรรมการนับร้อยคน

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๖๔

แต่เมื่อจัดโครงสร้างใหม่เธอกลายเป็นกรรมการคนเดียวในชุมชนของเธอ นั่นแปลว่า เธอต้องไปตั้งต้นใหม่ ด้วยการเริ่มต้นจากงานพื้นฐาน เช่น งานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม กรรมการอาวุโสหลายคนพูดอย่างเปิดอกหลังจากผ่านไประยะหนึ่งแล้วว่า ยังไม่คุ้นกับระบบใหม่

อย่างไรก็ดี แม้กรรมการส่วนใหญ่จะไม่พอใจกับระบบใหม่ แต่ก็เห็นด้วยว่าต้องลองพยายาม ทั้งนี้เพราะความเคารพและเชื่อมั่นในการตัดสินใจของท่านธรรมาจารย์ที่มุ่งจะนำความช่วยเหลือไปถึงชุมชนที่เดือดร้อนโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้ไม่มีใครเชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้นจะเป็นผลดี โชคดี เมื่อเกิดภัยพิบัติรุนแรงขึ้นอีก ปรากฏว่าชาวห้องจี้สามารถนำความช่วยเหลือเข้าไปในบริเวณที่เกิดพิบัติภัยได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพจริง ชาวห้องจี้จึงยอมรับว่าผลอันน่าพอใจนั้นเกิดเพราะการปรับโครงสร้างใหม่นั้นเอง

การปรับโครงสร้างครั้งใหญ่คราวนั้น นับว่าท่านธรรมาจารย์เสี่ยงมาก แต่ท่านประสบความสำเร็จจากเหตุปัจจัยสำคัญ คือ

ประการแรก ท่านพิจารณาปรับวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายคือยึดหลักการ คือ “มหากฤษฎาแก่คนแปลกหน้า มหาเมตตาแก่

เรื่องเล่าจากชาว นีโอจี

๑๖๕

ทุกคน” และ “**ให้มีความสุขและบรรเทาทุกข์ ช่วยคนจน ให้การศึกษา แก่คนมีมี**” หลักการเหล่านี้แปลว่าจะต้องบรรเทาทุกข์แก่ผู้เดือดร้อน ในเวลาอันรวดเร็ว เมื่อท่านธรรมจารย์พบว่า นีโอจีไม่สามารถให้การ ช่วยเหลือแก่ผู้เดือดร้อนอย่างยิ่งอย่างทันเหตุการณ์ ท่านจึงจำเป็นต้อง ปรับปรุงโครงสร้างองค์กรของ นีโอจี เสียใหม่ให้บรรลุเป้าหมายได้ดีขึ้น

ประการที่สอง ท่านพิจารณาสัญญาณเตือนต่างๆ อยู่เสมอ เสียงบ่นจากกรรมการแม้เพียงคนเดียวท่านก็รับฟังอย่างไม่มีพิธีรีตอง ทำให้ท่านรับรู้ถึงความเร่งด่วนของปัญหาและสภาพต่างๆ ของ ปัญหาอย่างรอบด้าน จากนั้นท่านจึงเริ่มปรับปรุงโครงสร้างองค์กรทั้งระบบ

ประการที่สาม ท่านเน้นย้ำถึงความสำคัญของความสัมพันธ์ อันใกล้ชิดในองค์กรที่ใหญ่โตมโหฬารอย่าง นีโอจี การสื่อสารที่ดี ระหว่างกันเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนสมาชิกให้ทำงานได้ อย่างรวดเร็ว ทันการณ์ ความใกล้ชิดสนิทแนบแน่นระหว่างท่านกับ บรรดาลูกศิษย์ และสมาชิกทั้งหมดของ นีโอจี ผวนวกกับการพิจารณา ไตร่ตรองด้วยเหตุผลอย่างถี่ถ้วน และความสามารถในการสื่อสาร ของท่านเอง รวมทั้งประสบการณ์ของท่านในการปฏิสัมพันธ์กับทุกคน ทำให้ทุกคนเชื่อมั่นในพลังขององค์กรอย่างไม่คลอนแคลน

เรื่องเล่าจากชาวเน็ต

๑๖๖

การสนับสนุนจากภายในองค์กรและจากประชาชนทั่วไป ทำให้เน็ตจี้สามารถพัฒนาเครือข่ายอาสาสมัครชุมชนรูปแบบใหม่ได้สำเร็จ คล้ายคลึงกับการพัฒนาถนนหนทางเพื่อให้เข้าถึงทุกชุมชนในได้หวัน เมื่อไรก็ตามที่มีปัญหาเครือข่ายความช่วยเหลือจะทำงานในเวลาอันรวดเร็ว กระจายไปจนถึงระดับรากหญ้า และทำให้ชุมชนข้างเคียงสามารถให้การช่วยเหลือสนับสนุนได้ด้วย ด้วยโครงสร้างองค์กรใหม่ ทำให้เน็ตจี้สามารถระดมประชาชนให้ออกมาช่วยเหลือกันได้ตรงพลังยิ่งขึ้น ตอบสนองการแก้ปัญหาได้ตรงจุดขึ้น และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เครือข่ายใหม่นี้สามารถชักชวนชาวบ้านให้เข้าใจถึงความสำคัญของการดูแลเพื่อนบ้าน ทำให้ประชาชนทุกคนเกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพ ที่สำคัญชาวบ้านในชุมชนรู้แล้วว่าใครคือสมาชิกเน็ตจี้ในชุมชนของตน ทำให้มีการจับตาสมาชิกเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด ผลก็คือบรรดาอาสาสมัครเน็ตจี้จะต้องระมัดระวังทั้งการกระทำและคำพูดของตนเองมากขึ้น ทำให้คนเหล่านี้ต้องปรับตัวให้สุภาพมากขึ้น และประพฤติปฏิบัติโดยชอบมากขึ้น การปรับตัวเหล่านี้ แรกๆ ก็อาจเกิดจากแรงกดดันจากชาวบ้านรอบข้าง แต่ในไม่ช้า การเปลี่ยนแปลง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๖๗

เหล่านี้ก็เกิดจากจิตใจภายในของแต่ละคน ตามคำกล่าวที่ว่า

“การปฏิบัติชอบ จะช่วยปลูกฝังการคิดชอบ”

ชาวฉือจี้ทุกคนเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างจากการเปลี่ยนแปลงนี้ เช่น กรรมการอาวุโสท่านหนึ่งกล่าวว่า เมื่อถูกลดฐานะจากหัวหน้าระดับอำเภอไปเป็นกรรมการระดับชุมชน เธอต้องเรียนรู้ที่จะถอดหัวโขนออก ถ่อมตัวลง และมีความสุขกับสถานะใหม่

เครือข่ายอาสาสมัครชุมชนจากการปรับโครงสร้างองค์กรใหม่ของฉือจี้ ได้ปลูกฝังสำนึกของการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการผนึกกำลังกันยามต้องการ

องค์กรฉือจี้ในต่างแดน

เมื่อเกรี โฮ และครอบครัวจะย้ายจากไต้หวันไปอยู่แคนาดา ในฐานะลูกศิษย์คนหนึ่ง เกรี โฮ ได้ไปลาท่านธรรมาจารย์ เพื่อแจ้งให้ทราบว่า จะไม่ได้อยู่ในไต้หวันแล้ว และคงไม่สามารถทำงานให้แก่ฉือจี้ได้เหมือนเดิม ท่านธรรมาจารย์มิได้แสดงความเสียดาย แต่ได้

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๖๘

กล่าวด้วยความร่าเริงเหมือนเคยว่า

“เมื่อเธอจะย้ายไปอยู่แคนาดา ทำไมเธอไม่นำเมล็ดพันธุ์แห่งความดีของฉือจี้ไปปลูกที่บ้านใหม่ของเธอเล่า ฉือจี้เปรียบเสมือนสายน้ำอันบริสุทธิ์ที่สามารถไหลผ่านไปทั่วทั้งห้าทวีป ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เธอสามารถบรรลุพันธกิจของฉือจี้ได้เสมอ”

คำกล่าวของท่านธรรมจารย์ทำให้แกรี โฮ และครอบครัวย้ายไปอยู่แคนาดาด้วยความหวังใหม่ หนึ่งปีต่อมา แกรี โฮ สามารถก่อตั้งสาขาฉือจี้ขึ้นที่นครแวนคูเวอร์ เพื่อเพาะปลูกพืชพันธุ์แห่ง “มหาเมตตา” ขึ้นในต่างแดน

โดยไม่มีการวางแผนอย่างเป็นระบบ สาขาฉือจี้ในต่างแดนถือกำเนิดขึ้นเรื่อยๆ นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ภราดาสติเฟน ฮวง ตั้งสาขาฉือจี้ ที่แคลิฟอร์เนียได้ ปัจจุบันมีสาขาฉือจี้เกิดขึ้นนับร้อยแห่งในหลายสิบประเทศ รวมทั้งประเทศไทย

สาขาฉือจี้ในต่างประเทศ มิได้เป็นสาขาอย่างเป็นทางการของฉือจี้ในไต้หวัน และมีชื่อ “ภารกิจสากล” ของฉือจี้ในไต้หวัน แต่เป็นสาขาที่เกิดขึ้นโดยสมาชิกฉือจี้ในท้องถิ่นของแต่ละประเทศ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๖๙

ในการก่อตั้งสาขาฉือจี้ในต่างประเทศ ท่านธรรมาจารย์มิได้ให้การสนับสนุนด้านการเงินใดๆ ท่านจะให้แต่คำแนะนำ **“ให้พึ่งตนเอง และหาการสนับสนุนจากในท้องถิ่น”** ทุกสาขาในต่างประเทศจะพัฒนาขึ้นตามอัธยาของชาวฉือจี้ในพื้นที่ แต่จะเชื่อมโยงกับฉือจี้ในแผ่นดินได้วันด้วยอุดมการณ์เดียวกัน

ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว แต่ละสาขาจะกำหนดกฎเกณฑ์ของตนเองโดยให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและความต้องการของท้องถิ่น แต่จะอยู่ภายใต้จิตวิญญาณเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ สาขาฉือจี้ในต่างแดนจะมีเอกลักษณ์ของตนเองเพื่อให้ได้รับการยอมรับ และการสนับสนุนจากชุมชนได้อย่างเหมาะสม

สาขาฉือจี้ในแคนาดาของเกรี โย มีกิจกรรมการบริจาคเงินให้แก่ **“ธนาคารอาหาร”** เพื่อซื้ออาหารแจกจ่ายแก่ครอบครัวที่ยากจนทุกเดือน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมการเยี่ยมเนิร์สซิงโฮมในแวนคูเวอร์เพื่อทำอาหารและพูดคุยกับคนชรา และยังช่วยองค์กรการกุศล **“อาหารบนวงล้อ” (Meals on Wheels)** ส่งอาหารให้แก่คนชราที่อยู่คนเดียว และต้องการความช่วยเหลือ

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๗๐

ผู้อพยพย้ายถิ่นไปอยู่ต่างแดนจำนวนมากมีลักษณะเหมือน
วัชพืชขึ้นน้ำ ไม่มีรากหยั่งลงดิน และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับชีวิตของ
คนท้องถิ่นได้อย่างสนิท ก่อนเดินทางออกจากใต้หวั่น ท่านธรรมา-
จารย์บอกกับเกรี่ โฮ ว่า “เมื่อเธอสามารถยืนหยัดอยู่ได้บนแผ่นดิน
ต่างแดน เหยียบย่างไปภายใต้ท้องฟ้าต่างแดน และสามารถมีความสุข
สุขจากทรัพยากรสังคมของคนที่นี่ เธอควรตอบแทนความกรุณา
ของพวกเขา แล้วเธอจะได้รับความเคารพนับถือจากพวกเขา”

เกรี่ โฮ รับฟังคำของท่านธรรมาจารย์ใส่ใจไว้ เมื่อไปถึงประเทศ
แคนาดา เขาจึงเริ่มเข้าไปร่วมงานการกุศลของที่นี่ ในเวลาไม่ช้า
ผลก็คือ เขาไม่เพียงมีความสุขและความพึงพอใจเท่านั้น แต่สามารถ
ชนะใจผู้คน ทำให้เกิดมิตรภาพและความนับถือ และทำให้สามารถ
หยั่งรากอยู่ในดินแดนนั้นได้ด้วยความมั่นใจ ทุกครั้งที่ไปช่วยแจก
จ่ายอาหารให้แก่คนยากจนกับธนาคารอาหาร เจ้าหน้าที่ของธนาคาร
อาหารจะบอกว่าสบายใจและสุขใจที่ทำงานกับสมาชิกชื่อจี้ เพราะ
ทุกคนยิ้มและเป็นมิตรเสมอ

ในปี ๒๕๓๕ เกิดเหตุจลาจลใน ลอส แองเจลิส สหรัฐอเมริกา
หลังคดี ร็อดนี่ คิง ซึ่งถูกตำรวจจับกุม แต่ฝ่าฝืนและถูกตีจนเสียชีวิต

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๗๑

ศาลตัดสินให้ตำรวจทั้งสี่นายพ้นผิด ทำให้เกิดการจลาจลเผาเมือง ปล้นร้านค้า และทำร้ายผู้คนเพื่อแก้แค้น มีสมาชิกฉือจี้คนหนึ่งจาก เมืองเกาซิงซึ่งมาอาศัยอยู่ในสหรัฐฯ เธอขับรถมาตามถนนและถูก กลุ่มคนผิวดำขวางให้หยุด เธอตกใจมากและคิดว่าจะได้รับอันตราย ชายผิวดำคนหนึ่งถามเธอว่า เธอเป็นชาวเกาหลี ญี่ปุ่น หรือจีน เธอตอบว่า “ฉันเป็นคนจีน จากไต้หวัน” คำตอบนั้นทำให้กลุ่มคนผิว ดำนั้นสงบลง และบอกเส้นทางปลอดภัยให้เธอกลับบ้าน ต่อมา มี ชาวอเมริกันผิวดำอธิบายว่า เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นเพราะความ สำนึกในบุญคุณของสาขาฉือจี้ในสหรัฐฯ ที่ได้ช่วยเหลือชาวอเมริกัน ผิวดำ พวกเขาจึงไม่ทำอันตรายคนจีนที่นั่น

ในปี ๒๕๒๙ ชาวแอฟริกันในเมืองเลดีสมิธ สหภาพแอฟริกาได้ ได้รับอุดมการณ์มหาเมตตาของฉือจี้ ยอมวางอาวุธและยุติความ ขัดแย้งทางการเมือง และได้ทำพิธีจุดเทียนแห่งสันติภาพเพื่อแสดง ความขอบคุณต่อมิตรภาพ และแรงบันดาลใจที่ชาวฉือจี้มอบให้แก่ พวกเขา

เมื่อเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในไต้หวัน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ มีเงินช่วยเหลือจากสาขาฉือจี้ในต่างแดนมากมาย การรณรงค์รับ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๗๒

บริจาคได้รับการตอบสนองด้วยดีและน่าประทับใจ ในแคนาดา คนไร้บ้านรายหนึ่งบริจาคบะหมี่สำเร็จรูปให้ ๕ ห่อ เขาบอกว่า เขาไม่มีเงินจะบริจาค มีแต่บะหมี่สำเร็จรูปที่ได้รับแจกมาจึงขอบริจาคให้ผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในไต้หวัน ชายอีกคนหนึ่งหยุดยืน และโอบกอดผู้ขอบริจาคเพื่อแสดงความห่วงใย ชาวบ้านหลายคน มาช่วยรณรงค์หาทุน

การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากไม่เพียงแต่ทำให้ผู้ย้ายถิ่นชาวไต้หวันได้รับความเคารพนับถือจากคนในท้องถิ่นแห่งนั้นเท่านั้น แต่การร่วมงานกับฉือจี้ยังช่วยบางคนให้มีความสุขและมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้น ตัวอย่างเช่น มีหญิงชาวไต้หวันคนหนึ่ง ในแคนาดา เธอมีอาการซึมเศร้าและทุกข์ใจเพราะต้องแยกจากสามี ซึ่งยังคงทำงานอยู่ในไต้หวัน แต่หลังจากมาร่วมงานกับสาขาฉือจี้แล้วทัศนคติของเธอเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง เพราะเมื่อเธอไปทำงาน แจกจ่ายอาหารให้แก่คนยากไร้กับธนาคารอาหาร เธอได้เห็นผู้คนจำนวนมาก ที่แม้แต่อาหารสามมื้อในแต่ละวันก็ไม่ใครจะได้อีก ทำให้เธอรู้สึกว่แท้จริงแล้วเธอโชคดีมาก และเป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกประทับใจในความเหนื่อยยากของสามีที่ทำงานหนักเพื่อครอบครัว

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๗๓

ตั้งแต่นั้นมา เธอไม่บ่นเรื่องต้องอยู่แยกกับสามี เธอรู้สึกปลื้มปิติที่เลือกจะเป็น “ผู้ให้” มิใช่ “ผู้รับ”

ท่านธรรมาจารย์พูดบ่อยๆ ว่า **เหตุผลหลักของงานฉือจี้ ก็คือ การช่วยคนจนและให้การศึกษาแก่คนมั่งมี** นั่นคือเราช่วยคนยากจนให้พ้นจากความยากลำบาก และเราสอนคนมั่งมีให้รู้สึกพึงพอใจ และใช้ความโชคดีของพวกเขาด้วยการช่วยผู้อื่น

ชาวฉือจี้ทั้งหลายโดยเฉพาะที่อยู่ในต่างแดนต่างตั้งความหวังว่าจะเผยแพร่อุดมการณ์มหาเมตตาไปทั่วทุกมุมโลก และหลายกำแพงขวางกั้นระหว่างชนชาติลง ขณะเดียวกัน การทำงานกับสาขาของมูลนิธิในต่างแดนจะช่วยให้หัวใจที่เปลี่ยวเหงาของคนที่ต้องจากแผ่นดินเกิดให้สามารถสร้างความมั่นใจในตนเอง และความเคารพตนเองด้วย ☸

“

...ความรัก...

ย่อมสามารถข้ามทุกพรมแดน
ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนหรือในสภาพแวดล้อมใด
พวกเราทุกคนสามารถให้ความช่วยเหลือ
แก่ผู้เดือดร้อนด้วยความเคารพต่อทุกชีวิต
เพื่อช่วยทุกชีวิต

”

บรรณาทุภักษ์
นานาชาติ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๗๖

งานบรรเทาทุกข์นานาชาติ

ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ นับเป็นปีสำคัญของฉือจี้ มูลนิธิสามารถบรรลุมารกิจสำคัญ ๔ ด้าน ได้แก่

- ๑) งานการกุศล
- ๒) งานด้านการแพทย์
- ๓) งานด้านการศึกษา และ
- ๔) งานด้านวัฒนธรรม

แม้ขณะนั้น จะมีสาขาฉือจี้เกิดขึ้นในหลายประเทศแล้ว แต่งานส่วนใหญ่ยังเป็นงานในพื้นที่ของแต่ละสาขาและในไต้หวันเอง จนกระทั่งเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในบังกลาเทศเมื่อเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๔ สมาชิกฉือจี้สาขาสหรัฐอเมริกา ได้รายงานเรื่องนี้ต่อท่านธรรมาจารย์ และท่านได้เริ่มรณรงค์รับบริจาคเพื่อช่วยเหลือชาวบังกลาเทศ โดยมุ่งเน้นให้เด็กในไต้หวันประหยัดเงินค่าขนมเพื่อช่วยเหลือเด็กในบังกลาเทศ ช่วงระยะเวลาหนึ่งเดือนได้เงินบริจาคราว ๑๕๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ และได้บริจาคผ่านกาชาดไปช่วยบังกลาเทศ

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉิ

๑๗๗

การช่วยเหลือเงินบริจาคแก่บังกลาเทศนับเป็นจุดเริ่มต้นงานบรรเทาทุกข์นานาชาติของนี้อัจฉิ งานต่อมาก็คือการช่วยเหลือประชาชนชาวมองโกเลีย ซึ่งเดิมเคยพึ่งพิงสหภาพโซเวียตและยุโรปตะวันออก เมื่อสหภาพโซเวียตล่มสลายในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ความช่วยเหลือต่างๆ หยุดชะงักทำให้มองโกเลียเกิดปัญหาความขาดแคลนทั้งเครื่องจักร เครื่องมือ และผู้เชี่ยวชาญต่างๆ ทำให้เกิดการขาดแคลนสินค้าจำเป็น เป็นผลให้ประชาชนจมปลักอยู่ในความทุกข์ยาก

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ท่านธรรมาจารย์ได้รับการติดต่อขอความช่วยเหลือจากประธานองค์การกาชาดของมองโกเลีย ปลายปีนั้นความเป็นอยู่ของประชาชนชาวมองโกเลียเลวร้ายลง นายกรัฐมนตรีมองโกเลียได้ขอความช่วยเหลือไปยังหลายประเทศ นี้อัจฉิได้ส่งทีมสำรวจข้อเท็จจริงเข้าไปในมองโกเลียอย่างเป็นทางการ เมื่อทีมงานกลับถึงไต้หวัน ก็ได้มีการวางแผนให้ความช่วยเหลือถึงวันปีใหม่ปีต่อมา อาสาสมัครของนี้อัจฉิได้กลับเข้าไปในมองโกเลีย เพื่อแจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์ตรงถึงมือผู้ยากไร้ ทั้งยา อาหาร เสื้อผ้า ผ้าห่ม และอื่นๆ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๗๘

งานบรรเทาทุกข์นานาชาติเป็นงานใหม่ของฉือจี้ ในระยะนั้น ท่านธรรมอาจารย์ได้ศึกษาปัญหาอย่างรอบด้านก่อนจะลงมือปฏิบัติการ และได้วางแนวทางสำหรับงานด้านนี้ไว้ ๔ ข้อ ดังนี้

๑. ทิศทาง ชาวฉือจี้มุ่งให้การช่วยเหลือตรงถึงผู้เดือดร้อน เพื่อประหยัดเวลาและลดการสูญเสีย และให้ผู้รับได้สัมผัสถึงความรัก และความห่วงใยของชาวฉือจี้โดยตรง

๒. ลำดับความสำคัญ โดยที่ทรัพยากรทุกอย่างมีอยู่จำกัด สมาชิกฉือจี้มุ่งให้ความช่วยเหลือในจุดที่เกิดความเสียหายมากที่สุด และให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่เดือดร้อนมากที่สุด ให้คนเหล่านั้นได้รับความช่วยเหลือโดยเร็วที่สุด

๓. ความเคารพในวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น สมาชิกฉือจี้จะต้องเคารพในหลักการนี้เสมอ ต้องให้ความช่วยเหลือแก่ทุกคนเสมือนเพื่อน และด้วยทัศนคติที่ไม่มีความหยิ่งยะโสหรือดูถูกดูแคลนโดยเด็ดขาด

๔. ต้องปฏิบัติได้ สมาชิกฉือจี้ลงแรงไปมากเท่าใด ประชาชนจะต้องการความช่วยเหลือมากเท่านั้น จะต้องหลีกเลี่ยงความสูญเสีย

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉิ

๑๗๙

ที่ไม่สมควร ตัวอย่างเช่น งานบรรเทาทุกข์ในมองโกเลีย สิ่งของ บรรเทาทุกข์ต่างๆ ผลิตและซื้อจากจีนเพื่อลดค่าขนส่ง เช่นเดียวกัน การบรรเทาทุกข์จากอุทกภัยในเนปาล เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ชาวนี้อัจฉิ ได้ออกแบบบ้านและชุมชนใหม่ แต่จ้างบริษัทก่อสร้างในท้องถิ่นเป็น ผู้ทำการก่อสร้าง โดยชาวนี้อัจฉิจะเข้าไปติดตามดูแลเป็นครั้งคราว

โดยที่ได้หัวหน้าไม่มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับหลายประเทศ ที่เกิดภัยธรรมชาติ แต่จิตวิญญาณของนี้อัจฉิคือ **“มหาเมตตา”** สามารถ แผล่ข้ามพรมแดนการเมืองไปได้

ในช่วงคริสต์ทศวรรษ ๕๐ และ ๖๐ ที่ได้หัวหน้าอยู่ในขั้นตอน การพัฒนาสังคมและอุตสาหกรรม ได้หัวหน้าได้รับความช่วยเหลือจาก กษัตริย์และองค์การระหว่างประเทศหลายองค์กร ปัจจุบันได้หัวหน้า พัฒนาขึ้นมา ชีวิตความเป็นอยู่และเศรษฐกิจของประเทศดีขึ้นมาก ประชาชนก็มีการศึกษาสูงขึ้นมาก สมาชิกนี้อัจฉิในได้หัวหน้าจึงสามารถ ช่วยผู้อื่นและดูแลผู้ได้รับพิบัติภัยได้ ในการให้การช่วยเหลือเพื่อ ตอบแทนสิ่งที่ชาวได้หัวหน้าเคยได้รับ ชาวนี้อัจฉิได้แสดงออกชัดเจนถึง บุญคุณที่เคยได้รับ และให้การตอบแทนเสมือนญาติมิตรร่วมโลก เดียวกัน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๘๐

ความรักย่อมสามารถข้ามทุกพรมแดน ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหน หรือในสภาพแวดล้อมใด พวกเราทุกคนสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เดือดร้อนด้วยความเคารพต่อทุกชีวิต เพื่อช่วยทุกชีวิต โลกของเรา ก็จะเปี่ยมด้วยความเมตตาและความอบอุ่น

การบรรเทาทุกข์เหยื่อพายุเฮอริเคนแคทรีนา

ปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ เกิดพายุเฮอริเคนแคทรีนา พัดเข้าถล่มบริเวณชายฝั่งรอบอ่าวทางใต้ของสหรัฐฯ นับเป็นพายุที่ร้ายแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ของสหรัฐฯ ทำให้มีผู้เสียชีวิตกว่า ๑,๘๐๐ คน ไร้ที่อยู่อาศัยนับแสน ประมาณการความสูญเสียกว่า ๘๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์

มูลนิธิฉือจี้ได้ส่งอาสาสมัครนับร้อยเข้าไปช่วยเหลือผู้อพยพ ซึ่งถูกกระจายส่งไปอยู่ที่เท็กซัส อริโซนา แคนซัส นิวยอร์ก และแคลิฟอร์เนีย โดยฉือจี้ให้การช่วยเหลือทั้งที่พักอาศัย อาหาร และสิ่งจำเป็นอื่นๆ ท่านธรรมจารย์ได้เรียกร้องอาสาสมัครฉือจี้ทั่วโลก ให้ช่วยเหลือผู้เดือดร้อนให้พ้นทุกข์โดยเร็วที่สุด

เรื่องเล่าจากชาวจีน

๑๘๑

“อาตมารู้สึกเจ็บปวดและเศร้าอย่างบอกไม่ถูก”ท่านธรรมาจารย์
แจ้งในสารถึงสมาชิกจีนจี้ “เราคงปฏิเสธผลของภาวะโลกร้อนไม่ได้
เพราะผลการศึกษาทางวิทยาศาสตร์บ่งบอกเราเช่นนั้น ภัยพิบัติ
ทุกวันนี้นั้นรุนแรงกว่าแต่ก่อนมาก และในอนาคตภัยพิบัติต่างๆ จะยิ่ง
ร้ายแรงยิ่งขึ้น การแก้ปัญหาเล็กๆ น้อยๆ คุณจะไม่มีผล ภัยพิบัติต่างๆ
ทำลายทั้งครอบครัวและบ้านเมืองอย่างรวดเร็วเหลือเกิน ในฐานะ
สมาชิกของชุมชนโลก เราจะอยู่อย่างตัวใครตัวมันและไม่ทำอะไร
ได้อย่างไร”

สมาชิกจีนจี้ทั่วโลกสนองตอบต่อข้อเรียกร้องของท่าน
ธรรมาจารย์โดยพลัน สายการบินแห่งชาติของไต้หวันรับขนส่ง
กระเป๋ายา ๑๐,๘๑๘ ใบ ไปลอสแอนเจลิสโดยไม่คิดค่าขนส่ง เพื่อ
แจกจ่ายให้แก่เหยื่อพายุแคทรินาและคนไร้ที่ที่ยากจน นอกจากนี้
จีนจี้ได้สร้างฐานข้อมูลเพื่อติดตามคนที่สูญหายเพื่อให้ความช่วยเหลือ
เหลือแก่ชุมชนชาวจีนและผู้อพยพรายอื่นๆ

จีนจี้ยังให้ความช่วยเหลือเป็นเงินแก่ผู้อพยพในรูปแบบของเช็ค
ฉุกเฉิน หรือการ์ดของขวัญ เพื่อให้พวกเขามีเงินไว้ซื้อสิ่งของจำเป็น
ประจำวัน ครอบครัวผู้อพยพยังได้รับบัตรโทรศัพท์ให้โทรได้ ๓๐ นาที

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๑๘๒

พร้อมสารจากท่านธรรมาจารย์ที่เขียนถึงผู้อพยพว่า

“นอกเหนือจากความช่วยเหลือ เราหวังว่าความช่วยเหลือที่เรา มอบให้จะทำให้ท่านรู้สึกอุ่นใจ เมื่อทราบว่าสิ่งเหล่านี้มาจากความรัก และความปรารถนาดีจากประชาชนทั่วโลก สิ่งของเหล่านี้ไม่ซ้าก็จะหมดไป แต่เราหวังว่าความรักที่แนบมาด้วยจะยังคงอยู่กับพวกท่าน เสมอ ทุกวันนี้อาสาสมัครของเราอยู่กับพวกท่านเพื่อเป็นตัวแทน ของความรักและความปรารถนาดีจากประชาชนทั่วโลก เราอยู่บน ดาวพระเคราะห์ดวงนี้ เราล้วนเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน”

อาสาสมัครห้องจี้ได้ตั้งโต๊ะขึ้นในสถานรับผู้อพยพแห่งหนึ่ง ในเมืองบิวมองต์ มลรัฐเท็กซัส เพื่อรับคำร้องขอรับความช่วยเหลือ ปรากฏว่าผู้อพยพพากันรุมล้อมเข้ามา ตำรวจนายหนึ่งต้องประกาศ ให้ผู้อพยพเข้าคิวโดยกล่าวว่า

“ขอให้ทุกคนรับรู้ว่ อาสาสมัครห้องจี้ที่มาที่นี่เพื่อแสดง ความรักและความเอาใจใส่พวกเรา โดยมีได้หวังผลตอบแทน ใดๆ เพราะฉะนั้นขอให้พวกเราอย่าได้สร้าง ความกดดันใดๆ ขอให้ คิดให้ดีๆ”

เรื่องเล่าจากชาวเน็ต

๑๘๓

ปรากฏว่าได้ผล ผู้อพยพพากันเข้าคิวอย่างเรียบร้อย

อาสาสมัครเน็ตจี้ทุกคนได้รับการฝึกฝนให้หยิบยื่นสิ่งของ
บริจาคแก่ผู้อพยพอย่างนอบน้อมด้วยสองมือ พร้อมกล่าวคำ
“ขอบคุณ” เพื่อแสดงความเคารพนับถือ ความรำลึกในบุญคุณและ
ความรัก ทั้งนี้ เพราะผู้อพยพทุกคนมิได้ถูกมองว่าเป็น “ผู้ลี้ภัย”
แต่คือ “เพื่อนบ้าน” ที่กำลังต่อสู้เพื่อผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบาก

มีปัญหาให้ต้องแก้เรื่อยๆ เพราะผู้อพยพบางคน “เวียนเทียน”
มารับบัตรรางวัลหลายรอบ โดยให้คนในครอบครัวเปลี่ยนหน้ากันมา
เพื่อให้การช่วยเหลือกระจายอย่างยุติธรรม จึงต้องมีการตรวจสอบ
หลักฐาน และท่านธรรมาจารย์ได้กำหนดแนวทางให้แต่ละครอบครัว
ได้รับเงินไม่เกิน ๒๐๐ ดอลลาร์

เน็ตจี้ประกาศีให้ความช่วยเหลือเป็นเงินรวมไม่น้อยกว่า ๔ ล้าน
เหรียญ เน็ตจี้ในแคนาดาสามารถระดมเงินช่วยเหลือได้ถึง ๑ ล้าน
ภายในหนึ่งสัปดาห์ ถึงฤดูใบไม้ผลิปี ๒๕๕๑ เน็ตจี้บริจาคเงินรวม
๔,๑๒๐,๔๕๘ ดอลลาร์ ช่วยเหลือได้ถึง ๒๒,๔๘๗ ครอบครัว รวม
๕๘,๕๕๓ คน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๘๔

■ การขอบคุณและท่าที่อ่อนน้อมของ “ผู้ให้” ในแบบฉบับของชาวฉือจี้

■ อาสาสมัครฉือจี้ออกรับบริจาค

■ ไหว้ขอบคุณผู้ประสพภัยสึนามิที่อินโด-นีเซียที่ให้ออกาสฉือจี้ได้ช่วยเหลือ

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๘๕

ท่านธรรมจารย์กล่าวว่า

“เราต้องมีจิตที่เปี่ยมด้วยกรุณาเมื่อมาทำงานอาสาสมัคร เพราะอาสาสมัครผู้มีใจกรุณาเท่านั้นที่จะประสบความสุข ความกรุณาที่แท้จริงแสดงให้เห็นได้จากการกระทำของเราเอง”

ผู้อพยพรายหนึ่งเป็นสุภาพสตรี อายุยังไม่มาก เธอเคยเดินทางไปหลายประเทศ แต่ต้องมาชะงักเพราะเฮอริเคนแคทรีนา เธอต้องมาพักอยู่กับผู้อพยพห้าพันคนในสนามกีฬาที่แคนซัส เป็นเวลาสองสัปดาห์แล้ว ความทุกข์อย่างมากของเธอคือต้องพลัดพรากจากลูกชายซึ่งมีโรคประจำตัว คือ หอบหืด ทำให้ไม่สามารถมาอยู่ร่วมกับคนหลายพัน และต้องไปอยู่ที่อื่น เธอคิดถึงลูกมาก และไม่มีเงินค่าเดินทางไปหาลูก เธอรู้สึกผิดที่ไม่ได้ดูแลลูกดีพอและรู้สึกเศร้ามาก

อาสาสมัครเหนือจี้ค้อมตัวลงแล้วหยิบยื่นเงินสด ๒๐๐ เหรียญญ ให้เธอด้วยสองมือ พร้อมคำอธิบายว่า เงินเหล่านี้มาจากความรักของบรรดาสมาชิกนักร้อยคนที่ส่งเงินมาพร้อมความปรารถนาดีสูงสุด และหวังว่าความทุกข์ของเธอและคนอื่นๆ อีกมากมายจะผ่านพ้นไปในไม่ช้า

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๘๖

เธอตื่นตันใจ และพูดว่า “นี่เป็นครั้งแรกในหลายอาทิตย์ที่คุณได้แต่มรอยยิ้มบนใบหน้าของฉัน” ใบหน้าของเธอดูเปล่งปลั่งขึ้น สร้างความประทับใจไม่รู้ลืมแก่อาสาสมัครที่รู้เห็น

ก้าวข้ามกำแพงการเมืองในจีน

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ เกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงของประเทศไทย น้ำท่วมบ้านเรือนไร่นา และสัตว์เลี้ยง สร้างความเสียหายมากมายในอาณาเขตถึง ๑๙ มณฑล ประชาชนนับพันไร่ที่อยู่อาศัย

ท่านธรรมาจารย์ได้ดูข่าวโทรทัศน์ เห็นภาพแล้วทุกข์จนฉันอาหารไม่ได้ สาขาฉือจี้ในสหรัฐฯ ส่งโทรสารถึงท่านธรรมาจารย์แจ้งว่า “ประชาชนที่นี้วิตกกังวลเกี่ยวกับอุทกภัยในจีน ทุกคนต้องการบริจาคเงินและช่วยเหลือฉุกเฉินผ่านฉือจี้ พวกเรากำลังรอรับคำสั่งจากท่านอาจารย์”

ท่านธรรมาจารย์ไม่สามารถออกประกาศขอรับความช่วยเหลือในทันที เพราะจีนแผ่นดินใหญ่กับไต้หวันมีปัญหาทางการเมืองกัน

เรื่องเล่าจากชาวเน็ต

๑๘๗

มากกว่าห้าสิบปี และกฎหมายไม่อนุญาตให้ทำพิธีทางพุทธศาสนา
ในจีน ไม่มีใครรู้ว่าทางการจีนจะยอมรับความช่วยเหลือจากไต้หวัน
หรือไม่ ปัญหานี้ท้าทายสติปัญญาและความกล้าหาญของท่าน
ธรรมาจารย์ ภายในมูลนิธิมีความเห็นแตกต่างกันเป็นสองฝ่าย

อีกครั้งหนึ่งที่ท่านธรรมาจารย์ได้แสดงปัญญาอันเลิศล้ำ
ขั้นแรก ท่านได้สอบถามความเห็นของทางทั้งสองฝ่ายไต้หวันและจีน
ปรากฏว่าทางทั้งสองฝ่ายอนุญาต ท่านจึงให้เร่งสำรวจบริเวณ
พิบัติภัย วางแผนให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นขั้นตอน ท่านต่อยุ้มาถึง
หลักพุทธศาสนาที่ให้ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเสมอภาค ด้วยความ
เมตตาและกรุณาอย่างไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

แม้ประชาชนทั่วไปจะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของการเผชิญหน้า
และความขัดแย้งของทั้งสองฝ่าย และมีคำถามว่าองค์กรในไต้หวัน
เหมาะสมที่จะทำงานบรรเทาทุกข์ในจีนหรือไม่ ท่านธรรมาจารย์มอง
ข้ามข้อสงสัยเหล่านี้โดยสิ้นเชิง เห็นอื่สิ่งอื่นใด เหยื่ออุทกภัยทุกคน
ล้วนไม่รู้อิโหนอิเหน่ สิ่งสำคัญอันดับแรกคือต้องช่วยเหลือผู้คน
หลักการสำคัญของเน็ตคือ **“มหากรุณาแม่แก่คนแปลกหน้า และ
มหาเมตตาแก่ทุกคน”**

เรื่องเล่าจากชาวฉ้อฉล

๑๘๘

เพื่อให้งานบรรเทาทุกข์มีประสิทธิผลสูงสุด ฉ้อฉลได้วาง
แนวทางปฏิบัติ ดังนี้

๑) **วัตถุประสงค์** : จะช่วยเหยื่ออุทกภัยในเขตภัยพิบัติให้ได้
รับความช่วยเหลืออย่างเพียงพอจนถึงฤดูใบไม้ผลิ

๒) **หลักการ** :

ก. **การช่วยเหลือตรง** - เพื่อแสดงถึงความห่วงใยของชาวฉ้อฉล
ถึงของบรรเทาทุกข์ทั้งหมดจะต้องถึงมือผู้ประสบภัยโดยตรง

ข. **ลำดับความสำคัญ** - บริเวณที่ได้รับ ความเสียหายมากที่สุด
และรุนแรงที่สุด ควรได้รับความช่วยเหลือเป็นอันดับแรก

๓) **“ไม่”** จะต้องไม่พูดเรื่องการเมือง การโฆษณาชวนเชื่อ และ
พุทธศาสนา

๔) **ความช่วยเหลือ** : ฉ้อฉลจะช่วยเหลือ ๔ อย่าง คือ

ก. ยาและเวชภัณฑ์

ข. อาหารสำหรับระยะ ๓ - ๖ เดือน

ค. เสื้อผ้ากันหนาว และ ง. เงิน

เรื่องเล่าจากชาวจีนชื่อจี้

๑๘๙

สมาชิกชื่อจี้จำนวนมากได้เดินทางเข้าไปในประเทศจีนเพื่อ
ประเมินด้วยตนเองว่าที่ใดต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด และ
มูลนิธิควรให้ความช่วยเหลือสิ่งใดบ้าง

เมื่อทีมสำรวจของชื่อจี้เสนอแนวทางการเงิน ก็ได้รับ
คำตอบว่า “ขอทราบชัดๆ ว่าจะบริจาคเงินเท่าไร? ทำไมไม่บริจาค
เป็นเงินและมอบให้เจ้าหน้าที่จีนไปจัดการทั้งหมดเอง?”

ปัญหาที่ยากยิ่งกว่านั้นก็คือ ทั้งได้หัววันและเงินแผ่นดินใหญ่
ต่างระแวงสงสัยว่า เจตนาที่แท้จริงของชื่อจี้คืออะไร

“พวกนี้ถูกพรรคก๊กมินตั๋งส่งมาทำจารกรรมหรือเปล่า? พวกนี้
อาจใช้ศาสนาบังหน้าเพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างทางการเมือง”

ชาวจีนชื่อจี้ได้ท้อถอย ท่านธรรมาจารย์กล่าวกับทีมงานที่จะเดิน
ทางไปจีนว่า “พวกเธอกำลังไปขอ ‘ความกรุณา’ จากพวกเขา ให้พวก
เราได้ทำงานบรรเทาทุกข์ ดังนั้นพวกเธอควรเคารพพวกเขา และต้อง
สุภาพเวลาติดต่อกับพวกเขา ถ้าพวกเขามีความเห็นแตกต่างจากเรา
เธอควรใช้ความพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อโน้มน้าวพวกเขาเพื่อให้งาน
ของพวกเราบรรลุผลสมบูรณ์”

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๙๐

การพบปะกันครั้งแรกล้มเหลว พวกทีมสำรวจข้อเท็จจริงพากันกลับโรงแรม และรอคอยโอกาสใหม่ จนในที่สุดเจ้าหน้าที่จีนแสดงความตั้งใจที่จะให้ความร่วมมือ และหลังจากการเจรจาด้วยเหตุผลและสันติ ทางการเงินเริ่มเข้าใจอุดมการณ์และแนวทางปฏิบัติของชาวฉือจี้และเริ่มเปลี่ยนทัศนคติ ในที่สุดก็สามารถทำงานร่วมกันได้

ทีมสำรวจข้อเท็จจริงได้เดินทางไปยังมณฑลฮานฮุยเป็นอันดับแรกเพื่อสำรวจผลของอุทกภัย หลังจากนั้นได้วางแผนบรรเทาทุกข์ฉบับแรก ทีมงานขอให้เจ้าหน้าที่จีนรวบรวมข้อมูลความต้องการปริมาณอาหาร เสื้อผ้า ยา และเงิน รวมทั้งจำนวนบ้านที่เหยื่ออุทกภัยต้องการ นอกจากนั้นทีมงานได้ตัดสินใจจะช่วยซ่อมแซมหรือสร้างบ้านสำหรับสวัสดิการ บ้านพักอาศัย โรงเรียน และโรงพยาบาลให้ด้วย

หลังจากเสร็จงานประเมินและกำหนดแนวทางช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมแล้ว ทีมสำรวจเดินทางกลับกรุงไทเปเสนอข้อแนะนำต่อท่านธรรมาจารย์ หลังฟังรายงานจากทีมสำรวจ ท่านธรรมาจารย์กล่าวกับกรรมการและสมาชิกกิตติมศักดิ์ว่า

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๙๑

“ภายในเมล็ดข้าว มีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ซ่อนตัวอยู่ ภายในหม้อหุงข้าว เราต้มภูเขาและแม่น้ำ”

หมายความว่า ความรักอันไม่มีขีดจำกัดมาจากทรัพยากรที่มีอยู่
จำกัดที่ชาวฉือจี้มอบให้ และความรักนี้จะดำรงอยู่ตลอดไป

ภายใต้การนำของท่านธรรมาจารย์ สมาชิกฉือจี้พากันออกสู่
ท้องถนนเพื่อขอรับบริจาค มีการจัดตลาดนัดการกุศลที่มหาวิทยาลัย
แห่งชาติไต้หวัน ชาวบ้านประทับใจในอุดมการณ์ของฉือจี้และพากัน
บริจาค ด้วยเงินบริจาคเหล่านี้ งานบรรเทาทุกข์ของฉือจี้ในจีนก็
เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ

ในการทำงานบรรเทาทุกข์ ทุกคนยึดมั่นในกฎ “เงินบริจาค
ทุกก้อนต้องใช้จ่ายให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาคอย่าง
เคร่งครัด” ดังนั้น ทีมงานทุกคนจะต้องจ่ายค่าเครื่องบินเองทั้งหมด

ระหว่างอยู่ในจีน สมาชิกฉือจี้ทุกคนยึดมั่นในคำเตือนของท่าน
ธรรมาจารย์อย่างมั่นคง นั่นคือ “ต้องมีใจเปี่ยมด้วยกรุณา ปฏิบัติต่อ
เหยื่ออุทกภัยทุกคนเสมือนญาติ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ยึดมั่น
ในศีล ๑๐ ข้อของชาวฉือจี้ ระมัดระวังเอาใจใส่ต่อการประพฤติ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๙๒

ปฏิบัติของตนเอง กินอาหารเจ - เพราะอาหารเจปรุงง่าย ถูกหลักสุขภาพ และทำให้อ่อนโยน”

อาสาสมัครฉือจี้ได้ทำหน้าที่แจกจ่ายสิ่งของบรรเทาทุกข์แก่ผู้ประสบภัยโดยตรง ไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ความจริงใจของบรรดาอาสาสมัครกระทบต่อความรับรู้ของเจ้าหน้าที่จีน ทำให้จิตใจที่ไม่รู้ร้อนรู้หนาวของพวกเขาเริ่มอ่อนโยนลง ในที่สุดเจ้าหน้าที่จีนค่อยๆ ทயอยเข้าร่วมงานกับชาวฉือจี้อย่างเข้าใจและเต็มใจ

ทุกสิ่งทีชาวฉือจี้ได้ทำไปในจีนมิใช่มุ่งเพียงเพื่อแก้ปัญหาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าของผู้ประสบภัยเท่านั้น แต่ยังมุ่งสร้างความหวังใหม่แก่พวกเขา ชาวฉือจี้ได้สร้างบ้านคอนกรีตเสริมเหล็กแก่ผู้อพยพ บ้านเหล่านี้เมื่อสร้างเสร็จได้สร้างความหวังในอนาคตของผู้คนจำนวนมากด้วย ด้วยความประทับใจในการทำงานอย่างมุ่งมั่นตามอุดมการณ์อันบริสุทธิ์ของชาวฉือจี้ ทำให้เจ้าหน้าที่ทางการจีนถึงกับออกเอกสารสิทธิในบ้านเหล่านั้นแก่ผู้ประสบภัยจากน้ำท่วม

งานบรรเทาทุกข์ผู้ประสบอุทกภัยในภาคกลางและภาคตะวันออก

เรื่องเล่าจากชาวจีนอื้อจี้

๑๙๙๓

ออกของจีนมีความสำคัญใน ๓ ด้าน ได้แก่

๑) กระบวนการทำงานครั้งนั้นกลายเป็นต้นแบบอันดีเยี่ยมสำหรับงานบรรเทาทุกข์ในจีนของอื้อจี้ในอนาคต

๒) ชาวจีนเองยอมรับว่าความห่วงใยและเอาใจใส่จากใต้หวันของอื้อจี้ สามารถก้าวข้ามพันปัญหาทางการเมือง และการยอมรับในเจตนาดีระหว่างประชาชนของทั้งสองประเทศ

๓) อุทกภัยในจีนเป็นการทดสอบครั้งสำคัญของพระธรรมคำสั่งสอนของพุทธศาสนาของชาวจีนอื้อจี้

ความสามารถเอาชนะความยุ่งยากทั้งจากภายนอกและภายในขององค์กรอื้อจี้ ทำให้สมาชิกได้มีโอกาสอันดียิ่งในการทดสอบอุดมการณ์ของชาวจีนอื้อจี้ที่มุ่ง **“ปฏิบัติต่อทุกชีวิตเสมือนญาติ ด้วยความเท่าเทียม และช่วยเหลือทุกคนที่ตกทุกข์ได้ยาก”**

พระเยซูคริสต์เจ้าเคยกล่าวว่า **“เธอจงรักเพื่อนบ้านเสมือนรักตนเอง”** และ **“ผู้ที่กล่าวว่า ‘ฉันรักพระเจ้า’ แต่เกลียดพี่น้องตนเอง คือผู้ที่กล่าวเท็จ สำหรับผู้ที่ไม่รักพี่น้องที่เขามองเห็นได้ด้วยตา ย่อม**

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๙๔

ไม่สามารถรักพระเจ้า ซึ่งเธอมิได้เห็นได้ด้วยตา”

พระลัทธิธรรมปุณฑริกสูตรกล่าวว่า “**พระพุทธองค์ทรงปฏิบัติต่อสรรพชีวิตเสมอกันด้วยพระมหากรุณา**”

“น้ำเน่าขังท่อข้างถนน มันยอมเป็นเหมอฝนแห่งฟ้า”

แม่น้ำกาลังเกในอินโดนีเซีย เคยได้รับฉายาว่า “หัวใจสีดำแห่งจาร์ตา” เพราะเป็นแม่น้ำที่สกปรกและเหม็นเน่า โดยที่มีประชากรนับหมื่นอาศัยอยู่สองฝั่งแม่น้ำนี้ คนเหล่านี้อพยพย้ายถิ่นฐานมาจากชนบทเพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่าในเมืองหลวง พวกเขาอาศัยอยู่ในกระท่อมริมน้ำและพึ่งพาน้ำจากแม่น้ำสายนี้

หนุ่มคนหนึ่งอยู่ที่นี้กับภรรยามาสิบสองปีแล้ว หลังอพยพจากหมู่บ้านชนบทในชวากลาง ทั้งสองมีโรงงานเล็กๆ ริมแม่น้ำซึ่งใช้เป็นบ้านพักอาศัยด้วย เวลาผ่านไปทำให้พวกเขาชินชากับความน่าเกลียดและกลิ่นเหม็นของแม่น้ำ สิ่งเดียวที่พวกเขากลัวคือปัญหาน้ำท่วมที่เกิดขึ้นทุกปี

เรื่องเล่าจากชาวเหนือ

๑๙๕

เมื่อถามว่าพวกเขาทิ้งขยะลงแม่น้ำหรือเปล่า ภรรยาเขาตอบทันทีว่า “แน่นอน ใครๆ ก็ทิ้ง ทำไมเราจะไม่ทิ้ง”

ด้วยทัศนคติเช่นนี้ จึงไม่แปลก ที่จะเห็นอะไรต่ออะไรลอยมาตามน้ำ ทั้งซากสัตว์เน่า เช่น แมว หมา ไก่ ในแม่น้ำมีขวดลอยฟองอยู่เต็ม ซึ่งชาวบ้านสามารถเก็บไปขายเป็นรายได้

ชาวบ้านที่อยู่ต้นน้ำใช้น้ำจากแม่น้ำนี้ชะล้างถ้วย แปรงฟัน และล้างมือ ชาวบ้านบริเวณใต้ต้นน้ำก็นำน้ำเหล่านี้ซักเสื้อผ้ารวมทั้งใช้ชำระร่างกาย

แม่น้ำสายนี้อยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของจากร์ตาและมีประวัติแห่งความขัดแย้งรุนแรงระหว่างชาวพื้นเมืองอินโดนีเซียและชาวอินโดนีเซียเชื้อสายจีน เมื่อปี พ.ศ. ๒๒๘๓ เล่ากันว่า มีชาวจีนจำนวนมากถูกฆ่าตายทิ้งศพในแม่น้ำจนคนสามารถข้ามแม่น้ำโดยเดินไปบนซากศพที่ลอยมา ชื่อแม่น้ำสายนี้ภาษาอินโดนีเซีย แปลว่า “แม่น้ำแดง” นั่นเอง

สัมพันธภาพระหว่างชาวอินโดนีเซียกับชาวจีนไม่เคยสงบสันติ มีการจลาจลต่อต้านชาวจีนเกิดขึ้นในวงกว้างทั่วประเทศบ่อยๆ ในช่วงทศวรรษ ๑๙๖๐ - ๑๙๙๐ ที่จริงคนเชื้อสายจีนในอินโดนีเซียมีเพียง

เรื่องเล่าจากชาวนือจู้

๑๙๖

ร้อยละ ๔ แต่สามารถควบคุมเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้ความ
เกลียดชังชาวจีนพอกพูนขึ้น คนจีนเหล่านี้ถูกปฏิเสธมิให้เปลี่ยน
สัญชาติเป็นชาวอินโดนีเซียแม่อาศัยอยู่ที่นั่นตลอดชีวิต การฉลอง
เทศกาลต่างๆ ของชาวจีนเป็นสิ่งต้องห้าม สิ่งพิมพ์ภาษาจีนและป้าย
ภาษาจีนถูกห้าม ลูกชาวจีนที่เรียนหนังสือจีนต้องลักลอบเรียน

คนจีนส่วนมากที่นั่นนับถือคริสต์ศาสนา ขณะที่ชาวอินโดนีเซีย
เป็นมุสลิม ยิ่งทำให้ความขัดแย้งรุนแรงขึ้น

เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕ เกิดน้ำท่วมใหญ่ในจาร์ตาริมฝั่งแม่น้ำกาลิงเกทั้งสองฝั่งมีบ้านสร้างรुकล้าเข้าไปในแม่น้ำ ล้วน
ประสบปัญหาน้ำท่วมซ้ำเติมปัญหาความยากจนที่มีอยู่เดิม ประชากร
นับล้านเดือดร้อนจากน้ำท่วม คนนับหมื่นต้องอพยพหนีน้ำ

นือจู้ได้เข้าไปช่วยเหลือบรรเทาทุกข์อย่างฉับพลัน ด้วยการ
แจกยาและเวชภัณฑ์ และสิ่งของบรรเทาทุกข์อื่นๆ รวมทั้งเปิดคลินิก
รักษาพยาบาลฟรี หลังน้ำลด ชาวบ้าน กองทัพ และอาสาสมัครนือจู้
ในท้องถิ่นร่วมกันรณรงค์ทำความสะอาดครั้งใหญ่ ช่วงปลายเดือน
กันยายนปีนั้น เทศบาลนครจาร์ตาส่งรถชุดห้าคันไปชุดขยะ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๔๗

หลายต้นนอกจากแม่น้ำและริมฝั่งแม่น้ำ ฉือจี้ได้พิจารณาจะบูรณะแม่น้ำสายนี้ มีการวางแผนทำความสะอาดแม่น้ำเป็นสามช่วง คือ ตอนเหนือ ตอนกลาง และตอนใต้ เพื่อแก้ปัญหาน้ำท่วมอย่างถาวร จะต้องสร้างเขื่อนสองฝั่งแม่น้ำ จะปลูกต้นไม้และสร้างสวนสาธารณะ เพื่อเป็นที่พักผ่อนของชาวเมือง

เด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งต้องทำมาหากินกับการเก็บขวดพลาสติกจากแม่น้ำไปขาย รู้สึกตื่นเต้นที่ได้ข่าวว่าจะมีการทำแม่น้ำให้สะอาด เมื่อถูกถามว่ากังวลไหมที่จะต้องสูญเสียรายได้ไป เขาตอบอย่างคนมองโลกในแง่ดีว่า “ผมไม่มีปัญหา ผมก็ไปหางานใหม่”

ฉือจี้ต้องการช่วยชาวบ้านที่รुक้าเข้าไปอยู่ในแม่น้ำอย่างผิดกฎหมายให้ย้ายไปอยู่ในอาคารที่ทันสมัย เพียบพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น เช่น สถานพยาบาล โรงเรียน และอื่นๆ แผนการดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตของคนที่นี่โดยสิ้นเชิงด้วยความหวังว่า ความรัก และความห่วงใยของพวกเขาจะทำให้ความขัดแย้งระหว่างชนชาติที่มีมาอย่างยาวนานจะกลายเป็นอดีตไปในที่สุด

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๙๘

ในเดือนพฤศจิกายนปีนั้น ความฝันทำท่าจะเป็นจริง ชงของฉือจี้โบกสบัดเหนือกลุ่มคนราวหกพันคนบนสองฝั่งแม่น้ำ มีการแข่งเรือมังกรของชาวเมืองทั้งเชื้อชาติจีนและอินโดนีเซียในแม่น้ำที่เคยสกปรกเน่าเหม็น

เรือที่แข่งขันมี ๖ ลำจ้วงพายไปตามจังหวะกลอง แม่น้ำในแม่น้ำจะยังมีสีดำ แต่ไม่มีขยะลอยฟองอีกแล้ว นั่นเป็นภาพที่ไม่มีใครนึกว่าจะได้เห็นช่วงปีก่อนหน้านั้น

อุดมการณ์ของฉือจี้มิได้หยุดอยู่แค่นั้น อาสาสมัครและผู้ประกอบการท้องถิ่นได้ดำเนินโครงการ “หมู่บ้านมหาเมตตาฉือจี้” เพื่อคนยากจนที่นั่น ให้ได้มีที่อยู่สะอาด ดูแลสุขภาพดี ลูกหลานได้ไปโรงเรียน และคนสูงอายุได้มีที่รักษาในสถานพยาบาลใกล้บ้าน

หมู่บ้านดังกล่าวมีเนื้อที่กว่าห้าเฮคตาร์* (hectare) มีอาคารสูง ๕๕ ชั้นให้คนเช่าอยู่อาศัยได้ ๑,๑๐๐ ครอบครัว รัฐบาลเป็นฝ่ายจัดหาที่ดินให้ ส่วนค่าการก่อสร้างเป็นภาระของอาสาสมัครฉือจี้ในอินโดนีเซีย

* ๑ เฮคตาร์เท่ากับ ๑๐,๐๐๐ ตารางเมตร

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๑๙๙

ด้วยความรัก ความเมตตา และความปรารถนาดีอย่างแท้จริงของชาวฉือจี้ ไม่เพียงชาวอินโดนีเซียที่ยากจนนับพันครัวเรือนจะมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ความสัมพันธ์อันดีระหว่างชาวอินโดนีเซียและชาวจีนที่นั่นได้รับการฟื้นฟูขึ้น ชาวจีนที่นั่นสามารถฉลองเทศกาลตรุษจีนได้ด้วยความเต็มใจของทางการอินโดนีเซีย ตัวอักษร **“ขอให้มีความสุขปีใหม่”** ภาษาจีนติดหรือห้อยเต็มไปหมด บาดแผลแห่งความขัดแย้งรุนแรงระหว่างสองชนชาติได้รับการเยียวยาแล้ว

ก่อตั้งธนาคารไขกระดูก

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ **เหวิน เหวินหลิง** นักศึกษาสาวชาวไต้หวันซึ่งกำลังศึกษาในสหรัฐฯ ถูกวินิจฉัยว่าเป็นโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาว ซึ่งจะต้องรักษาด้วยการปลูกถ่ายไขกระดูกจากคนที่มีสายเลือดทางพันธุกรรมที่เข้ากันได้ โอกาสที่จะหาคนที่เลือดเข้ากันได้จากคนที่มีเชื้อชาติมีน้อยมาก จากการตรวจสอบข้อมูลธนาคารไขกระดูกในสหรัฐฯ พบว่าไม่มีใครที่เลือดเข้ากันได้กับเหวิน เธอจึงขอความช่วยเหลือจากสาขาฉือจี้ในสหรัฐฯ ด้วยความหวังว่าจะมีโอกาสหาคนที่เลือดเข้ากันได้จากคนเชื้อสายจีน

เรื่องเล่าจากชาวฉ้อฉล

๒๐๐

สาขาฉ้อฉลในสหรัฐฯ ได้พยายามตรวจหาผู้บริจาคตอย่างรวดเร็ว แต่หาไม่ได้ จึงขอความช่วยเหลือไปยังฉ้อฉลที่ไต้หวัน ในห้วงเวลานั้น เรื่องการบริจาคไขกระดูกในไต้หวัน ยังเป็นเรื่องที่รู้จักในวงแคบมาก ในฐานะที่มีความรู้จำกัดมาก ท่านธรรมาจารย์จึงไม่สามารถหาข้อสรุปได้โดยเร็ว ท่านได้สอบถามผู้เชี่ยวชาญถึงประโยชน์และโทษของการบริจาคไขกระดูก รวมทั้งขอพบปะพูดคุยกับผู้ที่เคยบริจาคด้วยตนเอง ท่านได้ข้อสรุปชัดเจนว่า การบริจาคไขกระดูกมิได้เป็นอันตรายแก่ผู้บริจาค ท่านจึงติดต่อกระทรวงสาธารณสุขเพื่อพิจารณาจัดตั้งธนาคารไขกระดูก เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๓๖ กระทรวงสาธารณสุขได้เชิญตัวแทนโรงพยาบาลขนาดใหญ่ มูลนิธิบริการโลหิต และฉ้อฉล ไปประชุมกัน ทุกฝ่ายเห็นพ้องกันว่าควรมอบให้มูลนิธิฉ้อฉลเป็นเจ้าของงานนี้

ด้วยหลักการให้ความเคารพต่อทุกคน สมาชิกฉ้อฉลได้จัดการรณรงค์ขอรับบริจาคไขกระดูกอย่างแข็งขัน ภายใต้การวางแผนอย่างละเอียดลออของคณะกรรมการฉ้อฉล การรณรงค์ระลอกแรกมีผู้มาลงทะเบียนพร้อมเป็นผู้บริจาคตกว่าสี่พันคน ราวครึ่งหนึ่งเป็นสมาชิกฉ้อฉล ทั้งนี้เพราะตระหนักดีว่า เพื่อให้โครงการนี้ดำเนินไปได้ชาวฉ้อฉล

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๑

จะต้องแสดงตนเป็นตัวอย่างที่ดี

กรรมการฉือจี้ได้ร่วมกับบุคลากรทางการแพทย์ตระเวนไป
เชิญชวนตามโรงเรียน หน่วยงานราชการ และบริษัทห้างร้านต่างๆ
มีการทำโฆษณาทางสื่อสองชุด ชุดหนึ่งเป็นภาพเด็กผู้หญิงที่เป็นโรค
มะเร็งเม็ดเลือดขาว ความไร้เดียงสาของเธอประทับใจคนทั่วโลก
อีกชุดหนึ่งได้ดาราดัง คือ **เงินหลง** อาสา
สมัครมาเป็นพรีเซ็นเตอร์ ในหนังโฆษณาชุด
นี้เป็นภาพเงินหลงวิ่งกระหืดกระหอบไป
ตามถนนพร้อมประกาศ

■ เงินหลง ดาราชื่อดัง
ชาวฮ่องกง

“ฉือจี้กับผมกำลังตามหาใครสักคน
คุณอาจเป็นคนคนนั้นก็ได้!”

ด้วยการทำงานอย่างกระตือรือร้นและ
มุ่งมั่น และด้วยการทำงานอย่างมืออาชีพ ภายในเวลาเพียงสองปี มีผู้
มาลงทะเบียนตรวจเลือดพร้อมบริจาคกว่าหนึ่งแสนราย เมื่อถึงเดือน
มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผู้ลงทะเบียนไว้ถึง ๓๐๗,๖๕๗ ราย

เมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ก็มีผู้สามารถรับบริจาค

เรื่องเล่าจากชาวนี้อัจฉริยะ

๒๐๒

ไขกระดุกรายแรก ชื่อ **เหวย จีเสียง** ผู้บริจาคคือ **เย่ เมยซิง** นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งชาติไต้หวัน การปลูกถ่ายไขกระดุกประสบผลสำเร็จน่าพอใจ หลังจากนั้นสองปีทั้งคู่ได้พบกัน (กฎหมายห้ามมิให้ผู้บริจาคและผู้รับบริจาคพบกันก่อนหน้านั้น เพื่อป้องกันการซื้อขายไขกระดุก) เหวยพูดยังตื้นตันว่า “พี่ใหญ่ พี่ให้ชีวิตหนู เลือดพี่ไหลเวียนอยู่ในตัวหนูมาจากพี่” หลายคนเห็นภาพนั้นแล้วน้ำตาซึม

อีกเรื่องทีสะเทือนใจเป็นภาพโปสเตอร์ของ **จี้-จี้** เด็กผู้หญิงที่เป็นทั้งมะเร็งเม็ดเลือดขาวและดาวน์ซินโดรม ทีแรกแม่ไม่ยอมให้ถ่ายรูปจี้-จี้ ไปทำโปสเตอร์ แต่ในที่สุดก็เห็นด้วย ภาพของ จี้-จี้ ในโปสเตอร์ดลใจผู้คนมากมายให้มาลงทะเบียนพร้อมเป็นผู้บริจาคไขกระดุก

นับถึงวันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑ นี้อัจฉริยะสามารถทำให้มีผู้บริจาคไขกระดุกได้ถึง ๑,๕๐๔ ราย ใน ๒๖ ประเทศ ในจำนวนนี้ ๔๔๒ รายอยู่ในไต้หวัน ๑,๐๖๒ รายอยู่ในประเทศอื่นๆ เช่น สหรัฐฯ แคนาดา ยุโรป ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และจีนแผ่นดินใหญ่ ไนจีนโดยเฉพาะที่มณฑลเจ้อเจียง ทุกรายจะปรากฏเป็นข่าวใหญ่ในสื่อมวลชนท้องถิ่น งานบริจาคไขกระดุกได้มีส่วนทำให้ความรู้สึกไม่ดี

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๓

ต่อกันระหว่างประชาชนในจีนและไต้หวันเจอจางลง

ปัจจุบันธนาคารไขกระดูกของฉือจี้มีบทบาทสำคัญที่สุดของไต้หวันในการช่วยเหลือทางการแพทย์นานาชาติของโลก เป็นธนาคารไขกระดูกที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียและใหญ่เป็นอันดับห้าของโลก แต่ถ้าเปรียบเทียบต่อจำนวนประชากรแล้ว จะมีสัดส่วนผู้สมัครใจบริจาคสูงที่สุดในโลก

ในโลกยุคข้อมูลข่าวสาร

โดยพื้นฐาน ท่านธรรมมาจารย์เป็นคนเก็บตัวและไม่ชอบเผชิญหน้ากับกล้องถ่ายภาพ ช่วงปีแรกที่ท่านเริ่มทำงานสังคม ท่านมักปฏิเสธการให้สัมภาษณ์สื่อ จนต่อมาภายหลังท่านจึงยอมเปิดการแถลงข่าวนานๆ ครั้ง ในส่วนของมูลนิธิฉือจี้ก็ไม่มีใครสนใจงานด้านประชาสัมพันธ์นัก แต่มุ่งให้ผลงานทำหน้าที่สื่อเป็นหลัก แม้ต่อมาฉือจี้จะมีแผนกประชาสัมพันธ์ ซึ่งทำหน้าที่ให้ข่าวในวาระสำคัญ แต่ก็มิได้มียุทธศาสตร์ด้านประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง และมักไม่เป็นผู้สร้างข่าวขึ้นเอง การสัมภาษณ์ส่วนใหญ่เกิดจากการผลักดัน

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๒๐๔

ของสมาชิกบางคนหรือโดยตัวเอง และท่านธรรมาจารย์ก็ยิ่งให้
สัมภาษณ์น้อยครั้ง

อย่างไรก็ดี แม้จะมีธรรมชาติเป็นคนสงบเสงี่ยม แต่ปัจจุบัน
ท่านธรรมาจารย์ไม่ปฏิเสธการให้สัมภาษณ์แล้ว และมูลนิธิก็เปลี่ยน
ยุทธศาสตร์ใช้เทคโนโลยีสื่อสารเพื่อสื่อสารอย่างกว้างขวาง

การที่ท่านธรรมาจารย์ยอมเปลี่ยนแนวคิดในด้านนี้ ก็เพราะ
แม้จะเชื่อว่า **การแสดงความกรุณาด้วยการลงมือปฏิบัติคือวิธีการที่
ทรงพลังในการเผยแผ่พุทธธรรม** แต่ท่านก็ไม่ปฏิเสธพลังของถ้อยคำ
สื่อชิ้นแรกของมูลนิธิ คือ **“จือจี้รายเดือน” (Tzu Chi Monthly)**
เป็นวารสารฉบับแรกของมูลนิธิ ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๑๐
วัตถุประสงค์เริ่มแรกเพื่อเป็นการสร้างความน่าเชื่อถือของมูลนิธิ
ในหมู่ผู้บริจาค โดยการตีพิมพ์รายชื่อของผู้บริจาคพร้อมจำนวนเงิน
ที่บริจาค ต่อมาจึงตีพิมพ์กิจกรรมต่างๆ ของมูลนิธิ เพื่อสื่อถึงความดี
ความงาม และความจริงที่เกิดขึ้นในโลก ทำให้วารสารกลายเป็นแรง
บันดาลใจให้แก่สมาชิก เป็นแหล่งให้การศึกษแก่ประชาชนและเป็น
เครื่องมือเชิญชวนผู้คนให้มาทำงานด้านมนุษยธรรม

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๕

“ฉือจี้รายเดือน” ยังได้เปิดพันธกิจด้านการส่งเสริมวัฒนธรรมของมูลนิธิ แต่เมื่อมูลนิธิเติบโตใหญ่ขึ้นวารสารดังกล่าวก็ไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างครอบคลุมเพียงพอ มูลนิธิจึงเริ่มการพิมพ์หนังสือเล่มออกเผยแพร่ แต่ก็ยังไม่พอเพียงโดยเฉพาะในยุคข้อมูลข่าวสาร ในที่สุดท่านธรรมาจารย์ก็เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้เทคโนโลยีสื่อสารสมัยใหม่ เพื่อให้สื่อสารกับประชาชนได้กว้างขวางยิ่งขึ้น

■ วารสารฉือจี้รายเดือน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ มูลนิธิได้เริ่มรายการวิทยุ **“โลกฉือจี้” (Tzu Chi World)** ทำให้สามารถสื่อถึงประชาชนได้กว้างขวางขึ้น โดยเฉพาะกับผู้ที่ไม่ถนัดรับสื่อทางการอ่าน

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ตลาดเคเบิลทีวีเริ่มเปิดขึ้นในไต้หวัน ท่านธรรมาจารย์ตระหนักดีถึงอิทธิพลอันสูงยิ่งของสื่อประเภทนี้ เพราะตามสถิติ ชาวอเมริกันใช้เวลาถึงหนึ่งในสามของเวลาพักผ่อน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๖

ไปกับการดูโทรทัศน์ ชาวไต้หวันเองก็ดูโทรทัศน์เฉลี่ยวันละราว ๘ ชั่วโมง ท่านธรรมาจารย์จึงได้ขอให้ **หวง จิวเหวิน** ผู้ประกาศข่าวอาวุโสของไต้หวันให้ช่วยทำแผนผลิตและเผยแพร่รายการโทรทัศน์ของฉือจี้

จากการศึกษาพบว่า ถ้าจะตั้งสถานีโทรทัศน์จะต้องลงทุนสูงมาก และกิจการด้านนี้มีการแข่งขันสูงมากด้วย หลายกลุ่มบริษัทลงทุนทำแล้วไม่ประสบความสำเร็จ คุณหวงจึงเสนอแนวทางที่มีความเสี่ยงน้อยกว่า นั่นคือ แทนที่จะตั้งสถานีโทรทัศน์ ก็เปลี่ยนเป็นการตั้งศูนย์ผลิตรายการแทน ด้วยเหตุผลสองประการ

ประการแรก สถานีโทรทัศน์ต่างๆ ต้องการรายการเพื่อออกอากาศให้เต็มเวลาอยู่แล้ว ถ้าฉือจี้ทำหน้าที่เพียงผลิตรายการก็จะสามารถสนองความต้องการของสถานีต่างๆ ได้

ประการที่สอง โดยวิธีนี้นอกจากไม่ต้องลงทุนสร้างสถานีเองแล้วยังไม่ต้องแบกรับค่าใช้จ่ายในการบริหารสถานีโทรทัศน์ด้วย

ท่านธรรมาจารย์เห็นด้วยกับข้อเสนอนี้ สถานีโทรทัศน์หลายแห่งยินดีเผยแพร่รายการ **“โลกฉือจี้”** และสามารถเริ่มการเผยแพร่ภาพได้ เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ รายการจะเสนอ ๓ ครั้ง

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๗

ในแต่ละวันในหลายช่วง ฉือจี้จึงเป็นองค์กรพุทธศาสนาแห่งแรกที่มี
รายการเผยแพร่ทางโทรทัศน์ การตอบสนองของประชาชนก็น่าพอใจ
ตั้งแต่แรก

แต่ไม่นาน ปัญหาต่างๆ ก็ชัดเจนขึ้น

ประการแรก การส่งรายการให้สถานีโทรทัศน์ต้องขึ้นกับการ
พิจารณาของสถานีว่าจะให้ออกอากาศเวลาใด โดยที่สถานีโทรทัศน์
ต้องฟังการโฆษณาจึงต้องสนใจเรตติ้งเป็นหลัก รายการของฉือจี้จึง
ต้องตกอยู่ภายใต้ผลประโยชน์ทางการค้ามากกว่าที่จะมุ่งประโยชน์
ของประชาชน

ประการที่สอง ฉือจี้ไม่สามารถกำหนดว่ารายการใดจะมาก่อน
หรือมาหลังรายการของฉือจี้ ถ้ารายการของฉือจี้ไปคั่นอยู่ระหว่าง
รายการที่เป็นเรื่องกามารมณ์ หรือความรุนแรงย่อมไม่เหมาะสม และ
ไม่ได้ผล

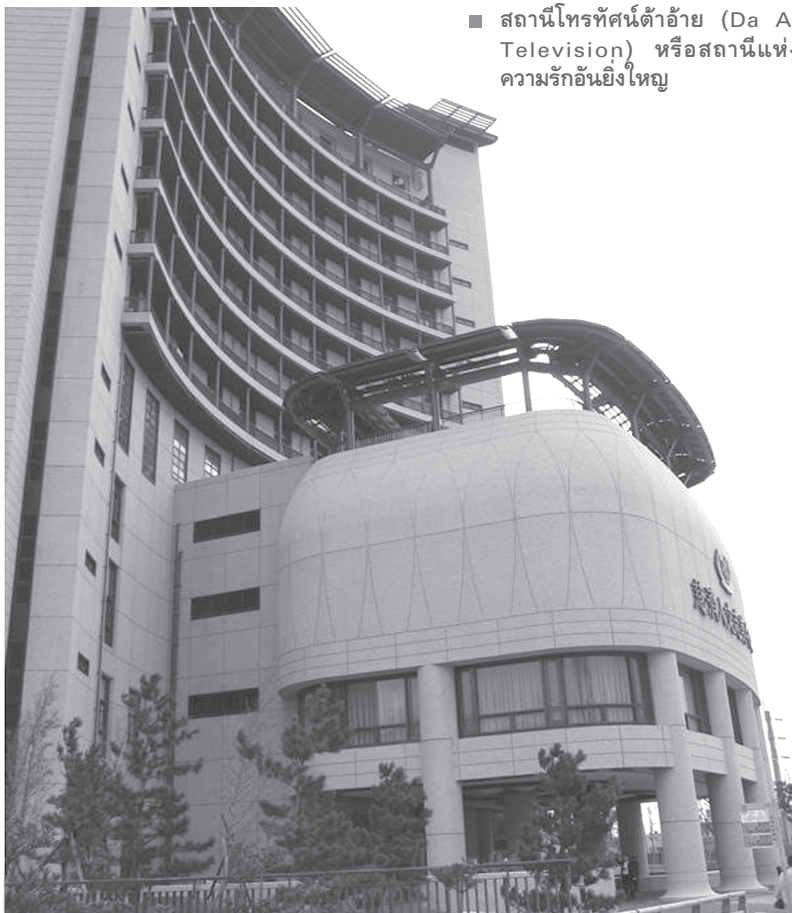
ในที่สุด ท่านธรรมาจารย์จึงตัดสินใจตั้งสถานีโทรทัศน์ของ
มูลนิธิขึ้นเอง คือ **สถานีโทรทัศน์ต้าอาย** (Da Ai Television) หรือ
สถานีโทรทัศน์ “มหาเมตตา” หรือ “ความรักอันยิ่งใหญ่” (ต้า = ใหญ่,

เรื่องเล่าจากชาวห้อง

๒๐๘

- สถานีโทรทัศน์ดาวเทียม (Da Ai Television) หรือสถานีแห่งความรักอันยิ่งใหญ่

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๐๙

อ้าย = รัก) ที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลกและติดอันดับเรตติ้ง ๕ อันดับแรก
ในได้หัวหนึ่งในปัจจุบัน แม้เรตติ้งจะไม่ใช่เป้าหมายของฉือจี้ก็ตาม

รายการโทรทัศน์ของฉือจี้มุ่งเน้นเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ของ
ประชาชน งานการกุศล และกิจกรรมของมูลนิธิ ซึ่งมีอยู่อย่าง
กว้างขวางและมากมาย ที่สำคัญคือเป็นสื่ออันทรงพลังที่ท่านธรรมา-
จารย์ติดต่อกับมวลชนสมาชิกของฉือจี้และประชาชนทั่วไป ละครโทร-
ทัศน์ของฉือจี้จะสร้างจากเรื่องจริงที่สร้างแรงบันดาลใจให้ทั้งเพื่อ
การศึกษาและความบันเทิง

ท่านธรรมาจารย์กล่าวว่า “ทุกวันนี้ไม่ว่าเธอจะอยู่ที่ไหน ถ้าเพียง
แต่เธอเปิดโทรทัศน์ของฉือจี้ เราจะเข้าไปในบ้านของพวกเธอ และนำ
คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไปให้เธอ
ปัญหาอยู่ที่เธอจะเปิดประตูบ้านต้อนรับ
พวกเราหรือไม่”

คุณยองเกียรติ เกียรติเสริมสกุล
นักธุรกิจจิตอาสาในเมืองไทย ก็รู้จักฉือจี้
และกลายเป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์คน

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๐

สำคัญของฉือจี้ในประเทศไทย จากการได้ชมรายการของสถานีโทรทัศน์ต้าอ้ายนี้เอง

งานกู้ภัยครั้งใหญ่

กลางดึกวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒ เกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในไต้หวัน ท่านธรรมาจารย์ตกใจตื่นขึ้นและเปิดวิทยุเพื่อรับฟังข่าว ขณะนั้นยังมีข่าวเพียงกระท่อนกระแท่น ข่าวที่ปรากฏคืออาคารสูงชันสูง ๑๒ ชั้นในไทเปถล่มลง มีการตัดกระแสไฟฟ้าทั่วภาคตะวันตกของเกาะ แต่ข่าวอื่นๆ ยังเงียบ ทุกคนตกอยู่ในภาวะหวาดกลัว ท่านธรรมาจารย์ได้สั่งการให้พระภิกษุณีในสมณารามโทรศัพท์ติดต่อโรงพยาบาลและกรรมการฉือจี้หลายคนเพื่อหาข้อมูลต่อนั้นแห่งตีหนึ่ง ๕๐ นาที ไม่มีใครรับโทรศัพท์ ท่านธรรมาจารย์รู้ว่าเหตุการณ์เลวร้ายได้เกิดขึ้นแล้วและตกอยู่ในภาวะอกสั่นขวัญแขวน

ปรากฏต่อมาว่าแผ่นดินไหวครั้งนั้นทำให้คนเสียชีวิตไปราว ๒,๔๐๐ คน บาดเจ็บราว ๘,๕๐๐ คน และไร้ที่อยู่อาศัยราว ๑๐,๐๐๐ คน

เบื้องเล่าจากชาวห้องจี้

๒๑๑

- เหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในไต้หวัน ปี พ.ศ. ๒๕๔๒
มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจำนวนมาก

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๒

เวลาตีสอง เพียง ๑๕ นาทีหลังเกิดเหตุ สมาชิกสองคนของฉือจี้ที่อาศัยอยู่ในใกล้ที่เกิดเหตุได้ไปถึงอาคารฉุกเฉิน ก่อนตีสองเล็กน้อย ผู้อำนวยการกองกลางของฉือจี้สาขาไทจง ได้ขี่มอเตอร์ไซด์ไปที่สำนักงาน ขณะเดียวกันสมาชิกฉือจี้คนหนึ่งในเขตผู้ลี้ภัยไปยังโรงพยาบาลคริสเตียนผู้ลี้ภัย วังซิ่นไปบนชั้นเจ็ดทยอยขนคนไข้ลงมาทีละคนๆ

เช้าวันนั้น โดยไม่ต้องมีใครออกคำสั่ง สมาชิกฉือจี้ได้ตั้งศูนย์กุ๊ซัพซิ่น ๓๐ แห่งทั่วประเทศ

หลังเกิดเหตุหลายวัน หลายคนถามท่านธรรมาจารย์ว่า “ทำไมท่านอาจารย์สามารถระดมสมาชิกฉือจี้ได้รวดเร็วเช่นนั้น ทำไมพวกเขาจึงมีประสิทธิภาพสูงเหลือเกิน”

ท่านธรรมาจารย์ตอบคำถามแก่ทุกคนเหมือนกันว่า “เราไม่ได้ระดมอะไรเลย สิ่งที่ชาวฉือจี้มี คือความรัก ความรักมากมายของพวกเขาตัวเองเป็นแรงขับเคลื่อนและผลักดันให้เขาออกไปที่ใดก็ตามที่มีความทุกข์”

แม้เช้าวันนั้นจะยังไม่มีใครทราบถึงขนาดของความเสียหาย

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๓

แต่ท่านธรรมอาจารย์ได้สั่งให้สมาชิกฉือจี้ในไทจงและไทเปให้ถอนเงินออกมาจากธนาคารสำนักงานใหญ่ที่ฮวาเหลียนไต้เบิกเงินสำรองไว้ ๒๐ ล้านเหรียญไต้หวันเพื่องานบรรเทาทุกข์

ถึงวันที่ ๒๒ กันยายน ชาวเริ่มชัดเจนว่าความเสียหายมากเพียงใด ขณะที่ชาวฉือจี้กำลังทำงานกู้ชีพและบรรเทาทุกข์ฉุกเฉิน ท่านธรรมอาจารย์คิดเลยไปถึงงานบูรณปฏิสังขรณ์ที่จะต้องตามมา ท่านขอให้สมาชิกเริ่มซื้อวัสดุก่อสร้างไว้เตรียมสร้างบ้านสำเร็จรูป ขณะเดียวกันท่านได้ส่งทีมแพทย์จากโรงพยาบาลฉือจี้ที่ฮวาเหลียนไปยังบริเวณที่เกิดพิบัติภัย และขอให้สมาชิกของสมาคมแพทย์นานาชาติของฉือจี้ตั้งทีมแพทย์เข้าช่วยเหลือด้วย วันที่สามหลังแผ่นดินไหวท่านธรรมอาจารย์เดินทางเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุเพื่อเยี่ยมดูแลงานกู้ชีพของชาวฉือจี้

หลังออกตรวจพื้นที่ ท่านธรรมอาจารย์สั่งให้สมาชิกฉือจี้อย่าทำอะไรที่เสี่ยงต่อชีวิตของตนเอง เช่น อย่าเดินทางไปในเขตภูเขาที่เส้นทางคมนาคมถูกตัดขาด ท่านชี้ชัดว่างานอาสาสมัครของฉือจี้เป็นงานสนับสนุนของทีมงานบรรเทาทุกข์มืออาชีพ งานกู้ชีพที่ต้องการความเชี่ยวชาญเฉพาะจะต้องทำโดยผู้เชี่ยวชาญ

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๔

ชั้นแรก ฉือจี้มอบเงินให้แก่ผู้รอดชีวิตครอบครัวละประมาณ ๕ พันบาท ท่านให้หลักการว่า **“ให้เงินผิดคน ดีกว่าไม่ให้เงินแก่ผู้ที่จำเป็นต้องได้รับ”** หลังจากนั้นได้กำหนดงานเป็น ๓ ระยะ คือ

- ๑) ช่วยสิ่งจำเป็นทางวัตถุ
- ๒) เยียวยาบาดแผลทางใจ และ
- ๓) ช่วยคนที่บ้านเรือนถูกทำลายไม่มีที่อยู่อาศัย

ในการช่วยเหลือทางวัตถุ ฉือจี้มอบเงินบรรเทาทุกข์ เสื้อผ้า ถูนอนและสิ่งจำเป็นอื่นๆ จากนั้นให้เตรียมอาหารร้อนๆ เพื่อไม่ให้ผู้รอดชีวิตต้องเหน็บหนาวและหิวโหย ในการเยียวยาบาดแผลทางใจ ฉือจี้คอยเฝ้าดูทุกคน ตามไปเยี่ยมบ้าน รับฟังความทุกข์และคอยปลอบประโลม ในการช่วยเหลือเรื่องที่อยู่อาศัย ฉือจี้ตกลงสร้างบ้านสำเร็จรูปให้ ด้วยความเชื่อว่า เมื่อใดที่มีหลังคาคุ้มหัว พวกเขา ก็จะกลับมามีความหวัง

การที่ชาวฉือจี้สามารถให้การช่วยเหลือได้อย่างรวดเร็ว จนน่าอัศจรรย์ เกิดจากปัจจัยสำคัญ ได้แก่

- ๑) การปรับโครงสร้างองค์กรในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ทำให้เกิด

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๕

เครือข่ายอาสาสมัครชุมชนที่เข้มแข็ง

๒) มีการชักชวนเป็นประจำ

๓) ประสพการณ์จากงานบรรเทาทุกข์นานาชาติ ทำให้อาสาสมัครฉือจี้มีทั้งประสบการณ์ในงานบรรเทาทุกข์ทั้งขนาดย่อมและขนาดใหญ่

๔) มีการทบทวนการทำงานหลังทุกเหตุการณ์

ท่านธรรมาจารย์ต้องคอยเตือนชาวฉือจี้เสมอว่า

“ความปลอดภัยของพวกเขาเธอคือชีวิตของอาตมา ในการช่วยชีวิตผู้คน เบื้องแรกเธอต้องดูแลตัวเองให้ดี” ทุกคืนเมื่อกลับจากการทำงานกู้ชีพ ท่านกำหนดให้ต้องมีการสำรวจตรวจตราทุกครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครสูญหายไป

แม้จะคอยเตือนให้ระมัดระวังเพียงใด บางครั้งก็เกิดเหตุจนได้ คราวหนึ่งอาสาสมัครฉือจี้ออกไปมอบสิ่งของบรรเทาทุกข์ในเขตภูเขาห่างไกล خاکลับจู่ๆ มีต้นไม้โค่นลงมาขวางทางรถเหลือเพียงช่องทางแคบๆ ให้รถฝ่าไป ชั่วขณะนั้นคนขับรถตัดสินใจไม่ถูกว่าจะขับต่อไปหรือจะหยุดรถ และตัดสินใจหยุดรถตามสัญญาณ ทันใดนั้นเอง

เรื่องเล่าจากชาวห้องจี้

๒๑๖

ก็มีหินก้อนใหญ่กลิ้งลงมากระแทกต้นไม้หล่นลงเหวลึก คนขับรถตกใจมาก มองไปข้างหลังเห็นรถกว่าสิบคันขับตามมา เขาโล่งใจที่ตัดสินใจถูก ทำให้อีกหลายคนข้างหลังพลอยรอดไปด้วย เมื่อเล่าเรื่องนี้ให้ท่านธรรมาจารย์ฟัง ท่านถอนใจและกล่าวว่า

“เพราะเหตุนี้แหละอาตมาจึงมาอยู่ที่นี่เพื่อคอยเหนี่ยวรั้งพวกเธอไว้สักหน่อย ไม่ให้กระโจนเข้าสู่อันตรายหรือพาตัวไปตกที่นั้งลำบาก”

การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวครั้งนั้น อาสาสมัครห้องจี้เข้าร่วมกว่าแสนคน ไม่มีใครได้รับอันตรายเลย

บ้านมหาเมตตา

แผ่นดินไหวในไต้หวันเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำลายบ้านเรือนไปกว่าหมื่นหลัง หลายคนต้องนอนในเต็นท์ผ้าใบ ทำให้ทุกคนคิดถึงบ้าน รัฐบาลให้การช่วยเหลือเบื้องต้นโดยให้เงินช่วยเหลือราว ๓ พันบาท ให้ไปเช่าบ้านอยู่หรือไม่เช่นนั้นก็ให้เข้าไปอยู่ในบ้านสำเร็จรูปที่รัฐบาลหรือองค์กรเอกชนสาธารณกุศลสร้างให้

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๗

บ้านสำเร็จรูปเหล่านี้เป็นเพียงบ้านชั่วคราว ฉือจี้เป็นองค์กรหนึ่งที่เข้าไปช่วยสร้างบ้านเหล่านี้ ท่านธรรมาจารย์คิดถึงผู้ประสบภัยแล้วคิดว่าจะต้องสร้างบ้านที่คนเหล่านี้อยากเข้าไปอยู่ จึงได้วางหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑) บ้านจะต้องสร้างใกล้บ้านที่พังหลายไป เพราะคนเหล่านี้ยอมไม่ยอมออกจากบ้านไปไกล

๒) บ้านจะต้องกว้างพอสมควร เดิมรัฐบาลกำหนดสร้างบ้านขนาดเนื้อที่เพียง ๒๖ ตารางเมตร ซึ่งเหมือนบ้านชั่วคราวสำหรับผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในนครโกเบของญี่ปุ่น เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๘ แต่ท่านธรรมาจารย์ตัดสินใจสร้างบ้านขนาด ๔๐ ตารางเมตร ให้มี ๓ ห้องนอน ๑ ห้องน้ำ เพื่อมิให้ผู้ประสบภัยรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าเป็นเหยื่อแผ่นดินไหว ทำให้ไม่มีพลังพอที่จะวางแผนอนาคต

๓) บ้านจะต้องแข็งแรง ทนทาน และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แม้จะเป็นบ้านชั่วคราวแต่จะต้องแข็งแรงพอที่ต้านทานแผ่นดินไหวและพายุ และต้องยกพื้นสูงจากพื้นดินเพื่อให้พื้นแห้งเร็ว และความชื้นในบ้านระเหยได้เร็วด้วย

เรื่องเล่าจากชาวฉือจี้

๒๑๘

ด้วยกำลังสมาชิกฉือจี้ถึง ๑๘๐,๐๐๐ คน ทำให้สามารถสร้างบ้านสำเร็จรูปได้อย่างรวดเร็ว เฉลี่ยหนึ่งหมู่บ้านใช้เวลาราวสิบวันเท่านั้น อาสาสมัครที่มาร่วมงานบางคนเป็นเจ้าของกิจการขนาดใหญ่ บางคนเป็นพ่อค้าเร่ ช่วยกันคนละไม้ละมือ เมื่อถึงปลายเดือน พฤศจิกายน สามารถสร้างบ้านได้ถึง ๑,๗๐๐ หลัง

เพื่อให้มีความเป็นหมู่บ้าน จะมีศาลาประชาคมในทุกหมู่บ้านด้วย เมื่อผู้ประสบภัยย้ายเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้าน นอกจากช่วยขนของแล้วชาวฉือจี้ยังมอบสิ่งของเครื่องใช้ให้เป็นของขวัญ เช่น เต้าแก๊ส กระจกหน้าต่าง ฝ้าม่าน เครื่องครัว ฝ้ายห่ม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้มีใช้ของที่มีราคาแพง แต่เป็นสิ่งแสดงถึงความรักความห่วงใยของชาวฉือจี้บ้านเหล่านี้ต่อมาเรียกกันว่า “บ้านมหาเมตตา”

บนผนังบ้านมีภาพเขียนจากฝีมือสมาชิกสมาคมนักเขียนภาพอักษรวิจิตร พร้อมวาจาธรรมของท่านธรรมจารย์เขียนไว้ว่า

“หัวใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีค่ามากกว่าบ้านหลังโต”

เรื่องเล่าจากชาวนิอจี้

๒๑๙

ส่งท้าย

งานของนิอจี้เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เรื่องเล่าจากชาวนิอจี้เท่าที่เล่ามานี้ เป็นความพยายามสร้างความเข้าใจอุดมการณ์ การเติบโต พัฒนา และที่สำคัญคือ การบริหารจัดการของนิอจี้ เพื่อเรียนรู้ว่านิอจี้ถือกำเนิดและเติบโตจนยิ่งใหญ่มาได้อย่างไร

เชื่อว่า ทั้งหมดนี้เป็นเพียงคำอธิบายได้บางส่วนเท่านั้น ผู้สนใจใฝ่ศึกษาพึงเรียนรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งวิธีการที่ดีที่สุดก็คือ การร่วมลงมือปฏิบัติในขบวนการจิตอาสาของชาวนิอจี้ จึงจะเข้าใจอุดมการณ์ของนิอจี้และรู้จักนิอจี้อย่างแท้จริง ☸

“

ท้าวฟ้าดินนี้...ไม่มีใครที่ฉันไม่รัก
ท้าวฟ้าดินนี้...ไม่มีใครที่ฉันไม่เชื่อใจ
ท้าวฟ้าดินนี้...ไม่มีใครที่ฉันไม่ให้อภัย
ในใจกังวล...เศร้าหมอง...เสียใจ...โยนทิ้งไป

”

เพลง “รักชั่วฟ้าดิน” ของชาวนิลฉวี